Whitesnake Hank von Hell Powerwolf Kansas

Sweden Rock MAGAZINE

79:-

Special
NWOBHM!
30 sidor

SAXON
TYGERS OF PAN TANG
VENOM
GIRLSCHOOL
DEMON
PRAYING MANTIS

ANGEL WITCH
RAVEN
DIAMOND HEAD
DI'ANNO
ROCK GODDESS
SAMSON

New Wave Of British Heavy Metal

IRON MAIDEN

»RÖRELSEN NWOBHM VAR REVOLUTIONERANDE«

TIDSAM 4659-06
7 388465 907908 06
RETURVECKA 30

2020
79 SEK
89 NOK/DKK
6

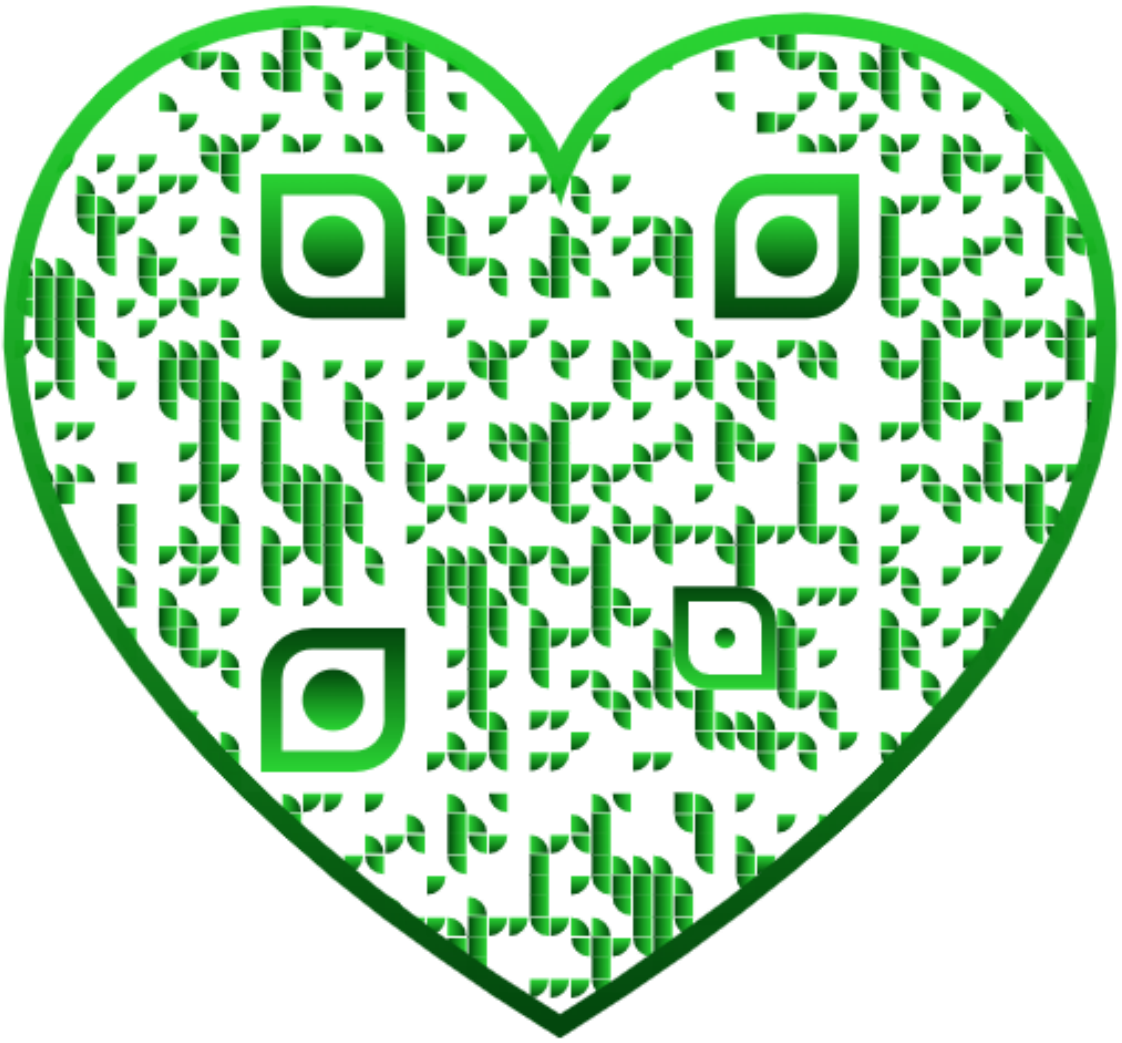

LIVE NATION PROUDLY PRESENTS

IRON MAIDEN

SPECIAL GUESTS

AIRBOURNE

LEGACY OF THE BEAST TOUR '21

GÖTEBORG ULLEVI LÖR 3 JULI 2021

BILJETTER VIA LIVENATION.SE, TICKETMASTER.SE /
077-170 70 70 SAMT GOT EVENT 031-81 10 20.

TROOPER
PREMIUM BRITISH BEER

ROCK KLASSIKER

WWW.IRONMAIDEN.COM

PLAY THE GAME!
DOWNLOAD NOW
IRONMAIDEN.COM/PLAY

Köp dina biljetter på LiveNation.se • Få senaste konsertnyheterna: /LiveNationSwe

TOKYO MOTOR FIST

LIONS

Out July 10, 2020

TED POLEY & STEVE BROWN ARE BACK WITH THEIR SECOND ALBUM FULL OF AWESOME ARENA ROCK!

CD, DIGITAL

FACEBOOK.COM/TMFBAND

BLOODY HEELS

Ignite The Sky

Out July 10, 2020

Awesome new band from Latvia for fans of classic heavy metal and hard rock.

CD, Digital

facebook.com/bloodyheelsband

SHINING BLACK

Mark Boals & Olaf Thorsen

Out July 10, 2020

New melodic metal project featuring Mark Boals (Malmsteen, Ring Of Fire) and Olaf Thorsen (Labyrinth, Vision Divine)

CD, DIGITAL

facebook.com/ShiningBlackband

MICHAEL GRANT & THE ASSASSINS

ALWAYS THE VILLAIN

Out July 10, 2020

Former Endêverafter frontman returns with his new band.

CD, DIGITAL

facebook.com/ShiningBlackband

BRAINWASHED GENERATION

ENUFF Z'NUFF

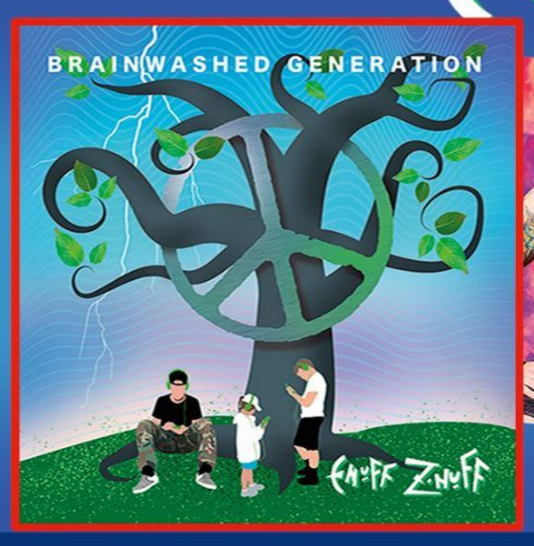

Out July 10, 2020

Chip Z'Nuff and company return with a new studio album.

CD, DIGITAL

enuffznuff.com

MARK SPIRO

2+2=5 Best Of + Rarities

Out July 10, 2020

Anthology collecting hits and rarities from the legendary songwriter.

3CD, DIGITAL

facebook.com/ShiningBlackband

www.frontiers.it

ginza.se

www.ginza.se - 0512-299 50 - Gratis katalog

playground music scandinavia

GINZA HÅRDROCK!

ginza.se

Tel. 0512-299 50

Accept:
Stalingrad
2LP 593059.....**279kr**

Captain Black Beard:
Sonic forces 2020
CD 590165.....**159kr**

One Desire:
Midnight empire 2020
CD 588940.....**149kr**

Magnum:
Kingdom of madness (Silver/Ltd)
LP 589225.....**239kr**

Dennis DeYoung:
26 East vol 1 2020
CD 588939.....**149kr**
LP 588937.....**249kr**

Horisont:
Sudden death 2020
CD 590733.....**149kr**
LP 590729.....**249kr**

FM:
Synchronized 2020
CD 588860.....**149kr**
2LP 588917.....**279kr**

Conception:
State of deception 2020
CD 589004 (Digi).....**149kr**
LP 588998.....**199kr**

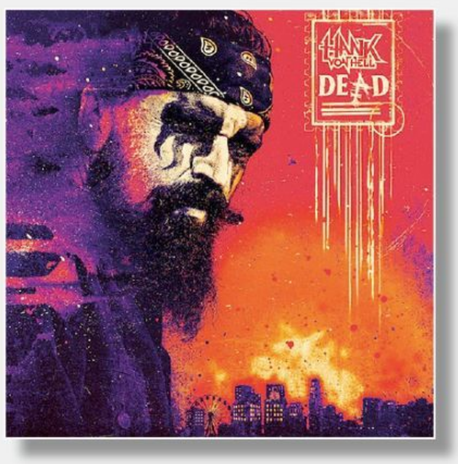

Hank Von Hell:
Dead 2020
CD 594024.....**149kr**
LP 594021.....**269kr**
(Purple/Ltd+signerat kort)

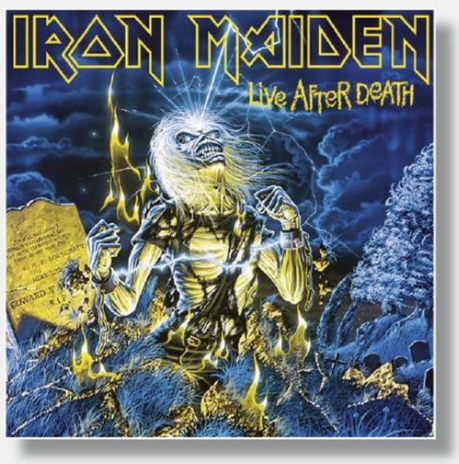

Iron Maiden:
Live after death 2020 (Digi)
2CD 594615.....**139kr**
2CD 594614 (Box/Ltd).....**439kr**
(Release 2020-06-19)

Iron Maiden:
Rock in Rio (2020/Digi)
2CD 594616.....**139kr**
(Release 2020-06-19)

Danzig:
Sings Elvis 2020
CD 592514.....**159kr**
LP 592487.....**299kr**

Paradise Lost:
Obsidian 2020
CD 593421.....**179kr**
CD 593422 (Digi).....**199kr**
LP 593423.....**269kr**
LP+CD 593424 (Box).....**549kr**

Pretty Maids:
Maid in Japan/Future world/Live
CD+DVD 585164.....**159kr**
BD 585166.....**229kr**
2LP 585155.....**279kr**

Kansas:
The absence of presence 2020
CD 593774.....**159kr**
2CD 593773.....**189kr**
2LP+CD 593771.....**329kr**
(Release 2020-06-26)

Axel Rudi Pell:
Sign of the times 2020
CD 587368.....**159kr**
CD 587367 (Digi).....**199kr**
2LP 587222.....**389kr**
2LP+CD 587369 (Boxset)...**649kr**

BESTÄLL VÅR STORA KATALOG - Vi skickar den gratis! • FÖLJ OSS PÅ FACEBOOK - facebook.com/ginzahardrock - Tävlingar, erbjudanden, tips och diskussioner!
Vi har 1000-tals vinylskivor och massor av merchandise! • Ring oss om du har frågor eller vill beställa • Du kan även beställa via vår hemsida.

Med reservation för ev tryckfel.

Ginza AB • Fåglum • 465 81 Nossebro • kundservice@ginza.se

ALLA HITS ÄR REDAN GJORDA

ROLLING STONES

U2

BON JOVI

DAVID BOWIE

BRUCE SPRINGSTEEN

GUNS N' ROSES

QUEEN

KISS

DET BÄSTA FRÅN 70- 80- & 90-TALEN

RadioPlay

ROCK KLASSIKER

BANDIT
ROCK
BE
BANDIT
WELCOME
TO THE
PARTY!
101,9 FM Stockholm - 101,1 FM Uppsala - Webbradio: bandit.se

Sölvesborgs kommun

Sölvesborg kommer att sakna dig, vi ses väl 2021?

Sweden Rock Festival är en av de mest berömda rock- och metalfestivalerna i världen, sedan 1998 har festivalen haft sin plats i Sölvesborg. En skönare och vänligare festival är svårt att hitta någon annanstans. Alla är glada, stämningen är avslappnad och mixen av människor är stor. De mest ”galna” hårdrockarna blandas med barnfamiljer. Att befinna sig i festivalvimlet, insupa stämningen och studera ”vanliga” mammor, pappor och ”kostymnissar” som plötsligt förvandlats till tvättäkta hårdrockare med svarta kläder och nitbälten, är en fantastisk upplevelse.
Vi hoppas att vi ses den 9-12 juni 2021.

INNEHÅLL

10 Smackbound

10 Fraise

12 Falconer

14 Mark Spiro

15 Enuff Z'Nuff

16 Knogjärn

18 Mushroomhead

20 Withering Surface

22 Simon Lundh

23 Bandbond

24 BPMD

26 Course Of Fate

28 NWOBHM

62 Powerwolf

66 Whitesnake

68 Hank von Hell

72 Kansas

76 Vampire

77 Liktal

78 Juryn

79 Recensioner

80 Beyond The Black

82 Bloody Heels

82 Denied

86 Feuerschwanz

87 Kall

87 Kryptograf

88 Eamonn McCormack

91 Christian Rosander

92 Rrrags

94 Shok Paris

94 Tuple

EXTRASIDOR

Bara för prenumeranter

100 Paradise Lost

Iron Maiden's gonna get you!

DET HAR RÅTT febril aktivitet på Sweden Rock Magazines redaktion den senaste tiden. Det sägs att alla goda ting är tre, men vi kör med extra allt och presenterar i stället sju goda ting:

✔ Plustjänst som vi kallar SRM+
✔ Digital prenumeration på SRM
✔ Digitalt arkiv med över 100 nummer
✔ Iron Maiden-poster till prenumeranter
✔ Iron Maiden-klistermärken till prenumeranter
✔ Gigantisk artikelserie om NWOBHM
✔ Ny sajt

SRM+ heter vår nya heltäckande plustjänst. Papperstidning + digital prenumeration + digitalt arkiv = SRM+.

För bara 69 kr/månad får du som prenumerant på SRM+ ett nytt nummer av papperstidningen varje månad *och* varje nummer digitalt exakt en vecka före butiksdatum. Du får dessutom tillgång till hela vårt stora digitala arkiv med över 100 tidigare nummer, inklusive de runt 1 000 extrasidor som enbart prenumeranter har fått sedan juni 2010.

Alla digitala nummer fås i samma snyggt layoutade pdf-format som i papperstidningen. Som bonus får du även samtliga artiklar i ett smidigt läsläge som passar extra bra i mobilen och på paddan. Gäller både webben och i app för iOS och Android.

»Du som är prenumerant får tillgång till SRM+ för bara 9 kr extra per månad«

Du som redan är prenumerant på papperstidningen kan nu få tillgång till SRM+ för bara 9 kr extra per månad.

Läs mer på extrasidorna i detta nummer, direkt innan den stora specialartikeln om Paradise Losts klassiska album »Draconian times«.

Eller gå direkt in på Sweden Rock Magazines helt nya sajt och uppgradera enkelt din prenumeration till SRM+ för 9 kr/månad.

Detta erbjudande gäller även i Norge, Danmark, Finland och övriga världen.

ENBART DIGITAL prenumeration erbjuder vi nu också. Du kan testa den för bara 1 krona första månaden. Då ingår de extrasidor som bara prenumeranter får och även hela vårt stora digitala arkiv med över 100 nummer. Läs mer på vår sprillans nya sajt på www.swedenrockmagazine.com.

Detta erbjudande gäller även i Norge, Danmark, Finland och övriga världen.

IRON MAIDEN är ett av alla band som har tvingats flytta fram sina konserter. Vi passade på att fråga deras management om Iron Maiden kanske skulle vilja vara med och bjuda våra trogna prenumeranter på en så kallad coronapresent. »Älskar idén«, fick vi till svar och nu kan vi inte annat än älska Iron Maiden ännu mer.

Är du en av de drygt 50 000 människor som längtar till Göteborg den 3 juli 2021? I nästa nummer får du en officiell konsertaffisch för Iron Maiden på Ullevi!

Vill du hellre drömma dig tillbaka till »World slavery«-turnén vänder du på den stora A2-postern och ser Eddie i klassisk »Live after death«-skrud!

Och inte nog med det. Du får även en hel klistermärkeskarta med Iron Maiden!

Dessa Iron Maiden-presenter får du som redan har eller som nu tecknar prenumeration på SRM+ eller på papperstidningen. Du som enbart tecknar digital prenumeration för 1 krona första månaden får inte dessa presenter.

Dessa presenter får även våra prenumeranter i Norge, Danmark, Finland och övriga världen.

VÅR SKRIBENT Carl Linnaeus har skrivit flera böcker om Kiss och om hur han sålde sin själ till hårdrocken. Man kan säga att han nu har skrivit en bok till, men i form av Sweden Rock Magazines mest omfattande artikelserie på mer än tio år. Så lång är den.

New wave of British heavy metal är ett av hårdrockens viktigaste fenomen, både musikaliskt och kulturellt. Carl Linnaeus inleder med att i detta nummer berätta om det kaos och de sopberg som gav grogrund för NWOBHM.

OM DU VILL fortsätta följa hela den spännande historien om NWOBHM en bra bit in på nästa år måste du ha prenumeration. I höst börjar vi nämligen att publicera de kommande delarna på extrasidorna som bara ni som prenumererar kan läsa.

JANNE MATTSSON
REDAKTÖR

Men redan i nästa nummer, som är i butik den 21 juli, blir det fler tidiga jeans och nitar-äventyr med Venom, Girlschool, Tygers Of Pan Tang, Rock Goddess och Angel Witch.

Och glöm nu inte vad som händer när det numret dimper ner hemma hos dig:

Iron Maiden's gonna get you!

www.swedenrockmagazine.com

Sweden Rock MAGAZINE

Box 4190, 102 64 Stockholm
www.swedenrockmagazine.com

Redaktion

REDAKTIONELLA ÄRENDEN
info@swedenrockmagazine.com

CHEFREDAKTÖR
Martin Carlsson
martin@swedenrockmagazine.com

RECENSIONSREDAKTÖR/KORREKTUR
Jonas Granvik
granvik@swedenrockmagazine.com

ANNONSERING/REDAKTÖR
Janne Mattsson (0739 – 815 800)
janne@swedenrockmagazine.com

REDAKTIONSASSISTENT
Erik Thompson
erik@swedenrockmagazine.com

GRAFISK FORMGIVARE
Emil Magnusson
emil@swedenrockmagazine.com

ANSVARIG UTGIVARE
Christian Lindell
christian@swedenrockmagazine.com

Skribenter

Tony Balogh, Anders Bartonek, Daniel Berg, Alex Bergdahl, David Bergström, Christoffer Bertzell, Beatrice Bring, Anton Castelius, Jane Cedenberger, Daniel Ekeroth, Ola Heiwe Gränshagen, Pelle Gunnarsson, David Jannati, Dennis Karlsson, Richard Lagergren, Tomas Lagerlöf, Carl Linnaeus, Simon Lundh, Daniel Löfquist, Jesper Löfvenborg, Jonas Molund, Niclas Müller-Hansen, David Noaksson, Johan Pettersson, Mattias Indy Pettersson, Daniela Pilic, Jakob Raderius, Andreas Rana, Daniel Reichberg, Jesper Robild, Mats Rydström, Joachim Smith, Tobias Stark, Bella Stenberg, Jonathan Strandlund, Charles Thulin Assarmo, Neven Trosic, Thomas Väänänen, Cecilia Wemgård, Adam Westlund, Robert Wettersten, Jonas Wettmark, Zendt, Sebastian Zweiniger

Prenumeration

Hantera prenumeration, adressändra, betalning:
www.swedenrock.com/magazine/hantera

Övriga ärenden

kundtjanst@swedenrockmagazine.com
0456 – 317 17 (vardagar 9-16)

Tryck

Uniprint

Distribution

Tidsam, Listo

ISSN 1650-805X

Smackbound

FOTO LAURI HAEMALAINEN

Att Finland har flest metalband per capita i världen är ett så välspritt faktum att till och med Barack Obama har nämnt det i officiella tal. För ett nytt band som Smackbound, är det en välsignelse eller en förbannelse?

– Jag känner inget speciellt för det, säger sångerskan och bandgrundaren Netta Laurenne. Mestadels är det väl bra. Världen har ögonen på oss och vet vad vi går för. I det avseendet är det nog fördelaktigt att komma från Finland.

Inom evolutionsläran talas det ofta om nischer och hur viktigt det är att muta in en egen för att överleva. Om vi vidgar resonemanget till musikbranschen, hur ser Smackbounds nisch ut?

– Det är väl att vi gör vår egen pryl och inte bryr oss om vad andra tycker och tänker. Vi försöker vårda vår frihet och skapa den musik som vi själva går igång på. Huvudsaken är att det inte är kalkylerat. I den mån vi har en egen nisch är den inte uttänkt. Vi låter oss inte hindras av genregränser.

När du i en intervju blev ombedd att lista dina favoritalbum inom metal var slagsidan mot prog iögonfallande. Är det en influens som kan tänkas komma till ytan på uppföljaren till er nu aktuella fullängdsdebut »20/20«?

– Den finns nog redan där, men så fort vi slirar för mycket åt det hållet är det alltid någon som drar i nödbromsen. För i slutändan är det låten som vi månar om. Det är kärnan, även om utanpåverket är pop eller metal.

Utöver musiken är du i Finland känd från tv-serier som den Netflixproducerade »Sorjonen«. Vad tar du med dig därifrån?

– I sången är det ren och skär känsla, men hur jag agerar uppe på scen eller i musikvideor är säkert färgat av min skådespelarbakgrund. Det är väl i så fall där det lyser igenom.

Du kan även titulera dig själv vinimportör, sommelier – och piprökare!

– Stämmer. Jag är stolt ägare till en riktig ögonsten till pipa. I över tio år väntade jag på att få ärva den av farsan. Vilket jag till slut gjorde i samband med en födelsedag. Pipan har både affektions- och skönhetsvärden för mig och är lika mycket ett njutningsmedel som en klenod. Piprökning påminner om meditation och kräver sin tid. Helst ensamtid. Jag uppskattar ritualen. Till och med rengöringen efteråt, när jag gnor in den med mörk rom. Att vi piprökare är så få beror nog på tidsandan. I dag är det snabbspåret som gäller. Ingen har tid att vänta på nikotinet.

DAVID NOAKSSON

Melodisk metal från Finland

Fraise

FOTO DAVID FRANSSON

Sajten Metal Archives påpekar att bandnamnet Fraise betyder »jordgubbe« på franska.

– Fraise är det namn några tjejer i skolan kallade mig, säger det melodiska metalbandet Fraises bandledare och trummis Patrick Fransson. »Fraaaise, tjeeenaa lääääget?« Det föll väl sig naturligt. Jag kom i alla fall att tänka på namnet när jag startade det här projektet 2002. Att det betyder jordgubbe på franska visste jag inte då. Förkovrar man sig ytterligare i namnet visar det sig att fraise också är en metallborr. Jordgubben står för våra lugna, softare låtar medan metallborren är vår hårda, snabbare sida. Det är så jag försöker knyta ihop säcken.

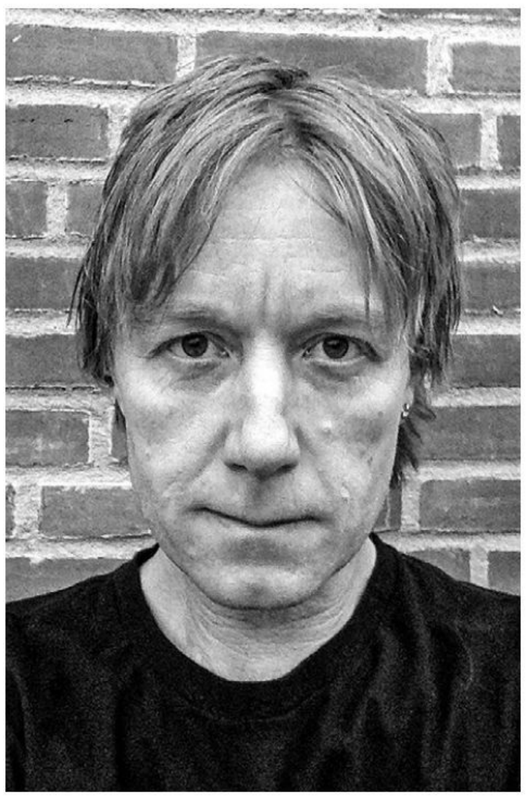

Aktuella »The fifth sun« är Fraises femte album. Hur ofta träffas ni inom bandet?

– Vi huserar ovanför mitt garage. Det är där jag har studio och trummor. Fast med det sagt är vi inget band i bemärkelsen att vi träffas klockan 17 varje torsdag och repar. Det här är mer av ett projekt. Vi trivs med att ha det så. Framför allt i dessa tider när man ändå inte får spela live.

Hur kom det sig att valet en gång i tiden föll på trummor?

– Mitt första instrument var faktiskt gitarr. Trummor kom jag in på tack vare min farbror. På den tiden spelade han trummor i ett dansband som heter Bengt Hennings. De hade en replokal här i Alingsås som jag hade tillträde till. Snart nog var det trummor för hela slanten för mig. Vi snackar tolvårsåldern nu.

Utöver din egen farbror, vad hade du för förebilder i trumspelet?

– Någon som har varit med mig nästan sedan dag ett är Mikkey Dee. Han är fortfarande en förebild. Sedan har jag haft olika perioder. En tid var jag till exempel inne på Dream Theater och såg mycket upp till Mike Portnoy. Så småningom ebbade det ut och då kom jag tillbaka till raka rör och gott driv. Bara mörsa på liksom. Mikkey Dee har verkligen det kittet. Ett annat namn jag vill nämna är Ken Mary. Han spelar i mitt favoritband Fifth Angel men har även gjort vändor med Alice Cooper och Accept och kan höras på Bonfires »Fire works«.

Animal från »Mupparna« då?

– Jaja! Glömde jag honom? Det var inte meningen, givetvis. Jag har till och med en tatuering av honom på vänster axel. Den börjar bli lite grå. I och med att han är så hårig är den svår att fylla i. Jag är rädd att den grötar ihop sig ännu mer om jag försöker bättra på den. Den får nog vara som den är.

DAVID NOAKSSON

Melodisk metal från Alingsås

NYTT ALBUM UTE NU

MED BL.A.

MERA MERA, KALLT, INGENTING VACKERT...

WWW.KNOGJARN.COM

Falconer består av sångaren Mathias Blad, trummisen Karsten Larsson, gitarristerna Jimmy Hedlund och Stefan Weinerhall och basisten Magnus Linhardt.

FOTO RICKARD MONÉUS

Falconer

Ditt mellannamn är Esbjörn. Det är lika fornnordiskt klingande som musiken du skriver i Falconer. En karriärkonsult hade sagt åt dig att fimpa Stefan och »rebranda« dig som Esbjörn.

– Haha, det hade varit något, säger gitarristen och bandledaren Stefan Weinerhall. Jag vet inte varför jag fick det namnet. Morsan tyckte väl att det var originellt. Min äldsta grabb har fått samma mellannamn, men inte heller han är väl så jätteförtjust i det.

Nya Falconer-skivan »From a dying ember« är den nionde i ordningen, men också den sista?

– Ja, det har varit på lut i ett par år nu. Vi gjorde vår sista spelning 2015 och sedan rörde jag inte gitarren på två år. När jag väl kom igång med skrivandet igen kände jag att »fan, jag har gjort det här i 20 år nu och vet precis vad jag förväntar mig och vilka stolpar jag har att hålla mig inom.« »Jag skulle vilja göra något annat«, kom jag fram till och bestämde mig för att det här får bli sista plattan. Vid det laget hade jag redan fått ihop ett par låtar, »Kings and queens« och »Redeem and repent«, som jag var så nöjd med att de förtjänade ett bättre öde än att hamna i något demoträsk.

Kändes det vemodigt när beslutet väl var fattat?

– Nej, det har inte känts vemodigt alls. Snarare befriande. Att veta att jag inte längre har möjligheten att fega ur och tänka »Falconer har ändå skivkontrakt, så jag anpassar de här låtarna till bandet för att kunna släppa dem«. Jag känner mig själv tillräckligt väl för att veta att även ett sidoprojekt i slutändan skulle bli Falconer om bandet hade varit aktivt. Det är min trygga punkt och för att komma vidare måste jag sparka bort den tryggheten så jag inte längre har något att falla tillbaka på. Nu stänger jag dörren och så får vi se vad som händer.

Tanken är i alla fall att fortsätta skriva låtar?

– Ja, men det är skitsvårt. Jag har aldrig försökt skriva musik på ett visst sätt, utan det här är min stil bara. Melodierna är alltid desamma. Jag har försökt skriva pop någon gång, men i stället för pop låter det Falconer utan distade gitarrer. Hur jag än bär mig åt får jag aldrig till det. Jag har aldrig spelat covers heller och vet därför inte hur andra musiker skriver låtar. Min enda referens är mig själv. Jag är låst i min egen bubbla.

Har du aldrig försökt skriva ihop med någon annan för att styra in dig själv i andra banor?

– Jag har faktiskt skrivit lite ihop med vår gamle sångare Kristoffer Göbel. Han har precis spelat in en soloplatta och behövde hjälp med några partier. Hur kul som helst! Jag kom på grejer på stört som var helt annorlunda mot hur jag är van vid att skriva. Tänk så kul det kan vara när det inte måste bli Falconer utan lika gärna kan låta Motörhead!

Du får ta och bli metalkonsult då och hyra ut dig själv för låtskrivaruppdrag.

– Svinbra idé! Det vore skitkul. Bara pröva något nytt. Om det inte resulterar i något, skit samma. Bara riffa för att det är skoj.

Om vi försöker oss på en summering: vilken är den bästa respektive sämsta spelningen som ni har gjort med Falconer?

– Den bästa var nog giget på ProgPower i USA 2015. Det står mellan den och spelningen på hemmaplan i Mjölby. Responsen var kanon och jag spelade inte ett endaste fel. Sämsta? Där finns det desto fler att ta av! Att spela på 2000 Decibel i Bengtsfors klockan två på eftermiddagen är väl inte så lattjo-lajban. Eller att gå upp, ringrostig, och spela på Sabaton Open Air efter att Sabaton har bränt av bomber och fyrverkerier. Jävlar vilken antiklimax.

Hur sent spelade ni egentligen?

– Halv tre på natten eller något sådant.

Nästan taskigt av Sabaton att schemalägga er så.

– Ja, men det är en etablerad grej. Tyvärr var vi helt fel band för det. Vi borde ha spelat klockan fyra på eftermiddagen i stället.

Känns det extra viktigt den här gången att nya skivan får ett fint mottagande? Inte så kul om det sista som man gör blir totalsågat.

– Precis. Man vill inte släppa en platta och få höra att »det märks att det är sista plattan, stinget är borta«. »From a dying ember« är skriven med avsikten att sluta på topp.

DAVID NOAKSSON

»Nu stänger jag Falconer-dörren och så får vi se vad som händer«

TVÅRADIG KORNMALT, CZECH SAAZ HUMLE, OCH EN HÄLSNING FRÅN PRAG.

ALLT SERVERAT MED EN PERFEKT SKUMKRONA.

Finns på Systembolaget. Staropramen. Art. nr 1679. Alk. 5 %. 17:00 kr. Distribueras av Carlsberg Sverige AB.

Att börja dricka i tidig ålder ökar risken för alkoholproblem.

OMSLAG

Varje nummer av Sweden Rock Magazine finns i två versioner.

En version med ett butiksomslag och en version med ett specialomslag till prenumeranter, som dessutom alltid får minst 8 extrasidor.

Butik

Prenumerant

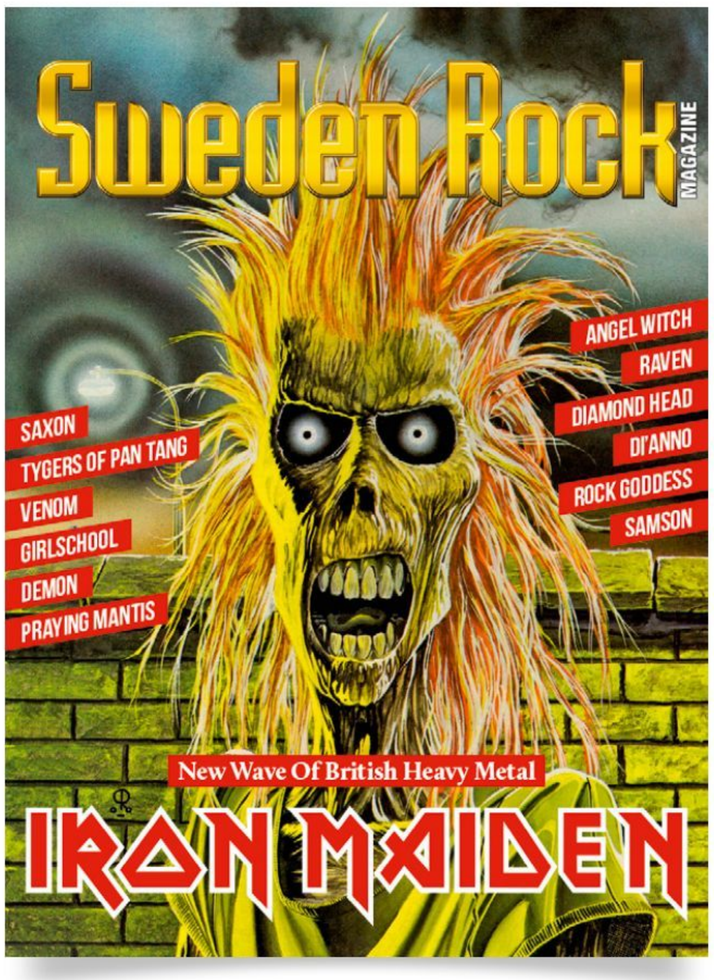

Sångaren, låtskrivaren och producenten Mark Spiro har släppt tio soloalbum sedan 1986.

Du fick ditt genombrott på den melodiska rockscenen med »Mighty wings«, framförd av Cheap Trick på 1986 års enormt framgångsrika soundtrack till filmen »Top gun«. Berätta om låtens tillkomst.

– Jag fick ett erbjudande från kompositören Harold Faltermeyer – känd för »Axel F«-temat från »Snuten i Hollywood«-filmerna – att skriva en låt till en film om stridspiloter, säger sångaren och låtskrivaren Mark Spiro. Jag åkte till Los Angeles och kompositören Giorgio Moroders studio, där denne samtidigt jobbade på de blivande hitsen »Danger zone« och »Take my breath away« från samma soundtrack. Där skrev jag och Harold även vår låt, vilket blev ett väldigt roligt och smidigt samarbete då han är en av de mest talangfulla musikerna i världen.

Jag fick ett par textrader att brodera ut, bland annat frasen »there's no points for second best« som var direkt inspirerad av filmens handling. Hela låten blev färdig på en dag och tre veckor senare blev jag inbjuden av Harold till premiären av »Top gun«.

»När jag hörde låten i filmen visste jag att min framtida karriär var säkrad«

Mark Spiro

Direkt när jag hörde låten i filmen visste jag att jag hade fått in en fullträff och att min framtida karriär var säkrad.

En av dina andra milstolpar är det högt aktade AOR-bandet Giant, med klassiker som »I'm a believer« och »I'll see you in my dreams« på kontot. Hur blev du inblandad där?

– Under mina år som producent under 80-talet var Dann Huff en av de gitarrister som jag ständigt anlitade och han gjorde även pålägg på »Mighty wings«. 1987 ville han starta ett eget band och ha med mig som sångare. En roll som jag tyvärr fick tacka nej till, då mitt dåvarande kontrakt som producent och låtskrivare inte tillät mig att bli aktiv medlem i ett band. Men skriva låtar kunde vi och lyckligtvis visade sig Dann, förutom att vara en fantastisk gitarrist, även vara en sjujäkla sångare, så den biten löste sig ju. Den första låten vi skrev till 1989 års debutalbum »Last of the runaways« var just »I'm a believer« och det blev som bekant ett helt gäng till där jag bidrog. Dann och jag har fortsatt samarbeta genom åren, bland annat i Nashville där vi båda har haft framgångar på countryscenen.

I samma veva som framgångarna med Giant arbetade du även med supergruppen Bad English, med en annan storsäljande 1989-debut som resultat. Hur var det att skriva tillsammans med Journeys gitarrist Neal Schon och keyboardist Jonathan Cain?

– Det var en väldigt rolig tid och som musiker lämnade varken Neal eller Jonathan mycket att önska, men den som jag skrev mest tillsammans med var sångaren John Waite. Förutom sin känslofulla röst är John en fenomenal »topliner«, vilket innebär att man lägger sångmelodier över musikgrunder av ofärdiga låtar. Faktum är att jag håller honom som världsbäst på att skapa egna melodier på det viset. Sättet som han anpassar sin röst efter varje enskild låt är inget annat än ren magi. Som sångare har jag själv lärt mig mycket av honom och till den självbetitlade albumdebuten skrev vi »Forget me not« och »Heaven is a 4 letter word«. Jag håller fortfarande kontakten med John och ungefär var tredje månad brukar vi mejla kring att det är dags för oss att göra något tillsammans igen. Förhoppningsvis blir det av någon gång.

För närvarande är du aktuell med samlingen »2+2 = 5: best of + rarities«, som representerar din solokarriär ända från 90-talet och fram till senare år. En karriär som musikaliskt ofta har sträckt sig bortom det melodiska rockstuk som du främst brukar förknippas med.

– Anledningen till att jag har arbetat med så många rockband är helt enkelt att det under en period var den sortens jobb som jag främst fick. Förutom Giant och Bad English var det kul att skriva åt band som Heart, REO Speedwagon och Mr Big, men nog blev det uppfriskande att få göra min egen grej på 90-talet. För själv ser jag mig främst som en låtskrivare och inte nödvändigtvis någon rocker, vilket jag tycker att denna samlingsplatta intygar. Den medföljande bonusskivan tror jag blir kul för många att höra, för där ingår bland annat tidigare outgivna låtar som jag och Dann Huff skrev åt Giant.

NEVEN TROSIC

AOR/melodisk rock från USA

Enuff Z'Nuff

Vilka musiker tittade du på som ung för att förstå hur man ska agera på scen?

– Det fanns två olika tv-program som alla i USA kollade på när jag var liten: »The midnight special« och »Don Kirshner's rock concert«. Band som spelade i dessa program fick verkligen igång mig, som Aerosmith, Cheap Trick, Queen och Alice Cooper. Sedan såg jag även »Ed Sullivan Show« med bland annat Beatles och »American Bandstand«.

Vilken är den bästa konsert som du har sett?

– Den första jag kommer att tänka på är Queen och Thin Lizzy med Gary Moore på gitarr i mars 1977. Jag var bara en liten unge och det var en utsåld konsert där publiken blev helt till sig. Även om jag är ett enormt fan av Queen var det Thin Lizzy som vann den kvällen. De höll precis på att slå igenom i USA med singeln »Jailbreak« och de var heta den kvällen.

Hur såg det ut när Mike Portnoy gästade på Enuff Z'Nuffs nya album »Generation brainwashed« och spelade på en replika av Ringo Starrs trumset?

– Det såg ut som en riktigt snygg Ringo Starr-lookalike, okej. Jag beundrar hans stil. Den killen är helt och hållet den optimala trummisen. Han sjunger, spelar gitarr, bas och trummor och är dessutom skådespelare och en fantastisk kock. Och han har alltså en replika av Ringos trumset som han använder när han spelar något som är ens i närheten av Beatles eller musik i stil med Enuff Z'Nuff.

Hur såg det ut när Ace Frehley spelade in det »ohörbara solot« som han har tillskrivits i låten »Drugland weekend« på det nya albumet?

– Jag kan inte säga hur det såg ut eftersom jag inte såg det hända, men det lät som någon som inte var i rummet. Han är en nära vän och när vi turnerade ihop i fjol sa han till mig att skicka några låtar så att han kunde bidra, men jag fick inte tillbaka något. I stället spelade jag in ett solo i hans stil. Han har dock bett om ursäkt. Han sa att han har varit väldigt upptagen men lovar att vara med på nästa platta.

Finns det något under ditt liv som du önskar att du aldrig hade sett?

– Ja, men jag vet inte om jag vill nämna det. Det är ganska mörkt och vridet, men visst, ta situationen vi lever i för tillfället, med coronaviruset. Jag önskar att jag aldrig... Eller rättare sagt önskar jag att jag *kunde* se vad som hände, men hela världen kämpar mot en osynlig fiende.

Den 60-årige sångaren och basisten Gregory »Chip Z'Nuff« Rybarski är aktuell med Enuff Z'Nuffs femtonde fullängdare »Generation brainwashed«.

FOTO DAVE STEKERT

Vad var det mest extrema som du har sett i hårdrocksvärlden?

– 2001 gjorde vi en turné som hette »Grand slam metal jam« med Poison, Warrant och Quiet Riot. Du kan nog inte förstå vilken dekadens det var. Varje kväll var det 30-40 personer i vår buss som kallades Yellow Submarine. Medlemmarna i Quiet Riot fick låna ut en cd-spelare till oss eftersom vi pajade en varje dag. CC DeVille från Poison älskade att hänga på vår buss. På sådana turnéer glömde folk ofta sina handväskor med påsar med kokain och gräs över hela bussen. Och så var det många fria aktiviteter. I slutändan blev vi tillsagda av Poison-lägret att vi skulle slängas av turnén om vi inte skärpte oss, men vi avslutade den. Utan att skärpa oss.

Vilka roliga saker har du sett i publiken när du har stått på scen?

– Under en konsert såg vi en man som stod i publiken och slängde ut hundradollarssedlar. Det visade sig att han var vd för något företag och som precis hade gift sig. Han levde sitt liv genom sin fru, vars far var väldigt rik. Så han firade genom att ge bort en massa pengar.

Tror du att du kommer att se ett vitt ljus när du dör?

– Jag är i alla fall inte rädd för det, men jag vet inte. Jag vet bara att jag har fått höra sedan jag var liten att »heaven is the best place on earth«. Är inte det en låt?

Jo, nästan i alla fall, »Heaven is a place on earth« med Belinda Carlisle.

– Just det. Jösses, hon bär verkligen upp sina stövlar. Hon var verkligen en fröjd för ögat. Jag hade inte haft något emot att se henne igen.

När såg du något senast som fick dig att gråta?

– I fjol när min lillebror gick bort. Det var första gången på ganska länge som jag grät och det jag framförallt lärde mig av det var att folk som älskar en kommer att sakna en.

Vad ser du när du tittar dig själv i spegeln?

– Definitivt någon som åldras, men jag tror att jag gör det med värdighet. Jag kan fortfarande sjunga och spela och har fortfarande mitt långa hår. Ju äldre man blir, desto mer transformeras man dessutom till att se ut som andra i sin familj. Vilket jag är tacksam för eftersom min pappa var den stiligaste mannen i familjen. Och jag hade inte varit där jag är i dag utan honom. Han är en riktig superstjärna.

SIMON LUNDH

»Under en konsert såg vi en man som stod i publiken och slängde ut hundradollarssedlar«

Knogjärn

Vilka är »stora och farliga«, som det nya albumet heter?

– Det är inte personer, utan syftar på att om man matar hatet växer det och blir större och farligare, säger metalcorebandet Knogjärns sångare Kim Eriksson. Men det är också öppet för tolkning.

I »Bit för bit« sjunger du: »Hellre kasta först än att inte kasta alls«, »Vi älskar att hata« och »Vi sliter allt isär, bit för bit«. Handlar det mycket om hat?

– Det blir lätt så eftersom det finns så mycket hat i samhället i stort och det är inte så jävla bra, tycker jag. Det är mycket att man hellre säger något jävligt dumt än att vara tyst. Folk kan slänga ur sig vad som helst utan att tänka sig för när man egentligen borde hålla tyst. Om man nu inte har något vettigt att säga.

Har ni något vettigt att säga?

– Ja, det tycker jag väl. Men mycket av det som vi skriver om, hur det är eller borde vara, kanske inte alltid är hämtat ur självupplevda situationer. Man kan inspireras av mycket.

Vilka är milstolparna i Knogjärns karriär hittills?

– Att släppa den första skivan (»Våldet i ditt paradis«, 2015). Det är något som man alltid har velat göra. Och sedan att spela på Sweden Rock Festival 2017. Det lyfte som fan efter det. Det strömmade in många fler fans, folk började skriva och det öppnade upp för många andra spelningar. Sedan var själva konserten jävligt häftig. Jag hade aldrig spelat inför en så stor publik.

Låten »Fly för ditt liv« från 2016 års »Marscherar & förstör« som handlar om världssituationen vid tiden för den stora flyktingströmmen 2015 har väl också varit viktig?

– Jo, den fick en jäkla spridning. Videon träffade nog ganska bra. Det var mycket prat om invandringen och alla människor på flykt, så vi ville göra något för att uppmärksamma hur det faktiskt kan vara att lämna allt. Som förälder tänkte jag väldigt mycket på barnen och videon fick mycket uppmärksamhet, på både gott och ont.

Vad var det för negativa reaktioner?

– Det fanns de som trodde att vi gjorde det här för att vi inte gillade invandrare, men det är snarare tvärtom. Tänk bara om du hade fått lämna allt och sitta på en flotte medan folk drunknar runt dig och sedan kastar folk sten på dig när du anländer någonstans. Det är så jävla sjukt. Men det var mest positiva reaktioner.

Är det lättare att låta arg om en text har lite djup?

– Inte nödvändigtvis, men det är lättare att känna sig genuint arg om man sjunger om något som man faktiskt är förbannad på. Samtidigt beror det på hur man lägger fram det. Lok har ganska roliga texter med mycket finess, men det är ändå hårt. Och det är svårt att få in humor. Det blir lätt jävligt blajigt. Men det är likadant om man är för seriös. Särskilt på svenska. Man kommer inte undan med de vanliga klyschorna som på engelska, där folk kanske inte alltid lyssnar på vad man säger.

Är inte namnbytet till Knogjärn och det faktum att ni började sjunga på svenska också en milstolpe?

– Jo, så är det nog. Vi gjorde låten »Knogjärn« när vi hette In Spite och det var jävligt kul. Så vi ville göra mer av det, men då kunde vi inte heta In Spite längre. Vi ville heta något som folk kom ihåg och det tror jag att vi lyckades med. Det låter ändå ganska hårt. Man vill ju kolla upp vad det är för något. Sedan sticker det ut lite mer att sjunga på svenska, även om det är långt ifrån unikt.

Är det alltså inte lika lätt att halka in på klyschor när ni skriver texter på svenska?

– Nä. Eller så skriver vi kanske jätteklyschiga texter, även om jag inte tycker det. Man skriver på olika sätt eftersom språken är olika. På engelska kan man få ett annat flyt och på svenska blir det lite mer hackigt och rakt. Då får man skriva med andra ord och då blir det inte så klyschigt.

Jag gillar titeln på er debutplatta. Vad handlar »Våldet i ditt paradis« om?

– Ja du, vad fan betyder det då? Även på de finaste platserna finns jävligt mycket fult. Men som med allt annat får man tolka det precis som man vill. Ett jävligt tråkigt svar, men det var min tanke. Det som ser bra ut behöver inte vara det och så vidare. Klyschigt.

SIMON LUNDH

FOTO EH DIGITAL

»Efter spelningen på Sweden Rock Festival 2017 lyfte det som fan«

Knogjärn med sångaren Kim Eriksson på scen. I bakgrunden skymtar gitarristen Markus Hurtig och bandet kompletteras av basisten Rasmus Sörbom och trummisen Johan Hidén.

NO GATEKEEPERS!

NO GATEKEEPERS!

ALL THINGS METAL IN ONE PLACE

bandbond APP

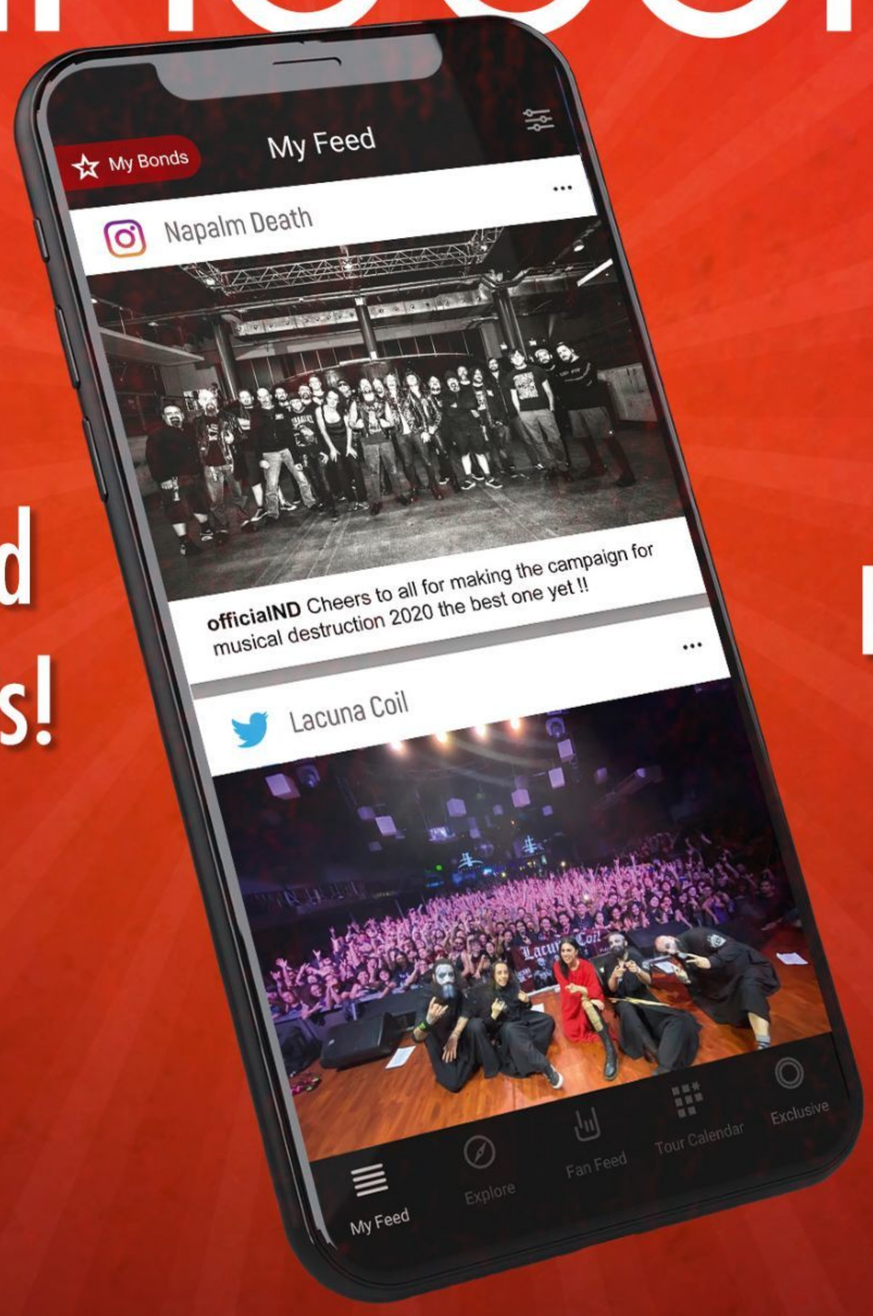

Get ALL band and member posts!

It's free!

350 HARD ROCK AND METAL BANDS IN BANDBOND ALREADY!

Apocalyptica

Of Mice & Men

Arch Enemy

Dark Funeral

Behemoth

Lacuna Coil

HammerFall

Kamelot

Napalm Death

Meshuggah

Born of Osiris

Decapitated

Korpiklaani

Carnifex

Ensiferum

Death Angel

Krisiun

Agnostic Front

Kataklysm

+ NEWS, EXCLUSIVE INTERVIEWS, TRIVIA, FAN FEED, TOUR CALENDAR - NEW BANDS ADDED DAILY!

DOWNLOAD BANDBOND ON APP STORE & GOOGLE PLAY

ANDROID APP ON Google play

Download on the App Store

Nyheter

Iron Maiden har flyttat fram sitt nästa Sverige-besök till den 3 juli 2021 på Ullevi i Göteborg. Förband blir Airbourne och biljett till den inställda spelningen den 27 juni 2020 kommer fortfarande att gälla.

Journey är åter fulltaliga med ny rytmsektion. Tidigare basisten Randy Jackson återvänder och ny trummis är Narada Michael Walden, som i eget namn hade en listetta i Sverige 1985 med »Gimme, gimme, gimme«.

Nervosa är åter fulltaliga och utökade till kvartett. Vid gitarristen Prika Amarals sida står nu sångerskan Diva Satanica, trummisen Eleni Nota och tidigare Abbath-basisten Mia Wallace.

Opeths frontman Mikael Åkerfeldt ska skriva soundtracket till Netflix-serien »Clark«, regisserad av Jonas Åkerlund och med Bill Skarsgård i huvudrollen.

Timo Tolkki ämnar senare i år spela in debutalbumet med sitt nya band Infinite Visions, med arbetsnamnet »Union magnetic«. Forne Stratovarius-kollegan Jari Kainulainen spelar bas.

Burning Witches har tappat gitarristen Sonia »Anubis« Nusselder, som bildat death metal-bandet Crypta med bland annat två tidigare medlemmar av Nervosa.

Accept, Hellacopters, At The Gates, Fates Warning och **Devildriver** arbetar på nya album.

Thomas Gabriel Fischer (Triptykon, ex-Celtic Frost, Hellhammer) planerar att skivdebutera med ett nytt, ännu odöpt projekt senare i år.

I augusti släpper **Onslaught** »Generation Antichrist«. Det är gruppens första platta med nye sångaren Dave Garnett, som på House Of Metal i Umeå i februari sågs vikariera för sedan dess avhoppade originalsångaren Sy Keeler.

Alcatrazz, Ensiferum, Avatar, Thundermother, Dead Daisies, Lionheart, Vicious Rumors, Pain Of Salvation, Stryper, Mad Max, Night, Serpent Omega, Amaranthe och **Deep Purple** har alla färdiginspelade studioalbum med tänkt utgivning under sommarmånaderna. Färdiga album ännu utan preliminära släppdatum kan noteras för **Alice Cooper, Black Stone Cherry, Cheap Trick** och **Sunbomb**, sistnämnda en ny koalition mellan Tracii Guns (LA Guns) och Michael Sweet (Stryper).

Brian Howe, AOR-sångare med ett förflutet hos Bad Company och Ted Nugent, avled den 6 maj, 66 år gammal. Howe hade haft problem med hjärtat i flera år och bröt flera revben i en bilolycka kort före sin död.

Queens gitarrist Brian May meddelar att succé-filmen »Bohemian rhapsody« troligen inte får någon uppföljare. En sådan skulle oundvikligen kretsa kring Freddie Mercurys kamp mot aids, vilken Mercury själv valde att inte offentliggöra förrän just före sin död.

Aldo Nova har släppt ett smakprov från sin kommande rockopera »The life and times of Eddie Gage« i form av singeln »When all is said and done«.

Gitarristen **Marcos Rodriguez** har lämnat Rage.

FOTO ABE ROBINSON / BLIND7 PHOTOGRAPHY

»Tommy Tankx« Shaffner, Richard »Stitch« Thomas, Steve »Skinny« Felton, Steve »Mr Rauckhorst«, Jason »J Mann« Popson, Ryan »Dr F« Farrell, »Miss Jackie« LaPonza och Robbie »Roberto Diablo« Godsey.

Hur länge har ni hållit på med vattentrummor, en idé som ni ska ha fått från Blue Man Group?

– Första gången som vi använde dem var nog i videon till »Solitaire unraveling« från 2001 års »XX«, säger trummisen och grundaren Steve »Skinny« Felton. Och ja, vi beskrivs ofta som Blue Man Group möter »Mortal Kombat«.

Vaför »Mortal Kombat«?

– För att våra masker är i konstant förändring. Till varje ny skiva utvecklar varje medlem sin mask lite och ibland dyker det upp nya medlemmar och därmed nya karaktärer. Mellan släppen kör vi alla samma mask, så att man ska förstå att vi befinner oss i vårt förpuppade stadium innan vi listar ut hur vi ska se ut härnäst. Det blir som när vissa karaktärer kommer tillbaka i en något annorlunda form i en senare version av tv-spelet »Mortal Kombat«, lite mer luttrade och väderbitna.

Vad föreställer din mask?

– Originalidén var en blandning mellan häxdoktor och ett förkrympt huvud och när jag fortfarande hade dreadlocks brukade vi klippa hål i masken så att jag kunde dra ut dem. Numera kör jag fejkdreads.

Jag klippte av mina dreads i höstas efter drygt 15 år och det känns lite konstigt. Jag drar fortfarande undan dem när jag vänder mig i sängen även om det inte finns något där. Hur känns det för dig?

– Ja, det tar lite tid att vänja sig. Jag hade mina i elva år och det är som en förlängning av kroppen som inte är där längre. På turnébussen brukade jag sova i sängen ovanför vår sångare Jason »J Mann« Popson och då hängde mitt hår ner över hans säng. Han kallade det sin dreadgardin som han behövde flytta på om jag hade gått och lagt mig före honom.

Ni bildades 1993 i Cleveland, Ohio och er musik känns väldigt mycket 90-tal. Hamnar ni alltid där när ni skriver musik?

– Det är konstigt för när jag hör Mushroomhead låter det fortfarande som Mushroomhead, även om vi är väldigt experimentella, men det finns en attityd som alltid exponerar våra rötter. Det slutar alltid med att vi låter som ett metalband från 90-talet. Även om det är modernt kommer vi inte undan, men det betyder väl antagligen att vi fortsätter på samma linje. När band kör en massa nya grejer som inte passar in bara för att man ska slutar det att vara ärligt. Med Mushroomhead blir det i slutändan alltid mörkt och läskigt och det är väldigt mycket 90-tal. Det roliga är att en del av musiken som skrevs då egentligen inte var särskilt bra. Den kunde vara lite ostämd och svajig, men fångade andan. Hade Nirvana blivit lika stora om de hade kommit nu? Det fanns en ärlighet och passion som gjorde det okej och det varade bara under ett kort ögonblick i historien. Sedan kom digitaliseringen och då skulle allt vara perfekt.

Hur kommer det sig att det har dröjt sex år mellan förra plattan »The righteous & the butterfly« och nya »A wonderful life«?

– Majoriteten av den tiden har vi tillbringat med att turnera. Vi turnerade nog mer under de senaste fem åren än under de 15 åren innan det och en av grejerna var att vi har försökt återetablera oss i Europa. Vi har numera ett lager i Essen i Tyskland med scengrejer, så nu utgår vi därifrån när vi turnerar i Europa.

»Vi beskrivs ofta som Blue Man Group möter Mortal Kombat«

Steve »Skinny« Felton, Mushroomhead

Har ni försummat Europa tidigare med tanke på att er scenproduktion är ganska stor?

– Ja, det är en av de främsta anledningarna till att vi har tackat nej till spelningar förut. Vi kände inte att vi kunde bjuda på en ordentlig show och visa nya fans vad bandet handlar om. Med våra vattentrummor och lite extra scenproduktion blir det ändå lite mer spännande.

Eftersom ni har masker är det inte alltid folk känner igen er. Vad är det konstigaste som du har hört någon säga om er?

– Det finns så många Skinny-berättelser om vad jag har gjort med dem någon gång. En av de senaste var en tjej som bad mig om att få träffa Skinny, som hon tydligen hade legat med senaste gången vi var i stan. Jag hade aldrig sett henne förr och presenterade mig som ljuskillen Gary och det slutade med att hon bad om hans nummer.

Gav du henne numret?

– Nä, för hon hade tydligen redan mitt och jag svarade inte. Hon var väldigt förvirrad.

SIMON LUNDH

Alternativ metal från USA

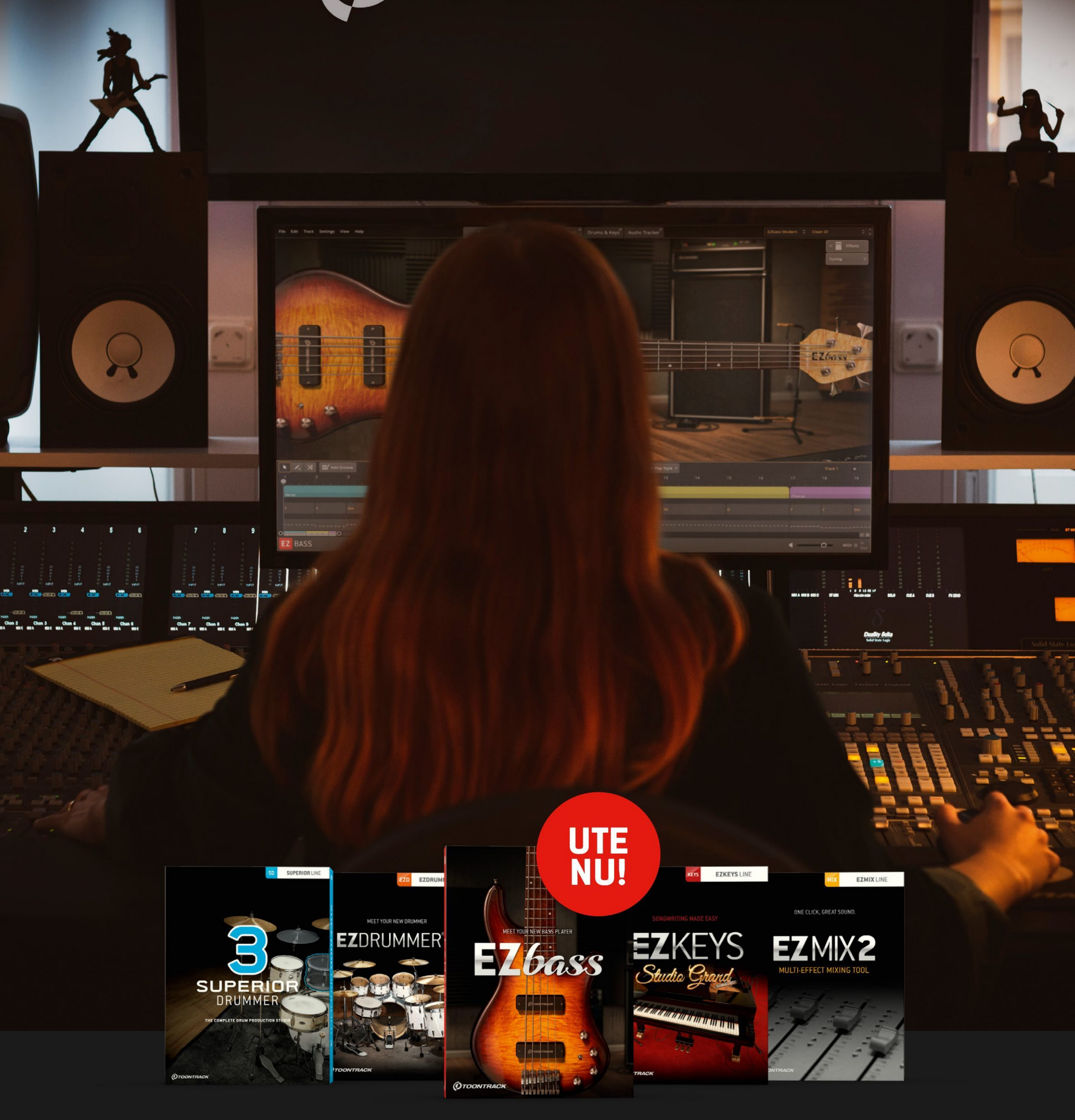

HELA REGISTRET.

Låt **Superior Drummer 3** eller **EZdrummer 2** sköta trummorna, **EZkeys** klaviaturet och **EZbass** stå för botten. Gitarrljud, mix och mastring fixar du med **EZmix 2**. Releasen av EZbass gör att vi har allt du behöver – för hela registret i dina produktioner.

WWW.TOONTRACK.COM

TOONTRACK

Withering Surface består av basisten Jesper Kvist, sångaren Michael H Andersen, gitarristen Allan Tvedebrink, trummisen Jakob Gundel, gitarristen Marcel Lech Lysgaard och keyboardisten Morten Lybecker.

FOTO JAKOB MUXOLL

Withering Surface

Det handlar väldigt mycket om Göteborgssoundet när man läser om Withering Surface. Kopierade ni helt enkelt svensk melodisk death metal när ni bildades i Danmark 1993?

– Jag hade ganska många kontakter i undergroundscenen genom mitt fanzine Emanzipation och fick därför demokassetter från hela världen, säger sångaren Michael H Andersen. Jag kommer ihåg när jag fick demos från In Flames och Eucharist och första gången hörde At The Gates efter att de blev melodiska. Så allt det här melodiska från Göteborg var en stor inspiration för mig redan innan vi startade.

– Jag kände inte till svensk döds över huvud taget när Michael introducerade mig för det, så det var som en helt ny värld, säger gitarristen Allan Tvedebrink. Jag tror att vi ville vara del av rörelsen och det var mycket därför vi åkte till Studio Fredman i Göteborg. I Danmark fanns det inga band som lät på det sättet. Om vi hade bott i Polen eller något hade vi kanske inte engagerat oss lika mycket, men jag tror att vi kände oss lite som en potentiell förlängning av den svenska scenen.

– Vid ett tillfälle övervägde vi till och med att skaffa en postbox i Malmö som ett experiment, fortsätter Michael. Vi var säkra på att folk skulle se på oss annorlunda då.

När jag intervjuade Volbeats starke man Michael Poulsen, som numera också bor i Naestved, sa han att det fanns en liten metalscen där när han växte upp. Stämmer det?

– Nja, kanske jämfört med Ringsted där han kommer från, skrattar Michael. Jag har känt Michael sedan 1991 och vi var det första fanzinet att intervjua hans dåvarande band Dominus, eftersom jag jobbade på ett slakteri vars ägare var hans farbror. Men scen vet jag inte. Jag försökte ordna konserter ibland, men jag kommer inte ihåg om vi hade några internationella band.

Samtidigt var inte Göteborgsscenen så stor heller.

– Nä, jag kommer ihåg att jag åkte dit och blev förvånad över hur lite folk som gick på spelningarna. Och det är klart att vi tittar tillbaka på vår situation i Naestved i ett romantiskt skimmer med mig säljande demokassetter och fanzinet och allt det där som är underground. Kanske var det en scen trots allt?

Något ovanligt för genren hade du, Michael, svart läppstift och smink när det begav sig. Kommer det också att göra en comeback?

– Jag tror att jag får flytta ner min mustasch till läppen, säger sångaren. Skämt åsido ville vi kanske inte gå så långt som Cradle Of Filth och Dimmu Borgir, men kommer du ihåg vem som var först av oss att använda smink, Allan? Jag tror att det var vår dåvarande basist Kasper Boye Larsen.

– Ja, han var mycket inne sådant som på EBM, goth och Cure, säger Allan. Men jag tror också att det var ett försök att stå ut på den danska metalscenen som på den tiden var väldigt »laid back« och mest bestod av folk i joggingbyxor, flanellskjortor och slitna basketdojor.

Hur kommer det sig att ni la av 2004 när genren hade etablerat sig på allvar?

– Eftersom vi hela tiden var lillebror i sammanhanget hade vi inte samma inställning som de svenska banden, säger Allan. De ville bara spela musik medan vi på typiskt danskt manér inte trodde att vi var bra nog. Så de körde på medan vi funderade på jobb, utbildning och allt sådant. Till slut blev bandet helt enkelt för krävande och vi fick olika prioriteringar.

– Jag träffade faktiskt Sharlee D'Angelo från Arch Enemy på Roskilde-festivalen samma år och han kunde inte förstå varför vi slutade när allt verkade vara på väg åt rätt håll för oss, tillägger Michael.

2019 återförenades ni och första singeln från det aktuella comebackalbumet »Meet your maker« heter »Leaves in the stream«. Varifrån kom idén att döpa en låt efter In Flames grundare Jesper Strömblad?

– Jag har inte brytt mig alls vad folk tycker om texterna på den här skivan, säger Michael. »Alone« är en hyllning till Hearts låt med samma namn och jag snodde till och med delar av texten. När Allan spelade upp den här låten för mig tog melodin mig tillbaka till den gyllene era då Jesper fortfarande var med i In Flames. Så varför inte döpa låten efter honom?

SIMON LUNDH

»Vi övervägde till och med att skaffa en postbox i Malmö som ett experiment«

WHITESNAKE

THE ROCK ALBUM

MMXX

Out June 19

RHINO

Allt om hårdrock

Du blev pappa för första gången tre dagar innan deadline för din aktuella bok »Hårdrock – allt om banden, konserterna och myterna«. Hann du skriva klart manuset i tid?

– Jag fick dispens några veckor med sista kapitlet, svarar Simon Lundh, författare och skribent på Sweden Rock Magazine. Men det var en minst sagt intressant situation att sitta i en obekväm sjukhusfåtölj omgiven av pipande maskiner och oroliga blivande föräldrar och försöka skriva klart mellan värkarna som min sambo Johanna försökte hålla tillbaka. Det var nämligen två månader kvar till beräknat datum och vi var inte alls förberedda. Vi hade sett fram emot en vår med mentala och praktiska förberedelser så fort jag hade fått in manuset. Istället blev det en månad på neonatalavdelningen i Malmö. Men vi mår alla bra nu.

Vad gör din bok om hårdrock annorlunda bland alla som redan finns?

– Det är väl de personliga anekdoterna, som inte bara kommer från musiker utan även andra personer i branschen. Jag kan till exempel locka med en hel del backstage-historier från Sweden Rock Festival. Bland annat en hysteriskt rolig sådan med Gene Simmons som jag inte tänker avslöja här. Och är det musiker som berättar har jag försökt hitta nya berättelser. Europes trummis Ian Haugland är inte känd för att hålla tyst, men historien om hans frieri på Sweden Rock Festival kanske inte många har hört. Sedan är vissa kapitel till stor del baserade på mina egna intervjuer och upplevelser, vilket förhoppningsvis ger en lite mer unik vinkel.

Skribenten Simon Lundh till rakning hos hårdrockens egen Sweeney Todd alias Behemoth-Nergal.

Vilka kapitel är det?

– Framförallt de om svensk döds, black metal och thrash metal. Det har blivit många uppdrag inom dessa genrer genom åren, så jag har lyckats samla på mig en del material. Sedan har jag tillbringat mycket tid i San Francisco, vilket har gjort att jag har lärt känna folk inom Bay Area-scenen.

Varför San Francisco?

– Det grundar sig i en betydligt mindre romantisk sjukhushistoria. 2013 fick jag en fistel i röven som var väldigt svår att få bort. När jag två år senare stod inför min tolfte operation bestämde jag mig för att förverkliga min dröm om att bo i San Francisco om allt gick bra. Men då behövde jag något att göra, så jag kom på idén om att göra en sorts popkulturell guidebok med historiska platser kopplade till film, musik, litteratur, hbtq-rörelsen och sex. Allt från puben där Jim Morrison och Janis Joplin ska ha haft sex på biljardbordet och inspelningsplatser från »Dirty Harry« till kaféet där Francis Ford Coppola skrev manuset till »Gudfadern« och världens antagligen enda vibratormuseum. Och så en jävla massa platser kopplade till thrash metal-scenen förstås.

Som vilka då?

– Metallicas hus, klubbar som banden lirade på, Exodus första sångare Paul Baloffs festlya, kullen där Lars Ulrich blev introducerad för stadens metal-community och Cliff Burtons skola, till exempel. Lite av det här är med i »Hårdrock – allt om banden, konserterna och myterna« också.

Hur fick du egentligen uppdraget att skriva den här boken?

– Rätt man på rätt plats. Min anfallskollega i författarlandslaget i fotboll, Måns Gahrton, frågade om jag ville skriva en bok om hårdrockens historia. När jag frågade honom varför han hade bett just mig hoppades jag att han skulle säga att han hade läst mina artiklar i Sweden Rock Magazine och tyckt att de var sinnesjukt bra. Hans svar var att jag fanns i närheten. Han hade inte läst en enda av dem, haha! Men jag hoppas att han är nöjd ändå.

JANNE MATTSSON

»Jag kan locka med en hel del backstagehistorier från Sweden Rock Festival«

Bandbond

Bandbond är en ny app som samlar ihop och paketerar om metalbands sociala medier-innehåll. Hur fick du den idén?

– Jag skulle sköta Dark Tranquillitys Facebook-sida kring en turné för fem år sedan och upptäckte att vi nådde max fem procent av följarna, säger bandets keyboardist och Bandbonds medgrundare Martin Brändström. Först blev jag förbannad och frustrerad. Varför blir det så? Det borde vara så mycket bättre med all den fina teknologin som vi har i fickan. Facebook kändes först jättepraktiskt, men dels blev konversationen utspädd och inte så initierad, utan mer präglad av tillrop och utrop. Dels började Facebook agera som om de hade skapat den relation som banden genom många års harvande på skivor och konsertställen byggt upp med sina fans. Vi försöker komma runt det och skapa en plats för hårdrock som blir roligare och mer spännande, när kanalen är riktad och fokuserad.

Förutom nyheter och intervjuer fördjupas relationen genom att man får följa individuella bandmedlemmar. Väljer banden själva hur de presenteras?

– Alla som är på Bandbond har förstått problematiken och valt att vara där. Det är viktigt att banden får stämma av så att allt blir rätt. Vi »customiserar« så mycket som möjligt. Bandet kanske har en blogg som de vill ska synas i appen. Kanske trummisen är den i bandet som gör de mest intressanta Instagram-inläggen. Om man bara följer officiella bandkanaler kan det bli mycket om turnéer eller tröjor, men på medlemsnivå blir det ofta roligare.

Hur gick ni från idé till färdig app?

– Vi kollade runt i bekantskapskretsen. Vem kan programmera? Vem kan göra grafik och användargränssnitt? Till exempel har Dark Tranquillitys forne gitarrist Niklas Sundin gjort grafiken och klipper video. Jag och min kompis, journalisten Mattias Lindeblad, pratade med skivbolag, försökte förstå behovet och skräddarsydde lösningen. Min roll handlar om att kvalitetssäkra visionen och se vart vi vill gå i framtiden. Det är viktigt att hitta rätt ton i hur vi kommunicerar och att intentionen med appen känns rätt för användaren. Vi kräver ingen registrering, utan vill att folk ska komma igång och följa sina favoritband direkt. Däremot krävs registrering för att kommentera eller göra inlägg. Vi har inte kunnat bygga allt på en gång och kommer framöver att titta på hur delen för fans kan göras mer engagerande, så att inte kommunikationen blir enkelriktad.

Ni kringgår behovet att vara registrerad hos sociala medier-företagen, som ju lever på att sälja användarna till sina annonsörer. Kan de tänkas motarbeta er?

– Det kan de säkert göra och det kanske kommer att bli bråk, men som vi ser det är de som har skapat innehållet de som äger innehållet. Det är också så det formuleras i deras riktlinjer.

Hur drar ni gränserna för vilka band som får vara med?

– Vi har tagit Sweden Rock Festival som exempel på hur breda vi vill vara. Hade bandet kunnat spela där? Den bredden vill vi ha. För band som inte ligger på de större skivbolagen har vi ett ansökningsformulär. Banden ska vara lite etablerade, för att de som redan har fått den här relationen stulen en gång inte ska dränkas igen. Samtidigt jobbar vi med en sorts independentdel av tjänsten där alla band kan synas, oavsett storlek.

Niklas Sundin jobbar med Bandbond men har efter nästan 30 år slutat i Dark Tranquillity. Hur går det med den nya skivan som ska släppas i höst?

– Det går bra. Vi brukar dra ut på processen eftersom jag har en studio, en del av gamla proggstudion Nacksving i Göteborg. Det blir lite annorlunda då Niklas inte är med. Vi har fått skriva på ett annat sätt, men det har inte varit någon schism och han gör just nu skivomslaget. Vi har en ganska speciell skrivprocess där vi granskar materialet länge, filar och utvärderar. Chris Amott bor i New York så det var inte så lätt att ha med honom i processen. Johan Reinholdz har varit med och slipat på materialet och hittat sin plats i hur vi skriver. De är båda tekniskt väldigt duktiga gitarrister, med lite andra vapen i arsenalen, och det låter häftigt.

MATS RYDSTRÖM

FOTO TERJE JOHANSEN

»Vi har tagit Sweden Rock Festival som exempel på hur breda vi vill vara«

Bandbonds kärntrupp utgörs av Joacim Starander, Mattias Lindeblad och Martin Brändström.

BPMD

Hur föddes idén att du och gitarristen Phil Demmel, basisten Mark Menghi samt trummisen Mike Portnoy skulle spela in covers på amerikanska hårdrockslåtar från 70-talet?

– Jag och Mark känner varandra främst genom att jag har gjort gästinhopp i hans band Metal Allegiance, säger sångaren Bobby »Blitz« Ellsworth som till vardags frontar Overkill. Mark berättade hur han en dag satt hemma i trädgården och drack bärs och lyssnade på rock. Tydligen kom »Saturday night special« med Lynyrd Skynyrd på varpå hans åttaårige son sa: »Pappa, du borde göra en cover på den här låten.«

Är du nostalgiskt lagd?

– Jag var i puberteten när de här låtarna släpptes på 70-talet. De ljöd i min boombox samtidigt som jag upptäckte tjejer. Självklart finns det mycket nostalgi i dessa låtar och att sjunga dem har varit som att kliva rätt in i mina tonår. När det kommer till nostalgi är Overkill mer ett band av i dag men jag har alltid gillat gamla grejer, särskilt när det kommer till motorcyklar och bilar. I garaget lyssnar jag alltid på classic rock när jag mekar med min Chevelle SS från 1967 eller min Corvette från 1974.

Sitter det stereo 8-spelare i dessa bilar?

– Haha, nej. Det är vanliga kassettbandspelare. Vi pratade faktiskt om att släppa den här plattan på stereo 8, men det blev aldrig av.

Hur lik din egen uppväxt är »Dazed and confused«, filmen från 1993 som utspelar sig i en amerikansk småstad 1976?

– Väldigt nära. Jag var en ung man som växte upp i en sömnig förort i New Jersey. Eftersom det bara tog 40 minuter in till New York City var det lätt att ta sig till stan och se spelningar med större band. Vi såg Led Zeppelin och Pink Floyd, men även många konserter på mindre ställen. 1975 såg vi Queen i en teater som tog in 3 000 personer i Passaic, New Jersey. Vi var 16 år och hade alltid med oss färdigrullade »hövdingar« i fickorna. Vi var lite »dazed and confused«. Vi levde livet.

Var det svårt att komma överens om vilka låtar som BPMD skulle tolka på albumet »American made«?

– Vi valde två låtar var och ingen fick protestera. Det var bara att kavla upp ärmarna och göra sitt bästa. De två sista låtarna kom vi överens om demokratiskt. Vi tyckte alla att »We're an American band« av Grand Funk Railroad var självskriven, det är nog den låt som jag har sjungit med mest i under mitt liv. James Gang-låten »Walk away« röstades också fram tillsammans. Mina två val föll på »Evil« såsom Cactus gjorde den känd och »Never in my life« av Mountain. Dessa låtar var bekväma för mig, eftersom jag visste att min röst passade dem. Hårdast fick jag jobba med Van Halens »D.O.A.«. Där fick jag lägga om sången tre gånger innan jag hittade ett uttryck som fungerade. Jag ville behålla David Lee Roths energi, men göra det på mitt sätt. Överlag går låtarna fort, vilket beror på att vi var så uppspelta när vi spelade in dem. Flera av oss kommer från en thrash metal-bakgrund, så det är svårt att eliminera det och bara låta retro.

Promofotot är en kul blinkning till omslaget till Van Halens »Women and children first«.

– Vi hade pratat om att det vore kul att rekonstruera en ikonisk bild och göra det med glimten i ögat. Nyckeln till hela den här grejen är att ha kul. Det började med att Mike dök upp med en tröja med Van Halen-omslaget på. Vi kände allihop att det var en bild som skulle fungera perfekt. Allt skedde väldigt naturligt. Allt handlade om att skjuta från höften för att inte förlora gnistan som antände hela det här projektet.

Är BPMD en lekstuga för er, eller ser du en karriär i det?

– Vi träffas gärna igen nästa år med ett flak bärs och ser vad som händer. Det kommer nog fler skivor. Nästa gång skulle jag vilja göra »Made in UK«. Den hårda rocken i Storbritannien under 70-talet var en spännande tid och valmöjligheterna när det kommer till låtar att spela in är nästan obegränsade.

Vilka två brittiska låtar hade du valt?

– Först och främst något av Status Quo. Till »American made« ville jag först spela in Fleetwood Macs »Oh well«, men Peter Green som skrev den är brittisk. Vi tar den nästa gång.

CARL LINNAEUS

»Jag ville behålla David Lee Roths energi, men göra det på mitt sätt«

BPMD består av sångaren Bobby »Blitz« Ellsworth, trummisen Mike Portnoy, gitarristen Phil Demmel och basisten Mark Menghi.

FOTO SCOTT DIUSSA

ALCATRAZZ
ALEX SKOLNICK
ALEX SKOLNICK
ALEX SKOLNICK

FIRST ALBUM WITH SOREN ADAMSEN ON VOCALS (EX- ARTILLERY)

OUT JUNE 5! JEWEL CASE | DIGITAL

Mixed and mastered by Fredrik Folkare (UNLEASHED / FIRESPAWN)

Vocals recorded with producer Soren Andersen (GLENN HUGHES)

Special guest appearance by Lars Johansson (CANDLEMASS)

ALSO AVAILABLE ON ALL DOWNLOAD AND STREAMING SERVICES WORLDWIDE

WWW.DENIEDWORLD.COM - WWW.FACEBOOK.COM/DENIEDWORLD

SWEEA RECORDS

Course Of Fate

»Mindweaver« låter verkligen inte som ett debutalbum, men så har Course Of Fate också funnits sedan 2003. Varför har det tagit så långt att släppa ett debutalbum?

– Ja du, det är den stora frågan, säger gitarristen Kenneth Henriksen. Sedan starten har det utvecklats sakta men säkert, men vi har haft många pauser och medlemmar har slutat. När vi gav ut ep:n »Cognizance« 2013 började det hända lite grejer, men två år senare när vi skulle spela in den här skivan slutade ytterligare några medlemmar. Då fick vi börja om igen. Det bandet som finns nu såg dagens ljus 2015. Sedan dess har det gått lite fortare fram, även om vår nye trummis Per-Morten Bergseth la trummorna lite för tidigt. Det fanns saker som han ville tillföra, så då började vi om inspelningen på nytt.

Skrev ni om låtarna då?

– Nja, lite strukturellt, men inte hela konceptet. Vi kortade lite här och där och ändrade delar av texten som vi inte var helt nöjda med. Sedan hade vi ljudbilden… Alltså, vi har varit ganska kräsna så det har tagit väldigt lång tid. Men nu vet vi mer vad vi vill ha, så förhoppningsvis ska det inte ta sju år till nästa släpp.

När kom skivbolaget Rock Of Ages Records in i bilden?

– När skivan var klar. Till en början skickade vi bara två, tre låtar och då var de skeptiska men de blev övertygade när de fick höra hela skivan.

Vad är konceptet på »Mindweaver«?

– Det handlar om en person som har visioner om världens undergång och bestämmer sig för att bygga en utopi och få med sig följare. Ett slags sekt. Det är ena delen. Den andra delen är en historia om en man som mister allt. Det kommer in lite senare i berättelsen. Allt som han har gjort har blivit fel och kanske är det bara en psykos som han upplever. Men det är öppet för tolkning.

Vad handlar dikten »Antigonish« av William Hughes Mearns om, som ni har baserat berättelsen på?

– Vår sångare Eivind Gunnesen såg den i en film och den har en återkommande strof som fick forma historien: »Last night I saw upon the stair, a little man who wasn't there, he wasn't there again today, oh, how I wish he'd go away.« Helt enkelt, man ser någonting som kanske inte är där.

Varför tror du att det är så lätt för oss människor att följa andra?

– Vi är väl flockdjur. De allra flesta av oss har väl ett behov av att höra till någonting. Det ser man om inte annat nu under coronaepidemin. Folk har svårt att hålla sig isolerade. Jag har inga problem med det. Det är nog många i rock- och metalvärlden som inte har något problem med det med tanke på alla dessa introverta personer som finns där. Det är det här med konserterna som blir jobbigt då. Men det är väl människans natur helt enkelt, att samlas i en flock och följa den som skriker högst.

Beskriver du dig själv som en ledare eller följare?

– Jag är väl ingen utpräglad ledare, men inte heller någon utpräglad följare. Jag är den där introverta personen, som sagt. Jag trivs i mitt eget sällskap. Sedan har jag tagit på mig en ledarroll i bandet, vilket är naturligt eftersom jag skriver mycket av musiken, men jag är ingen chefpersonlighet. Alla får ha åsikter och det är inte på något sätt mitt band.

Demokrati är en erkänt långsam process, så är det kanske därför som det har tagit en sådan tid med debutalbumet?

– Ja, så kan det förstås vara. Samtidigt tror jag det är viktigt att alla känner sig hörda om man ska få en bra känsla i bandet. Lyckligtvis har inte alla i vårt band samma behov av att bestämma men alla har varit med i låtskrivarprocessen, vilket förstås har gjort att det tagit lite tid.

Det är ganska ambitiöst att göra ett konceptalbum det första som man gör. Var ni aldrig inne på att »bara« göra en platta med låtar?

– Vi sa faktiskt tidigt att vi skulle göra ett konceptalbum, men jag har också tänkt att just debuten inte behövde vara det. Det kan vara lite svårt att hitta en bred publik, men samtidigt spelar vi musik i en genre som inte direkt riktar sig till någon bred publik. Fördelen med prog metal är att de fans som finns är väldigt hängivna. Och det finns tillräckligt av dem om man bara reser runt lite.

SIMON LUNDH

FOTO TERJE JOHANSEN

»Fördelen med prog metal är att de fans som finns är väldigt hängivna«

Course Of Fate består av keyboardisten Carl Marius Saugstad, gitarristen Kenneth Henriksen, basisten Daniel Nygaard, trummisen Per-Morten Bergseth, gitarristen Marcus Lorentzen och sångaren Eivind Gunnesen.

POWERWOLF

BEST OF THE BLESSED

A MUST-HAVE COLLECTION OF THE WOLVES' GREATEST HITS,
INCLUDING **NEWLY REWORKED VERSIONS**
+ **LIVEALBUM** "THE LIVE SACRAMENT (WOLFSNÄCHTE 2018)"

STRICTLY LIMITED EARBOOK WITH 3CDs AND 124-PAGE BOOKLET
EXCLUSIVELY AT WWW.EMP.DE & WWW.NAPALMRECORDS.COM
LTD 2CD MEDIABOOK | 1CD JEWELCASE *
LTD 4-LP BOX (2x2 GATEFOLD) | 2 LP GATEFOLD | DIGITAL

OUT JULY 3RD!

* WITHOUT LIVE-ALBUM

MASKED HORROR METAL ICONS

MUSHROOMHEAD

ASCEND TO THE NEXT LEVEL OF HEAVY
GREATNESS WITH A WONDERFUL LIFE!

OUT 19.06. DIGIPAK | LTD 2-LP GATEFOLD VINYL | DIGITAL

BEYOND THE BLACK

HORIZONS ASCENDS TO AN ENERGETIC, SPELL-BINDING MELODIC MANIFESTO!

LIVE ! 17.12. GOTHENBURG / PUSTERVIK | 18.12. STOCKHOLM / KLUBBEN FRYSHUSET

HØRIZØNS

OUT 19.06. DIGIPAK | LTD 2-LP GATEFOLD VINYL | DIGITAL

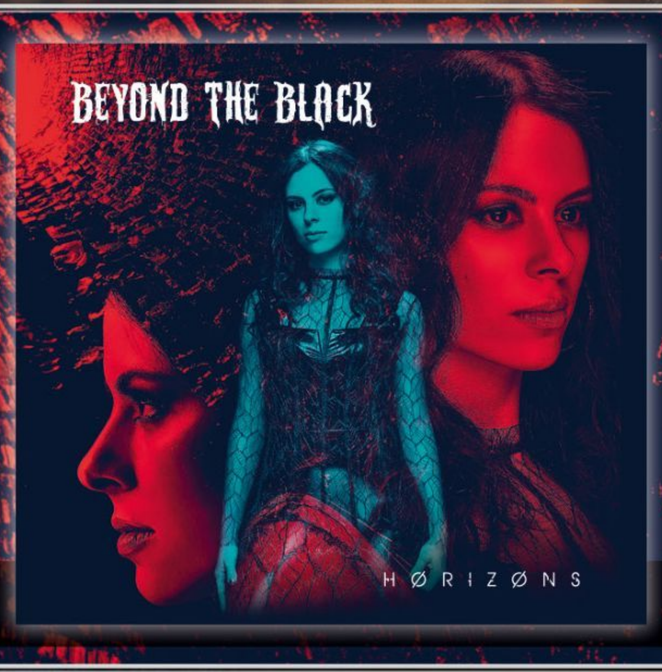

DARK SARAH

WELCOME TO GRIM – A NEW HORROR, FANTASY STORY BY CINEMATIC METAL ICONS DARK SARAH

OUT 17.07. JEWEL CASE | LTD 2-LP GATEFOLD VINYL | DIGITAL

BORDER MUSIC

/NAPALMRECORDS
/NAPALMRECORDS

/NAPALMRECORDSOFFICIAL
/NAPALMRECORDS

visit our online store with music and merch
WWW.NAPALMRECORDS.COM

NAPALM RECORDS

»Jag har aldrig gjort något liknande denna gigantiska artikelserie«

Min far hade en festlig kopieringsapparat på sitt kontor. Jag brukade skicka med honom fodralen till mina musikkassetter på morgonen och när han återvände från jobbet hade han med sig stora svartvita utskrifter av omslagen. Kvällarna tillbringade jag med att omsorgsfullt färglägga fotostatkopiorna.

Extra tydligt minns jag hur jag kolorerade Iron Maidens monstermaskot Eddie. Estetiken var kittlande. Musiken var rå. Den var farligare och mer förbjuden än den amerikanska pudelrock som jag dittills hade lyssnat på.

Brittisk hårdrock var smutsigare.

Fulare.

Genom tidningen Okej och konsertfilmer via nymodigheten kabeltv märkte jag att vissa av musikerna i dessa band inte var särskilt bildsköna. De var bleka, de var ibland tunnhåriga och de kunde ha föga smickrande mustascher. Det signalerade att man kunde se ut som man ville. Alla var välkomna. På så sätt utgjorde new wave of British heavy metal själva essensen inom subkulturen hårdrock.

Sedan 2006 har jag författat många omfångsrika artiklar. Jag har dock aldrig gjort något liknande denna gigantiska artikelserie om fenomenet som förkortas NWOBHM. De senaste två och ett halvt åren har jag intervjuat över 20 band som var delaktiga i rörelsen. Resultatet blev 325 000 tecken – en hel bok – om vad som skedde i Storbritannien under slutet av 70-talet och början av 80-talet.

Första spadtaget togs i januari 2018 när Biff Byford var i Stockholm. I ett par timmar satt vi på hans hotellrum på Sveavägen och gick igenom rörelsens uppgång och fall. Biff hade inlett sitt yrkesverksamma liv i kolgruvorna i South Yorkshire och under slutet av 70-talet kunde han från första parkett se en helt ny scen växa fram, en scen som han var högst delaktig i att utforma när Saxon började pressa upp tempot i musiken. Hans historia var typisk för rörelsen och la grunden till hela projektet.

En annan nyckel var Tygers Of Pan Tangs originalsångare Jess Cox. Bortsett från att han var insatt i Storbritanniens socialpolitiska historia och kunde måla upp bilder av hur landet såg ut på 70-talet delade han med sig av viktiga kontaktuppgifter. Tack vare honom kunde jag pricka av många av de musiker som jag hade på min önskelista. Nästan alla som jag pratade med uppskattade att ta en tripp längs minnenas allé, även om inte samtliga ansåg sig ha något med NWOBHM att göra.

När Def Leppard tidigare i år släppte en box med material från sina första år var det guldläge att prata med sångaren Joe Elliott om NWOBHM. I vanliga fall är det ett ämne som han inte gärna dryftar då han aldrig sett sig som en del av rörelsen – trots att Def Leppard enligt mig och många andra var högst delaktiga i att ha startat den.

En som rentav avskyr genren är Venoms uppskruvade sångare och basist Cronos, men eftersom han arbetade i studion Impulse som drevs av Neat – skivbolaget som nästan blev synonymt med NWOBHM – var han en viktig del av historien. Både Cronos och Joe Elliott sprutade ur sig citat som gjorda för tryck.

Det har varit en ynnest att få grotta ner sig i fantastiska skivor som i vissa fall sålde miljonupplagor och i andra fall kan sorteras in som bortglömda pärlor.

Jag har fått ta del av historier om hur Angel Witchs fantastiska debutalbum kom till, jag har pratat med Cloven Hoof om deras ockulta upplevelser i studion och jag har lyssnat till anekdoter om Tanks fylleäventyr med Metallica.

Just Metallica och deras kopplingar till NWOBHM var ett ofta återkommande ämne bland personerna som jag pratade med. Därför byggde jag ett helt kapitel på historier om när Lars Ulrich bodde hos Brian Tatler i Diamond Head, hur John Gallagher i Raven jammade med Cliff Burton och varför Russ Tippins i Satan tillbringade en natt i häktet med James Hetfield. För att nämna några.

I år har det gått 40 år sedan Eddies vilda uppsyn för första gången dök upp på ett Iron Maiden-omslag och befäste idén om new wave of British heavy metal. Vi slår på stora trumman och publicerar en fullmatad tidskapsel som beskriver en fängslande epok i den brittiska rockhistorien.

Min djuplodande artikelserie fortsätter ända in i 2021. Jag hoppas du hänger med hela vägen.

CARL LINNAEUS

NEW WAVE OF BRITISH HEAVY METAL

EN ARTIKELSERIE I 15 DELAR

Från sopberg och landsomfattande strejker till
nitar, läder och hårdrock.

I en livfull artikelserie skildrar SRM:s Carl Linnaeus
rörelsen som kom att förändra hårdrocken för alltid.

Dyk in i new wave of British heavy metal och kom
ut på andra sidan någon gång nästa år.

18+

WHAT IS AVAXHOME?

AVAXHOME-

the biggest Internet portal, providing you various content: brand new books, trending movies, fresh magazines, hot games, recent software, latest music releases.

Unlimited satisfaction one low price
Cheap constant access to piping hot media
Protect your downloadings from Big brother
Safer, than torrent-trackers

18 years of seamless operation and our users' satisfaction

All languages
Brand new content
One site

AVXLIVE.ICU

AvaxHome - Your End Place

We have everything for all of your needs. Just open https://avxlive.icu

FOTO KEN GOFF / THE LIFE IMAGES COLLECTION VIA GETTY IMAGES

AV **CARL LINNAEUS**

NWOBHM

★ ★ ★ DEL 1 AV 15 ★ ★ ★

Under slutet av 70-talet och början av 80-talet revolutionerade **new wave of British heavy metal** hela hårdrocksvärlden. I en av de mest omfattande artikelserier som SRM någonsin har gjort intervjuas mängder av musiker och profiler som var delaktiga i rörelsen.

I denna inledande del tittar vi närmare på hur musikstilen uppstod i ett Storbritannien som kämpade för sin överlevnad.

Renhållningsarbetarna har gått i strejk med resultat att väldiga sopberg växer upp på gatorna. 70-talets Storbritannien kunde vara en tuff plats.

En era var över. Efterkrigstidens samhällsavtal mellan fackförbunden, regeringen och folket hade löpt ut och Storbritannien låg i spillror. I synnerhet England befann sig under slutet av 70-talet i fritt fall. Inflationen var omfattande, arbetslösheten eskalerade och i perioder stängdes elektriciteten av för att spara energi. Omgivningen var bestruken i en dämpad gråskala där varvskranar och sotiga industriskorstenar bildade socialrealistiska stilleben. Det var ur denna hårda och påvra miljö som en ny form av heavy metal reste sig.

Jess Cox, originalsångare i Tygers Of Pan Tang, målar upp bilden av en karg period.

– Kolgruveindustrin runt Newcastle var stor och vi hade många skeppsvarv och stålverk, minns han. Det var en industriell period, ganska smutsig och sjaskig. Det fanns inga monetära tillgångar. Landets pengar hade gått åt till att försöka bygga upp England

Jess Cox
Tygers Of Pan Tang

kunde vinna en bit kött. Ibland kändes det bara som att vi var ett nödvändigt ont mellan dessa aktiviteter.

Klubbarna gick dock en dyster framtid till mötes när det konservativa partiets ledare Margaret Thatcher kom till makten i maj 1979. Vid det laget var Storbritannien att likna vid en kokande kittel.

– Thatcher förgjorde arbetarklassen, menar Jess Cox. Hon splittrade fackföreningarna och stängde ner skeppsbyggena och gruvorna. Hon slog igen allting. Det var fruktansvärt att dessa industrier bommades igen till följd av att den brittiska regeringen började låta tillverka skepp i Indien för att det var billigare.

Samtidigt menar Cox att Thatcher inte handlade helt fel.

– Ur många hänseenden var det förmodligen rätt. Fackföreningarna hade blivit sina egna värsta fiender, de kunde strejka av minsta lilla orsak. England körde fast vid flera tillfällen under mitten av 70-talet på grund av att dessa vänsterkrafter som ledde fackföreningarna tvingade ut arbetarna i strejk. Strejkvakterna var rysansvärda. Fackföreningarna hade otroligt stor makt

»På gatorna låg skräp, två meter höga sopberg, eftersom sopstrejken kunde pågå flera månader. Det var vidrigt«

efter andra världskriget. När jag växte upp var kriget något som det refererades till oavsett vad det handlade om. »Livet är eländigt, det är bara att bita ihop« blev som ett mantra. Den bakgrunden reflekterades i musiken som skapades. Det var inpräntat i en. Det fanns i ens blod.

Newcastle var en arbetarstad och skulle nära många band inom den spirande new wave of British heavy metal-rörelsen. Tygers Of Pan Tang inledde sin karriär 1978 med att uppträda på olika så kallade »working men's clubs« runt staden. Dessa klubbar drevs av fackföreningarna och var en viktig jordmån för de nya hårdrocksbanden.

– Pubkulturen har alltid varit utbredd i England och det fanns hur många sådana här fackföreningsklubbar som helst, säger Jess Cox. Ölen var billig för medlemmarna och agenturer försåg föreningarna med band. Man kunde få spelningar hela tiden. Det var på så sätt som vi blev samspelta. Vi lirade på dessa klubbar varje vecka och fick alltid bra betalt. Man var dock tvungen att göra två set på 45 minuter vardera. Mellan seten var det bingo och lottdragning där man bland annat

och det kunde lätt bli kalabalik. På gatorna låg skräp, två meter höga sopberg, eftersom sopstrejken kunde pågå flera månader. Det var vidrigt. Förmodligen var det nödvändigt att slå sönder fackföreningarna för att England skulle kunna gå vidare, men det orsakade en våldsam bakgrund till våra liv på den tiden. När gruvorna stängdes blev vissa samhällen bokstavligen utrotade här i nordöstra England.

Venoms basist och sångare Cronos växte också upp i Newcastle. Han minns den pågående och omfattande samhällsskiftningen i och med ungdomarna som hade lämnat skolåren bakom sig och nu famlade sig fram i arbetslivet.

Cronos
Venom

– England kollapsade när vi förlorade fiskeriindustrin, textilindustrin, kolindustrin och skeppsvarven, säger han. Vi kände att regeringen hade svikit oss och musiken blev en del av eskapismen. Vad som hände i England runt de här åren påverkade definitivt musiken. Det medförde att rockmusiken

blev mycket aggressivare.

Sångaren Biff Byford berättar om återkommande strömavbrott och om strejker i South Yorkshire, där hans band Son Of A Bitch bildades 1976 och under början av 1979 antog namnet Saxon. Han minns vattenpumpar på gatorna och patrullerande polis.

– Det var en orolig tid där regeringen försökte kontrollera massan, säger han. Det bubblade nästan upp till revolution. Den härskande klassen ville ha billig arbetskraft och arbetarna ville ha mer pengar. Det var en fruktansvärd tid för arbetare och hur England såg ut på den tiden påverkade definitivt hur vi lät.

Biff hade själv inlett sina yrkesverksamma år med att knoga i kolgruva.

– Det var mycket som hände inom industrin under 70-talet. Kol började importeras billigt från Polen och stål hämtades från Kina. Arbetarna blev förbannade. Jag förmodar att det var dessa arbetare som kom att hitta sin musik i Saxon. Vi och de andra banden inom rörelsen sjöng för dem. Låtarna som vi skrev, »Never surrender«, »Backs to the wall« och »Stand up and fight«, handlar om att slå sig loss, vara fri och stå upp mot överheten. Folk såg den nya vågen av brittisk heavy metal som en viktig del av arbetarklassrörelsen.

Situationen i huvudstaden var lika dålig som i övriga landet. Energi hade länge varit en bristvara i London. En av Iron Maidens tidigaste trummisar hette Barry Purkis. Sedermera skulle han kalla sig Thunderstick och gå med i Samson. Han minns vad som under de första månaderna av 1974 kallades »Three day week«.

Thunderstick
Samson

– Man var tvungen att ransonera med elektricitet och fick bara använda den tre dagar i veckan, säger trummisen. Det var galet. Kollar man på East End i London, som de flesta i Iron Maiden kom från, var det ett sönderbombat område. På den tiden var det ett hemskt ställe.

Kim McAuliffe
Girlschool

Kim McAuliffe, sångare och gitarrist i Girlschool som bildades i London 1978:

– När jag berättar för min andra hälfts barn att vi brukade sitta där i mörkret med levande ljus och underhålla oss efter bästa förmåga tror de inte sina öron. Det var oroligheter och bråk och det var ur det som punkrörelsen fick fart. Den rörelsen höll dock inte i sig så värst länge. Heavy metal tog snart över igen med alla nya band. Grupper som Iron Maiden och Saxon ersatte punkbanden.

Precis som punken var new wave of British heavy metal en reaktion på den till synes ogripbara arbetslöshet och fattigdom som steg under andra halvan av 70-talet. Misären låg som ett lock över Storbritannien, men konst har en tendens att leva upp under ogynnsamma förhållanden. I omvälvande tider skapas stark musik. 1979 och 1980 började de nya heavy metal-banden ploppa upp likt smutsiga svampar ur den svartsotiga marken. Gemensamt för de flesta musiker i denna nya våg av hårdrocksband var att de kom från arbetarklassen. Dave Hill i Demon växte upp i Stoke-On-Trent i västra Midlands, där både hans pappa och farfar slet i kolgruva.

Dave Hill
Demon

– Pappa förbjöd mig att uträtta samma förvärv som han själv gjorde, säger sångaren. Han ville att jag skulle komma bort från det och skapa mig ett bättre liv. Han hade dock inte räknat med att jag tänkte bli rockmusiker. Mina föräldrar ville så klart att jag skulle skaffa mig ett så kallat »riktigt« jobb, men de oroade sig ännu mer över att jag skulle börja knega i gruvan. Min pappa kom från fattiga förhållanden och hade själv inte haft något val när han var 15 år. Han ville se till att jag lyckades bättre. När jag började satsa på musiken blev han lite konfunderad, men han stöttade mig ändå. Ibland var jag ute och lirade och var inte hemma igen förrän klockan fyra på morgonen. Då hade han precis vaknat och höll på att göra frukost innan han skulle gå till gruvan. Jag kände doften ifrån köket och vi åt ägg och bacon tillsammans. Vi kunde inte ha haft mer skilda yrken.

Ravens basist och sångare John Gallagher var inte medveten om någon socialgrupp utöver arbetarklass när han växte upp i Newcastle.

– När jag blev varse att man faktiskt inte var tvungen att gå i sina föräldrars fotspår fanns det bara två andra vägar att ta, säger han. Det ena var fotbollsproffs. Det andra var professionell musiker. Eftersom varken jag eller min bror (Ravens gitarrist Mark Gallagher) var vidare bra på fotboll fanns det därmed bara ett val. I bakhuvudet visste vi att man kunde ta sig ut i världen om man spelade i band, för det fanns en bra grogrund för musiker i Newcastle. Hank Marvin i Shadows var född där, Mark Knopfler växte upp där och Sting kom från Wallsend utanför Newcastle. I grund och botten var vi bara glada över att få utlopp för våra känslor genom musiken.

John Gallagher
Raven

»Heavy metal tog snart över igen. Grupper som Iron Maiden och Saxon ersatte punkbanden«

Det var därför som alla nya brittiska metalband hade en liknande energi, även om de stilmässigt var helt annorlunda mot varandra. Iron Maiden var inte Raven, Raven var inte Saxon, Saxon var inte Fist. Och så vidare.

Som med alla genrer är det svårt att fastställa ett datum när startskottet ljöd för vad som kan kategoriseras som new wave of British heavy metal. Däremot är det lätt att konstatera när dessa sex ord första gången nämndes i denna följd: maj 1979.

Under våren var dj-profilen Neal Kay med och arrangerade paketturnén »The heavy metal crusade« där de osajnade Angel Witch och Iron Maiden öppnade för det mer etablerade huvudbandet Samson. När turnén nådde Kays klubb Music Machine i London rapporterade den unga och driftiga journalisten Geoff Barton över ett uppslag i majnumret i musiktidningen Sounds. Den AC/DC-parafraserande rubriken löd: »If you want blood (and flashbombs and dry ice and confetti) you've got it.« Underrubriken var lika utbroderad: »The new wave of British heavy metal:

Det hårdrockshistoriska uppslaget i Sounds Magazine, publicerat den 19 maj 1979, där begreppet »the new wave of British heavy metal« introduceras.

Saxons sångare Biff Byford framför Pete Gills trumset på Hammersmith Odeon i London den 19 december 1980. Bandet turnerade här för »Strong arm of the law«, deras andra succéalbum från 1980 efter »Wheels of steel«. Den 16 augusti detta år hade de spelat på första årgången av den legendariska hårdrocksfestivalen Monsters Of Rock, vilket inspirerade till deras klassiska låt »And the bands played on«.

FOTO GEORGE BODNAR ARCHIVE / ICONICPIX

first in an occasional series by Deaf Barton.« Det ska ha varit Sounds redaktör Alan Lewis som snitsade till rubriken och på så sätt myntade uttrycket som ett sätt att skilja den första vågen av brittiska hårdrocksband – Led Zeppelin, Deep Purple, Black Sabbath och så vidare – från dessa nya akter. Samtidigt var det en nick åt den alternativa syntpopgenren new wave som just då svepte över landet.

Rörelsen new wave of British heavy metal, eller NWOBHM som den förkortas, går att härleda till 1977 – året då punken detonerade i Storbritannien. Det var i efterdyningarna av denna smäll som en ny, snabbare och mer påträngande form av heavy metal uppstod.

Vid 1977 hade den gamla vågen av brittisk heavy metal ebbat ut. Av skatteskäl turnerade Led Zeppelin bara i USA. Deep Purple hade splittrats året innan och Black Sabbath lät alltmer urholkade för varje album. Samtliga dessa band beskrevs av de mer kinkiga brittiska musiktidningarna Melody Maker och NME som hopplöst övervintrade dinosaurier.

Ett band som lyckades överlappa den gamla vågen av inhemsk hårdrock med den nya var Birminghamsönerna Judas Priest. Redan 1974 hade de släppt den rock'n'rolliga »Rocka rolla«, men det var 1976 som de hittade sin nya form av heavy metal med »Sad wings of destiny«. »Sin after sin« släpptes 1977 och året därpå kom »Stained class«, där framför allt den snabba, dubbeltrampsunderstödda låten »Exciter« blev det tempel dit nya brittiska metalband kom för att uppfyllas av en sorts religiös uppenbarelse. Purister må rynka på näsan åt att inkludera Judas Priest i en text om fenomenet NWOBHM, men faktum är att gruppen slog igenom på bred front med »British steel« 1980, året då genren kulminerade, och därför kommer de alltid att associeras med de övriga hårdrocksbanden som grodde i den brittiska myllan under den här perioden.

I dag klär sångaren Rob Halford tidsandan i smått känslodrypande ordalag. Han minns det som en spännande och banbrytande tid.

– Det är en fantastisk story om en ny musikgenre som sedermera blev en global kraft, myser han. Slutet av 70-talet var en avgörande period för den hårdare musiken. Det var då som heavy metal fick en tydligare definition. Judas Priest hade existerat ett tag, men åren under slutet av 70-talet var en fruktsam tid för oss. Heavy metal fick ett uppsving i Storbritannien. Det var smittande. Fram till dess hade man varit tvungen att vara baserad i London för att slå igenom.

Rob Halford poängterar att banden under det stora NWOBHM-paraplyet egentligen inte var så lika varandra

Judas Priests sångare Rob Halford cirka 1978. Detta år släpptes bandets stildefinierande album »Stained class« och »Killing machine« och, inte att förglömma, deras visuella identitet tog form.

FOTO FIN COSTELLO/REDFERNS / GETTY IMAGES

musikaliskt sett, men det var viktigt att det fanns ett gemensamt epitet.

– Tack vare denna benämning fick banden en dragningskraft och på så sätt fann de sin publik, fortsätter han. Det fanns ett behov hos brittiska metalskallar att hitta en identitet genom att haka på de här banden och säga: »Det här är min musik. Den talar till mig på ett sätt som ingen annan musik gör.« Rörelsen var revolutionerande och när man pratar om heavy metal i dag finns det ofta en referens till new wave of British heavy metal.

»Vi hämtade lika mycket från punken som från Led Zeppelin, Black Sabbath och Deep Purple«

Det kan inte överskattas hur viktig rörelsen var och hur den nådde ut över hela världen, tack vare band som Judas Priest, Iron Maiden och Saxon. Det fanns en kamratanda och alla kände alla, eftersom de flesta av oss turnerade tillsammans. Alla dessa band hade sitt eget sound, men tillsammans spred vi evangeliet om new wave of British heavy metal.

Trots att det var två helt olika falanger inom rockmusiken hade punken och den nya vågen av heavy metal mycket gemensamt. Båda uppstod som en reaktion på det rådande samhällsklimatet och båda fungerade som en ventil där ungdomarna kunde släppa ut sura pustar av framtidsångest. Musikaliskt sett inspirerade punkbanden de nya hårdrocksbanden att spela snabbare. Sex Pistols album »Never mind the bollocks«, som släpptes 1977, lyfts ofta fram av de flesta inom NWOBHM-rörelsen.

– Det är ett av de bästa rockalbum som någonsin har gjorts, säger Kim McAuliffe. Vår andra gitarrist Kelly Johnson kom från norra London, andra sidan stan, och sov ibland över hos mig. Varje gång vi förfestade innan en konsert lyssnade vi alltid på Sex Pistols för att komma i form. Den plattan betydde mycket för vår musikaliska utveckling, men det allra viktigaste som punken förde med sig var gör det själv-andan. Plötsligt kunde vemsomhelst bilda band. Man behövde inte vara fantastisk på sitt instrument, man kunde försöka ändå.

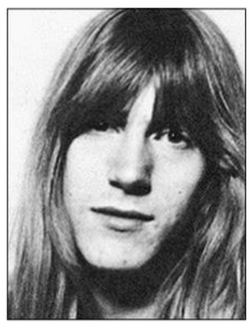

Kevin Heybourne Angel Witch

En annan grupp som bildades under rådande punkfeber i London var Angel Witch. Sångaren och gitarristen Kevin Heybourne satte ihop bandet 1977 och i dag säger han att det var omöjligt att värja sig från punken.

– Om någon hade frågat mig när det begav sig hade jag sagt att vi inte alls var influerade av punken, säger han. Men grejen är att den fanns överallt: på tv, radio och i högtalarna på alla rockklubbar. Det måste ha färgat mig på något sätt, för våra låtar var betydligt snabbare än något av Wishbone Ash och Rush och det var bara deras skivor som jag lyssnade på hemma. Influenser kan smyga sig in undermedvetet och det är nog vad punken gjorde. Vi spelade in »Sweet danger« 1979 och den låten har d-takt, men det fanns inget som hette d-takt på den tiden. Likadant var det med »Extermination day«. Jag undrar om Discharge, som gjorde d-takten känd, i sin tur influerades av oss?

Ytterligare ett band som bildades i London 1977 var Rock Goddess. Sångerskan och gitarristen Jody Turner var då endast tolv år gammal.

– Jag ville ha en tuppkam, men min pappa förbjöd mig, skrattar hon. Jag var vansinnig över att jag inte fick ha det. Jag älskade punkrörelsen. Den var viktig. Rockmusiken behövde en spark i häcken och den behövde bli upprorisk igen. När vi bildade Rock Goddess ville jag och vår basist Tracey Lamb först kalla bandet Germ, men vi kom på bättre tankar.

Jody Turner Rock Goddess

Sångaren Jess Cox minns hur punken medförde att Tygers Of Pan Tang inte klädde sig som de gamla hårdrocksbanden gjorde.

– Det låter löjligt i dag, börjar han. Men en viktig grej var att vi inte bar utsvängda byxor som de gamla hårdrockarna gjorde. I stället hade vi stuprörsjeans. Av samma anledning hade vi lugg och inte mittbena. Vårt utseende kom från punken.

Biff Byford i Saxon påpekar att stor del av punkrörelsen baserades på klädmode, något som han inte relaterade till. Däremot hade Saxon desto lättare att förhålla sig till Sex Pistols sound.

– Vi gillade energin i deras platta och framför allt hur gitarren lät, säger Biff. Lyssna på taggtrådsgitarrerna i vår låt »Wheels of steel«. Det soundet är direkt hämtat från Sex Pistols. Punken fyllde ett tomrum som uppstått inom den hårda rockmusiken. Vi hämtade lika mycket från punken som vi gjorde från Led Zeppelin, Black Sabbath och Deep Purple. Det var den här mixen som skapade det nya heavy metal-soundet. Det lät mer aggressivt, eftersom vi inte var skolade musiker. Alla var självlärda. Vi kastade läroboken och skapade något nytt. Jag älskade Sex Pistols, men samtidigt älskade jag progrock. Saxon blev en smältdegel av olika influenser. Att blanda prog, punk och heavy metal var egentligen galet, men vi var inte ensamma om det. Lyssna på Iron Maidens första album så märker du att det är ganska punkigt på sina håll.

Biff sjunger refrängen till Iron Maidens »Running free«.

– Både vi och Iron Maiden influerades mycket av punkvågen. Det var aggressiva korta låtar och det lät fräscht och spännande. ■

FOTO JANETTE BECKMAN / VIRGIN RECORDS

Sex Pistols – Sid Vicious, Paul Cook, Johnny Rotten och Steve Jones – var en stor inspirationskälla för NWOBHM, direkt och indirekt.

»I Saxons publik fanns inte många fans av Black Sabbath. Det var en ny rockpublik. Den var vildare. Yngre«

Två femtedelar av Saxons klassiska sättning årgång 1977-86: gitarristen Graham Oliver och sångaren Biff Byford.

FOTO MARKA / ALAMY STOCK PHOTO

NWOBHM

★ ★ ★ DEL 2 AV 15 ★ ★ ★

Saxon och **Iron Maiden** var först med att göra stort avtryck på den inhemska hårdrocksscenen. Samtidigt startade dj:n **Neal Kay** klubben The Heavy Metal Soundhouse och blev en av new wave of British heavy metals största profiler.

AV **CARL LINNAEUS**

Iron Maiden och Saxon skulle bli två av de ledande banden inom new wave of British heavy metal och de började föra oväsen på pubscenen ungefär samtidigt. Saxon var dock först av de två med att göra en professionell inspelning. Gruppen hade bildats redan 1976 som Son Of A Bitch. Enligt sångaren Biff Byford gjordes namnbytet till Saxon under början av 1979, i samband med att de som en av de första grupperna inom vågen fick ner sina kråkfötter på ett eftertraktat skivkontrakt.

– Vi fick till ett möte i London där vi skulle träffa några personer på EMI, säger Biff. De gillade vår demotejp och vi var helt övertygade att EMI skulle kontraktera oss, men inget hände. I stället blev vi signade av Carrere som var ett franskt skivbolag. Det visade sig bero på att killen som hade fått upp ögonen för oss på EMI flyttade till Carrere och tog vår demokassett med sig.

Saxons självbetitlade albumdebut, som spelades in under början av 1979 och släpptes i maj samma år, kan bäst beskrivas som lugnet före stormen. Albumet var en splittrad historia där gruppen doppade tårna i prog och flirtade med glamrock. Det fanns dock en låt som banade vägen för vad som komma skulle: den högoktaniga hojåkarhymnen »Stallions of the highway«.

– Debutplattan var en blandning av låtar som jag hade skrivit till mitt tidigare band och låtar som gitarristen Graham Oliver och basisten Steve Dawson hade med sig från sitt tidigare band, säger Biff. Sedan skrev vi några nya låtar tillsammans, bland annat just då »Stallions of the highway«. Det är ett galet riff som var rätt banbrytande för sin tid. Jag var en hojåkare på den tiden, helt såld på motorcyklar, och det är vad texten handlar om. Det är en bra titel, men den var inte min. Jag snodde den från en vän som hade skrivit en dikt som innefattade uttrycket »Stallions of the highway«.

Såväl musikaliskt som textmässigt ringade »Stallions of the highway« in kärnan av NWOBHM – eskapismen, att drömma sig bort till nya spännande platser. Det här skulle bli ett av Saxons signum. Biff fortsatte att sjunga om att färdas på motorcyklar och han hade även en fäbless för att skriva texter om bilar, tåg och flygplan. Hans texter präglades även av att enas kring musiken och den sammanbundna gemenskap som fanns inom rörelsen. I låtar som »Heavy metal thunder«, från 1980 års »Strong arm of the law«, och »Denim and leather«, från albumet med samma namn som kom året därpå, sjöng Biff om publiken och närde på så sätt relationen mellan artist och fans.

– Vissa ser ned på en låt som »Denim and leather«, fnyser han. För mig är det en väldigt speciell låt eftersom den handlar om våra fans. I finare musikkretsar ansågs den vara för banal, men varför skulle jag inte sjunga om våra fans? Vi har alltid stått dem väldigt nära. Sådana låtar kopplade samman oss med publiken. Vi bjöd in vår fanklubb till studion i London där de sjöng refrängen till »Denim and leather« med oss. Hundra personer var där. »Denim and leather« var stridsropet för den tiden. Jag fick förresten titeln från Alice Cooper, från en rad i en av hans låtar. I låten »Jackknife Johnny« från albumet »From the inside« sjunger han »Or like denim and leather, are you faded and frayed«. Det fastnade i mitt huvud.

Det var en hängiven publik som började strömma till konserterna med de nya brittiska metalbanden. Ett generationsskifte hade trätt i kraft och Saxon bar tidigt fanan för den nya vågen.

– I vår publik fanns inte många fans av Black Sabbath, minns Biff. De kom inte och såg Saxon bara för att Led Zeppelin inte längre lirade i England. Nej, det var en helt ny rockpublik som kom till våra konserter. Den var vildare. Yngre. När jag hade gått och sett band tidigare på 70-talet brukade publiken sitta på golvet och röka hasch. Det var inget röj. När vi åkte på turné inledde vi något nytt. Vi lät inte publiken sitta ned. Vi bråkade alltid med säkerhetspersonalen om det här, för de tvingade åskådarna att sitta medan vi uppmuntrade dem att ställa till upplopp. Vi fick räkningar för att stolarna

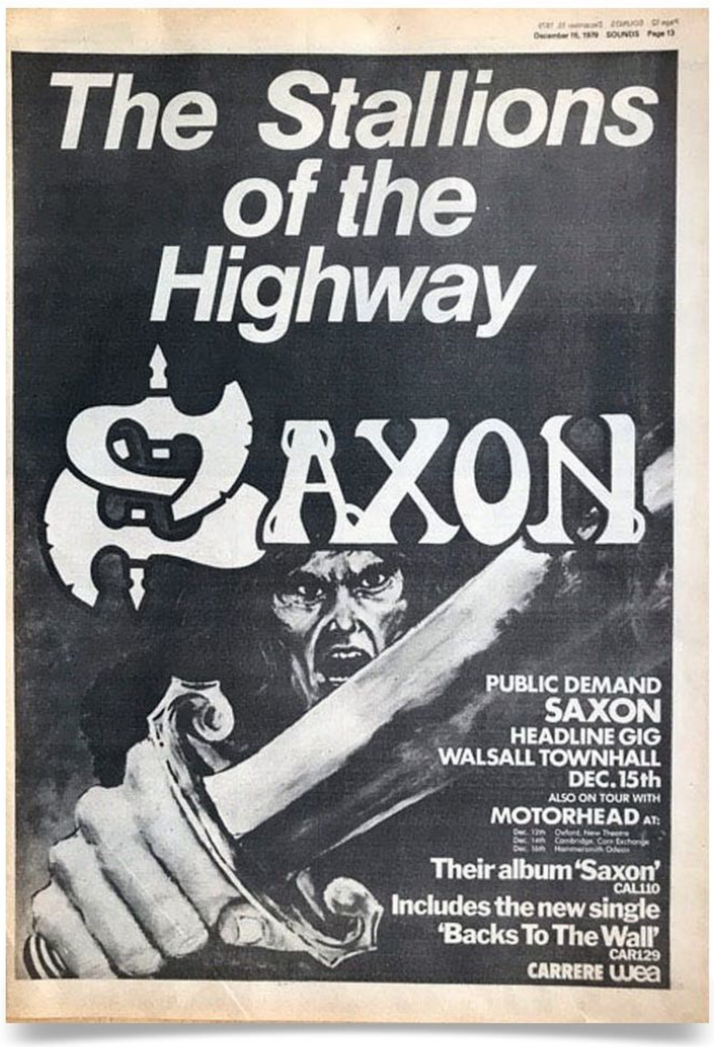

En bidragande orsak till Saxons hemmagenombrott var turnén med Motörhead, omnämnd i denna konsertreklam i Sounds från december 1979.

Iron Maidens tionde (!) fulltaliga sättning, aktiv från december 1979 till oktober 1980 och upphov till debutalbumet »Iron Maiden«: trummisen Clive Burr (1957-2013), gitarristen Dave Murray, sångaren Paul Di'Anno, gitarristen Dennis Stratton och basisten Steve Harris.

FOTO FRASER GRAY / ALAMY STOCK PHOTO

hade slitits loss från golvet. Det började gå mer livat till när band som Saxon spelade.

Biff kliar sig på hakan och försöker ringa in vilket år som den nya metalmusiken gick från krusning till våg.

– Punk var fortfarande väldigt stort 1977 i England. Judas Priest och UFO var stora 1977, men de hade hållit på i några år. Det fanns inga nya heavy metal-band, ingen ny musik, åtminstone inte som gjorde väsen av sig.

Iron Maiden, men än så länge betydde namnet inte ett jota för någon.

– Jag hade blivit frustrerad över hur svårt det var att själv starta ett band, minns Barry. Jag kunde inte hitta musiker eller band som levde upp till mina förväntningar. På grund av hur Iron Maiden utformade annonsen insåg jag att det här var ett gäng som faktiskt visste vad de ville. Det väckte mitt intresse. När jag fick höra deras låtar gillade jag alla

närmast sörjande som 1977 de facto hörde låtarna i fråga.

Bandets obestridde ledare Steve Harris skulle förmodligen hellre bli kölhalad än att säga att Iron Maiden var influerade av punken, men hur man än vänder och vrider på det kom deras tredje sångare Paul Di'Anno just från den scenen.

– Jag kände hur det låg något i luften i slutet av 70-talet, säger Paul Di'Anno som

»Jag hade inget till övers för sångare som bara gjorde gutturala läten. Som Lemmy i Motörhead«

Likt medlemmarna i Saxon hade Iron Maiden filat på sitt hantverk i flera år innan NWOBHM 1979 blev ett vedertaget begrepp. Basisten Steve Harris plockade ihop en första version av sitt Iron Maiden redan när 1975 höll på att övergå i 1976. Många medlemmar kom och gick innan gruppen spelade in sitt debutalbum i början av 1980. En av gruppens första trummisar Barry Purkis, som senare skulle gå med i Iron Maidens konkurrenter Samson (där han skapade sitt alter ego Thunderstick) hade sommaren 1977 fått syn på en annons i Melody Maker om ett okänt band som letade medlemmar. I annonsen nämndes namnet

tempobyten och olika taktarter i låtarna. Det var spännande för mig som trummis.

Redan två veckor efter att Barry Purkis fick jobbet i Iron Maiden förevigade han bandet i replokalen. Etiketten på boxen till rullbandet från Scarf Studios 1977 visar att Iron Maiden redan mot sensommaren färdigställt framtida NWOBHM-örhängen som »Sanctuary«, »Prowler«, »Transylvania«, »Charlotte the harlot«, »Iron Maiden« och flera andra som senare dök upp på gruppens två första album. På så sätt var Iron Maiden förmodligen först med att utforma den här nya formen av brittisk heavy metal, även om det bara var de

klev in i Iron Maiden mot slutet av 1978. Fram till dess hade alla dinosaurier gnidit fram gitarrsolon som varade i ett dygn. Eller så släppte de album som bara innehöll fyra evighetslånga låtar. Iron Maiden var ett band som inte bara spelade komplicerat, låtarna var väldigt snabba för sin tid och jag hade mina rötter i punken. Vilket gjorde att vi stod ut jämfört med allt som hade varit innan.

Första gången som Paul Di'Anno hörde talas om Iron Maiden var i början av 1978.

– Jag hade åkt genom hela stan för att se dem lira på en pub någonstans. När deras dåvarande sångare Dennis Wilcock tog fram

ett svärd och började fåna sig med det där dumma jävla låtsasblodet tyckte jag bara att det var pinsamt. Jag ångrade att jag åkt dit. Mitt första intryck var att det var kasst framförd pubrock. Det var först senare som jag blev överbevisad om motsatsen.

Di'Annos röst blev en viktig del av det tidiga Iron Maiden. Han var inget mänskligt flyglarm som sin efterträdare Bruce Dickinson. I stället utgjorde hans sandpappersröst en brygga mellan punken och framtidens heavy metal.

– När jag var mindre brukade jag öva genom att sjunga med till skivor på mitt rum. Jag insåg att jag kunde sjunga hyfsat rent och att jag kunde imitera massvis med sångare, alla från Marc Bolan till David Bowie och Elvis Presley. Det lät inte falskt, åtminstone inte i mina öron.

Innan han efterträdde i tur och ordning Paul Day och Dennis Wilcock som sångare i Iron Maiden mot slutet av 1978 hade Paul Di'Anno mest för skojs skull sjungit i band. Senast hade han frontat Rock Candy, som tagit sitt namn efter en Montrose-låt. Dessförinnan hade han verkat i band som Paedophiles. Namnet ger en vink om att gruppen kanske inte siktade på världsherravälde.

– Banden som jag var med i innan Iron Maiden var skit, skrattar han. Första bandet jag var med i bestod bara av ett gäng grabbar som lärde sig spela under tiden vi höll på. På en och samma dag hade vi fyra rotationer på medlemsposterna. Ingen visste vad de ville spela för instrument. Jag trodde först att jag skulle passa som trummis. En sjungande trummis. Det visade sig dock att han som skulle spela bas var så dålig att han fick ta trummorna i stället. Jag försökte spela bas och sjunga, men det gick inte att göra det samtidigt så jag blev enbart sångare. Du förstår vilken klass det var på bandet.

Som Biff Byford har påpekat låter »Running free«, som i februari 1980 blev Iron Maidens första singelsläpp för EMI, ganska punkig. Det är ingen slump, eftersom det var en av få Iron Maiden-låtar som Di'Anno mestadels låg bakom.

– När jag växte upp lyssnade jag mer på punk än hårdrock, säger Paul. Punken förstod mig. Attityden var att alla kunde spela, det fanns ingen förmätenhet. Jag ville bara gå upp och föra oljud. Och det gjorde jag.

Di'Anno tillstår att punken fick de nya heavy metal-banden att spela snabbare, men samtidigt poängterar han att det inte går att applicera denna tes på Iron Maiden.

– Steve Harris lät sig inte influeras av punken på något sätt. Att vi spelade snabbt beror bara på att Steve gick på rent adrenalin och låtarna han skrev byggdes upp kring det. Det medförde att det ibland var svårt för mig att sjunga låtarna, eftersom jag knappt hann andas. Energin i Steves låtar var vad som var så uppfriskande med Iron Maiden. Pratar man influenser tror jag att vi influerade thrash metal mer än vad punken influerade oss.

I maj 1979 åkte Samson ut på en paketturné med uppvärmarna Iron Maiden och Angel Witch. Korståget gick under namnet »The heavy metal crusade« och dess framfart skulle ge upphov till genrebenämningen NWOBHM. Bakom turnén låg eldsjälen Neal Kay, som 1975 hade startat rockklubben The Heavy Metal Soundhouse i lokalen Bandwagon längst in på puben Prince of Wales i nordvästra London. Neal var då redan en etablerad dj, men han beskriver sin roll på Soundhouse mer som en mc (master of ceremony) eller »showman«.

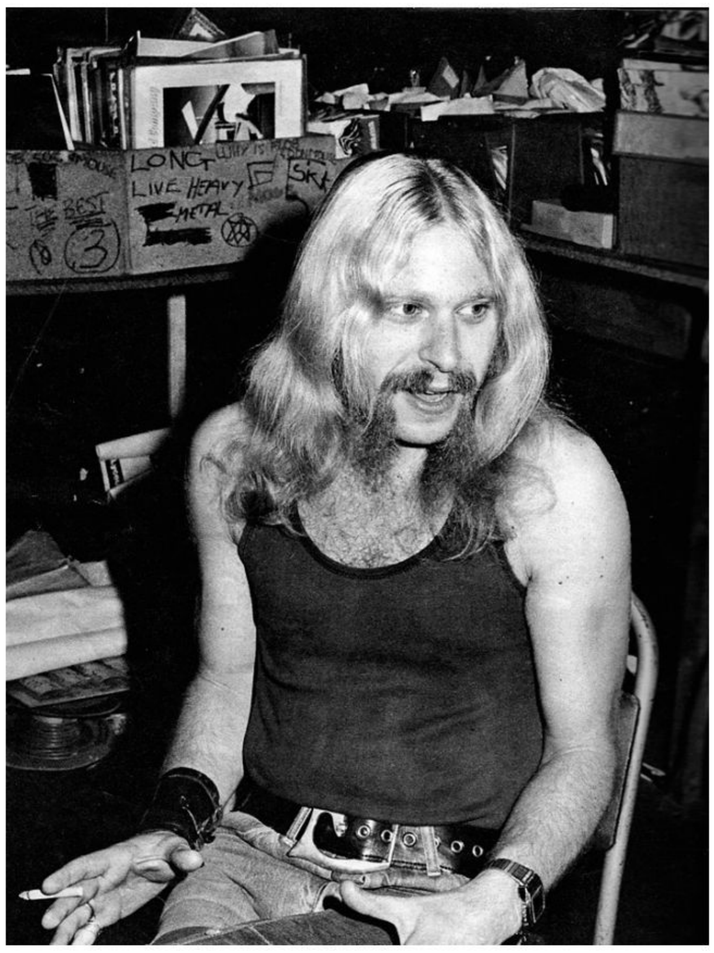

Neal Kay, dj och inofficiellt överhuvud för den samtida brittiska hårdrocksscenen.

The Bandwagon i London, hemvist för Neal Kays i förlängningen rikskända klubb Heavy Metal Soundhouse.

Det som gjorde Soundhouse speciellt var inte bara att klubben gick mot strömmen mot den rådande punktrenden, utan för att Neal Kay drev etablissemanget med humor, värme och övertygelse. Han lät kasta ut alla stolar och bord från Bandwagon och skapade sina egna regler. Ingen som var klädd i skjorta och slips fick komma in. Kay såg klubbens kundkrets som en enda stor familj. Han anordnade luftgitarrtävlingar där domare kunde vara medlemmar från Rainbow, Judas Priest eller Whitesnake. Han bokade oetablerade band på uppgång och han lät ofta gästerna önska vilka låtar som skulle spelas på dansgolvet. Så småningom skulle de här önskemålen utgöra en lista som trycktes i tidningen Sounds som »The Soundhouse chart«. Mest imponerande var det enorma PA som utgjorde själva hjärtat i det pulserande heavy metal-discot.

– Det här var mitt i punkexplosionen, så när journalisten Geoff Barton från Sounds kom till klubben första gången trodde han inte sina ögon, säger Neal Kay. Hårdrocken var egentligen stendöd vid den här tidpunkten. Det var åtminstone den allmänna uppfattningen, men för mig hade den aldrig försvunnit. Problemet var att banden inte hade någonstans att ta vägen. Skivbolagen var inte intresserade och det fanns ingen lokal i landet som uppmuntrade och tog sig an dessa band. Det var bara jag som gjorde det. När Soundhouse fick ett uppslag i Sounds ingöt det hopp i alla band som kämpade. De skickade sina tejper till mig och jag insåg att nästa steg för mig var att etablera en kontakt med skivindustrin.

Snart kom Neal Kay att fungera som en länk mellan artisterna och skivbolagen. Han pushade de nya banden, men han var ändå selektiv i sin smak.

– Jag hade inget till övers för sångare som bara gjorde gutturala läten, fnyser han. Som Lemmy i Motörhead. Trots det medverkade jag som mc under deras »Bomber«-turné. Det var för att deras manager Doug Smith var en nära vän till mig. Doug brukade skicka mig skivor och en massa posters på olika band som vi dekorerade klubben med. Han erbjöd mig att följa med på turnén och göra min grej för att underhålla publiken mellan banden. Jösses, Motörhead spelade högt. Så fort jag hade presenterat dem på Hammersmith Odeon rusade jag till backstagebaren. Jag klarade inte av volymen! Lemmy var dock en bra snubbe. Motörhead gjorde ibland intima spelningar på Bandwagon. Folk köade i timmar och klub-

FOTO FRASER GRAY / ALAMY STOCK PHOTO

ben var alltid packad när de lirade. Lemmy och jag blev långsamt vänner. Han brukade säga: »Hör nu på mig, Kay, varför hjälper du oss inte på samma sätt som du hjälper Iron Maiden?« Jag sa: »Lemmy, åk hem och skriv lite riktig musik så ska jag göra det!«

Neals samverkan med Iron Maiden hade inletts under början av 1979. Det här var under en tid när han fick mellan 50 och 60 demokassetter i veckan. Iron Maidens demo är en av få som han har sparat. Leende visar han upp kassetten daterad med inspelningsdatumen den 30 och 31 december 1978.

– De flesta tejper jag fick lät skit, brummar han, för ingen hade råd att lägga pengar på att spela in i en hyfsad studio. Iron Maiden och Praying Mantis var de enda som faktiskt tog sig till studion Spaceward i Cambridge för att spela in. Där jobbade en väldigt positivt inställd ljudtekniker som visste hur man kunde få fram rätt sound. En kväll i början av 1979 kom Steve Harris och Iron Maidens gitarrist Dave Murray sedan till Bandwagon. Iron Maiden var bara ett litet pubband på den tiden. Steve och Dave kom fram till scenen där jag stod och vände plattor. Steve gav mig tejpen och sa: »Varsågod, kompis, du får gärna lyssna och säga vad du tycker. Slå oss gärna en pling!« »Javisst, det är bara ni och fem miljoner andra. Jag kommer snart att drunkna i kassetter«, sa jag. Jag var oförskämd och arrogant. Jag hatar mig själv för det och jag har bett Steve om ursäkt många gånger genom åren. Hursomhelst tog jag med mig Iron Maidens demotejp hem tillsammans med resten av kvällens skörd. Jag satte på de första kassetterna som jag hade fått och hörde ingenting speciellt. Så småningom tryckte jag igång Iron Maidens kassett. Jag kunde inte tro mina öron. Det var som att jag svävade runt i rummet i ren extas. Det var nästan lika bra som sex. Jag förstod ingenting. Ackordföljderna, tempoändringarna, melodierna och spelskickligheten golvade mig. Jag ringde Steve klockan två på morgonen och väckte honom. »Steve, det är Neal Kay, jag har hört er tejp och du kommer att bli en mycket rik man väldigt snart. Det finns ingen chans på denna jord att ni inte kommer att lyckas, för det här är så jävla bra.« Jag spelade kassetten för gästerna på klubben och alla älskade den. Låtarna blev flitigt önskade och demon hamnade i The Soundhouse charts i tidningen Sounds. Snart undrade alla vilka Iron Maiden var. Fram till dess kände folk

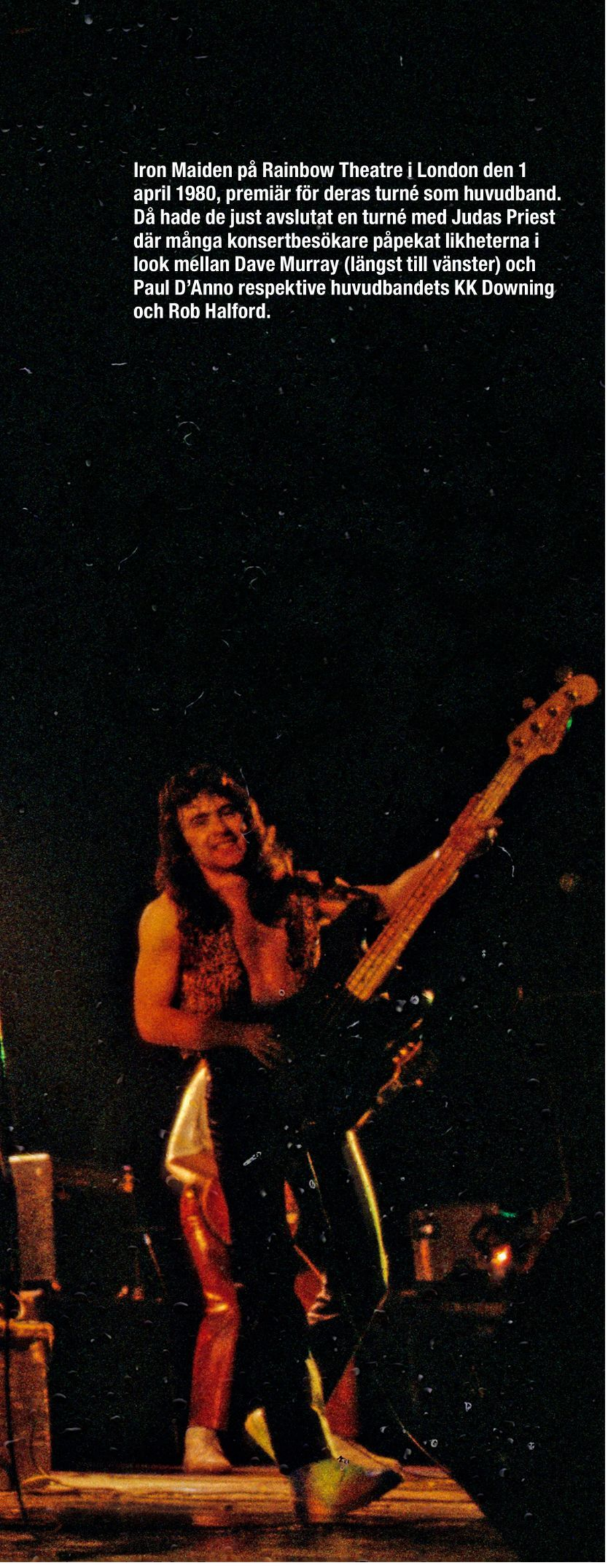

Iron Maiden på Rainbow Theatre i London den 1 april 1980, premiär för deras turné som huvudband. Då hade de just avslutat en turné med Judas Priest där många konsertbesökare påpekat likheterna i look mellan Dave Murray (längst till vänster) och Paul D'Anno respektive huvudbandets KK Downing och Rob Halford.

bara till dem i östra London. Ska jag vara ärlig var jag dock inte hundra procent säker på Paul Di'Annos sång. Den störde mig litegrann, men jag tyckte att hans livsglädje och jävlar anamma kunde ro det i hamn.

Paul Di'Anno har bara positiva saker att säga om Neal Kay.

– Neal var fantastisk, utbrister sångaren. Han var helt fanatisk över heavy metal och var en skicklig dj. Han bidrog till vår framgång under den första perioden. Han hade alltid antennerna ute och om han gillade något spelade han det. Jag och Steve gick ibland dit på söndagar för att höra nya band spelas på klubben. Det var en bit att åka till Bandwagon, men vi åkte dit ändå och såg band som Praying Mantis lira. Metaldiscot efteråt var alltid superbt och Neal spelade ofta vår demo.

Neal Kay säger att han verkade lite som en manager för Iron Maiden under denna tidiga period. Han menar att det var predestinerat.

– Ett medium berättade för mig att det var förutbestämt, säger han. I ett tidigare liv räddade Steve Harris mitt liv. Därför var jag i det här livet tvungen att hjälpa Iron Maiden så gott jag kunde. Under en period var jag och Steve väldigt nära vänner utanför musiken. En gång i början av 80-talet firade Steve Harris sin födelsedag på ett bryggeri. Han anlitade ett kvinnligt medium till festen och gästerna kunde bli spådda om de ville. Hon blev som besatt när jag satte mig med henne. »Du är den utvalde«, sa hon. »Du har blivit kallad!«

Nästan vanvettigt började Neal Kay i egenskap av en sorts självutnämnd talangscout besöka skivbolagens kontor i London. Hans uppdrag var att få skivbolagen att inse att Iron Maiden var sända från himlen.

– Vissa av de här skivbolagen hade en jättekonstig attityd. Värst var en A&R-snubbe på CBS som bara skrattade åt mig och visade mig dörren. Han flinade och sa: »Du måste skämta, det finns ingen framtid för den här musiken!« Tre år senare hade han blivit förflyttad till Alaska där han satt och matade duvor. Han borde ha lyssnat på mig. Jag fick även kalla handen av Warner Bros som hade Atlantic och en massa andra etiketter under sig. De såg inte heller den stundande skiftningen inom den hårda musiken: »Bra, men de borde låta lite mer som Bad Company eller Free, då kanske vi kan göra något med dem.« Jag bad dem dra åt helvete. Jag gick överallt med kassetten, men alla hade en konstig attityd. A&R-människorna visste inte ett skit om musik. De flesta var rädda att göra fel drag, för om de kontrakterade något som inte sålde fick de kicken. Därför var de fega.

Rullbandet till Iron Maidens demoinspelning, förevigad i Spaceward-studion i Cambridge den 30 och 31 december 1978.

När managern Rod Smallwood kom in i bilden gav han och Iron Maiden själva ut tre av de fyra låtarna från demotejpen. Tidiga versioner av »Iron Maiden«, »Invasion« och »Prowler« pressades således för första gången på vinyl medan den fjärde låten »Strange world« lämnades utanför. Denna sjutums-ep fick titeln »The Soundhouse tapes« med en omslagsbild på en svettig Paul Di'Anno knäppt på klubben.

– Det var Steve Harris som föreslog att vi skulle kalla skivan med de här demolåtarna »The Soundhouse tapes«, minns Paul. Det var vår lilla hyllning till Neal, för att han slogs för oss. Han stod alltid vid vår sida.

»The Soundhouse tapes« hamnade i Iron Maidens händer den 7 november 1979 och gruppen började omgående saluföra den för egen maskin. Det dröjde inte länge förrän samtliga 5 000 exemplar hade hittat nya ägare. Succén medförde att de flestas blickar inom NWOBHM-rörelsen riktades mot Londonkvintetten när 1979 gick in i 1980.

Iron Maiden stod redan nu i en klass för sig. Det var ett fullfjädrat liveband som tack vare den ständigt kreative ljusteknikern Dave Lights tidigt börjat införliva teatraliska effekter på scen. Lights lät avgjuta sitt gapande ansikte i papier-maché och masken placerades i mitten av gruppens spartanska backdrop. Initialt kom det bara enkla rökeffekter ur munnen men snart följde nya påhitt. Med hjälp av en akvariepump pulserade en blodliknande sörja ur gapet på masken som fick namnet »Ed the 'ead« – huvudet Ed.

Skräckeffekter i all ära, det var Iron Maidens musikaliska talanger som fick folk att lägga märke till dem. Låtarna hade en kvalitet som kom att föra gruppen till genrens absoluta spets. Tack vare den driftige Rod Smallwood kunde Iron Maiden skriva under ett kontrakt med skivbolagsjätten EMI som lovade dem minst tre album, vilket på den tiden var att betrakta som en branschskräll. I januari 1980 klev gruppen självsäkert in i studion Kingsway i västra London för sitt första språng mot stjärnorna. Det självbetitlade debutalbumet fastställde snabbt Iron Maidens position som ledare inom den nya vågen av brittisk heavy metal.

»Iron Maiden« var ett album skapat med ungdomlig glöd och skär adrenalin. Soundet var ruffigt och opolerat. Just den oborstade produktionen skulle med tiden få medlemmarna att grymta ogillande. I producentsitsen hade EMI placerat Wil Malone, en 28-åring som aldrig riktigt klaffade med gruppen.

– Jävla Wil Malone, skrockar Paul Di'Anno. Tydligen hade han en lång meritlista, men han måste i så fall ha varit kaffekokaren i studion under de här produktionerna. Han sa att han hade jobbat med Mike Oldfield och jag tänkte: »Jaså, förevigade du en triangel på 'Tubular bells' eller vadå?« Jag hade aldrig hört talas om Wil innan vi spelade in skivan.

Plattan utgjordes främst av material som Steve Harris de senaste fyra åren hade nött i olika konstellationer av Iron Maiden. En av låtarna var »Charlotte the harlot«, vars text kretsar kring en sköka från London. Vissa motstridigheter har förekommit angående vem i bandet som kände denna promiskuösa kvinna. Gitarristen Dave Murray skrev låten under perioden då Dennis Wilcock var sångare. Paul Di'Anno har sagt att texten handlar om en kvinna som han kände, vilket har fått Wilcock att fnysa och knorra. Visst, låten skrevs före Pauls inträde i Iron Maiden, men det utesluter så klart inte att såväl Paul som Dave Murray och Dennis Wilcock kände henne.

– Charlotte var en skabrös kvinna som egentligen kallades High Hill Lil, säger Paul Di'Anno. Hon bodde på Acacia Road i Walthamstow. Hon var i 55-årsåldern och raggade gärna på killarna som pluggade på Waltham Forest College i området. Hon var ökänd. När unga rockband spelade på den lokala puben var hon alltid där och försökte förföra killarna som spelade. Det var något som inte stämde med henne. Hon var lösaktig, men hon var inte prostituerad.

»Charlotte the harlot« var den enda låt där Steve Harris inte stod med som låtskrivare. Annars syntes basistens namn överallt. Di'Anno drog sitt lilla strå till stacken och stod med som upphovsman bredvid Harris på några av spåren.

– Jag tycker att »Remember tomorrow« stack ut mot vårt övriga material. Steve hade gjort musiken till den och när jag hörde vad han spelade kände jag att jag nog kunde tillföra något. Jag är rätt begränsad när det kommer till musikaliska idéer, så det som jag kunde bidra med var texter. »Remember tomorrow« är en udda låt. Titeln härstammar från något som min gamla farfar brukade säga. När han berättade något var alltid sensmoralen: »Det kommer att bli bättre, oroa dig inte, 'remember tomorrow'.« Det fastnade i mitt huvud. Det lät lite flummigt och därför passade det musiken. Jag vet egentligen inte vad strofer som »unchain the colours« betyder. Det låter som något som någon på en syratripp hade kunnat säga, men jag hade inte tagit LSD när jag skrev den.

Framsidan på Iron Maidens debutsingel »Running free« där Eddie för första gången förekommer – om än medvetet otydligt – på ett officiellt bandmotiv.

En annan låt som bar Paul Di'Annos avtryck var »Running free«.

– Jag hade hela idén till »Running free«, säger han. Steve fick stå med som medkompositör för att han kom på basgången. Jag ville att trummorna skulle låta som något av Gary Glitter, det där beatet som han alltid hade i sina låtar. »Running free« handlar om tonårsuppror. »Alla kan dra åt helvete, jag gör vad jag vill med mitt liv.« Det är en inställning som jag har än till denna dag.

Andra versen inleds med orden »Spent the night in an LA jail«, trots att sångaren ännu inte hade satt sin fot i USA.

– Det låg bara rätt i munnen. Vad jag inte visste då var att jag några år senare skulle hamna i finkan i Los Angeles av någon orsak som jag inte minns. Jag måste vara synsk!

Som ett första smakprov från lp:n som följde två månader senare släpptes »Running free« som singel i februari 1980. Omslaget till singeln visar en långhårig kille som blir jagad in i en gränd av en zombieliknande filur vars ansikte är dolt i skuggan. Gruppen ville inte riktigt ännu avslöja ansiktet på den gestalt som skulle dyka upp på lp-konvolutet. Det var en aptitretare. När figuren så småningom debuterade i all sin prakt på skivomslaget till »Iron Maiden« var det omöjligt att inte haja till.

Bakom omslaget låg illustratören Derek Riggs, en ung man med avbrutna konst-

»Det var inte första gången som protester mot oss var till vår fördel. I bibelbältet i USA ansåg kristna fundamentalister att vi var sataniska«

studier. Han hade fått in en fot som illustratör åt EMI och skapade inledningsvis mest jazz- och discokonvolut. Riggs hade dock en fäbless för monster och det makabra. Av skräckförfattaren HP Lovecraft fick han idén att saker blir än mer rysliga om man placerar skräcken i en verklig miljö i stället för i en fantasivärld. Med en bit av Londons stadsmiljö och månljuset som kuliss målade Riggs därför ett levande lik med taggigt hår och vild uppsyn. Han såg figuren som en symbol för den förtappade ungdomen, för den hopplöshet som spred sig bland de unga i England.

Målningen hette »Electric Matthew says hello« och hamnade i den portfolio som Rod Smallwood och Steve Harris fick i sitt knä av EMI. De fattade omedelbart tycke för Electric Matthew, men bad Riggs att ge skapelsen längre hår. Mindre punk. Mer metal. Därmed var ett av hårdrockens mest slitstarka och ikoniska varumärken fött. Figuren skulle dock inte bli känd som Electric Matthew.

– Det var jag som namngav honom, säger Paul Di'Anno. Jag sa till de andra i bandet: »Ni vet huvudet vi har på scen, 'Ed the 'ead'? Den här figuren måste heta Eddie!« Vi ville ha ett skivomslag som stod ut från alla andra. Vi insåg omedelbart att om man gick igenom hundra album i en skivbutik skulle det här sticka ut. Det såg fantastiskt ut. Det var punkigt, men ändå fantasyinriktat. Sedan började Eddie gå igenom förändringar i och med varje skivsläpp.

I maj 1980 hade Margaret Thatcher (som innan »Järnladyn« blev ett vedertaget smeknamn lustigt nog kallades »Järnjungfrun« i Sverige) suttit ett år vid makten. Den konservativa Tory-premiärministern stod inte högt i kurs bland den arbetarklass som utgjorde större delen av NWOBHM-rörelsen. När Iron Maiden den 23 maj släppte singeln »Sanctuary« lät de mörda Thatcher. I alla fall på omslagsmålningen. Inför den andra pressningen av singeln placerades det på managern Rod Smallwoods inrådan en svart rektangel över ministerns ögon för att skapa debatt och sätta tabloiderna på spåret. Den listiga planen fungerade. Gratisreklam följde. Bland annat lät Daily Mirror trycka det ursprungliga omslaget med rubriken »Det är mord! Maggie blir överfallen av rockband.«

– Självklart gjorde vi det bara för chockeffekten, säger Paul Di'Anno. Jag är inte någon anhängare av arbetarpartiet Labour och nuförtiden är jag mer konservativ än något annat. På den tiden visste jag inte bättre. Omslaget var hursomhelst kontroversiellt och det var exakt vad vi var ute efter. Vi visste att folk skulle gå i taket. Högerpartiets skotska ungdomsförbund försökte ställa till problem för oss i samband med en konsert. Fansen gav dem bara fingret och det var bara positivt att tidningarna skrev om oss. Det var inte första gången som protester mot oss var till vår fördel. I bibelbältet i USA ansåg kristna fundamentalister att vi var sataniska. De köpte våra skivor bara för att bränna dem. Vi tackade så mycket för royaltyn vi fick.

På omslaget till nästa singel står en återuppstånden och uniformerad Margaret Thatcher och lurpassar på Eddie. I händerna har hon en kpist. Denna singel släpptes i slutet av oktober och var en cover på »Women in uniform« som australiska Skyhooks hade släppt två år tidigare.

– Det var EMI som tyckte att vi skulle spela in den där låten och släppa som singel, säger Paul Di'Anno. Vi gick med på det, eftersom EMI hade varit schysta mot oss och i stort sett gett oss allt vi önskade. Det var ingen stor grej för oss att göra en cover. Skyhooks var ett bra band. Jag var den ende i bandet som kände till dem, eftersom jag hade släkt i Australien. Vår version var inte alls lik deras. Det blev en ganska bra cover, men den var krånglig att sjunga live. Det är många ord som ska få plats i musiken.

På omslaget till »Sanctuary« har Eddie mördat Margaret Thatcher, brittisk premiärminister 1979-90.

En återuppstånden och hämndlysten Margaret Thatcher i bakhåll för Eddie på omslaget till »Women in uniform«.

»Women in uniform« producerades på EMI:s inrådan av Tony Platt, som hade varit Mutt Langes sidekick under AC/DC:s senaste produktioner. På papperet tyckte Steve Harris att det lät som en bra idé, men under mixningsprocessen insåg han att Platt, påhejad av gruppens gitarrist Dennis Stratton, hade skruvat fram ett sound som i basistens öron var för glättigt och för kommersiellt. Resolut mixade Harris om låten själv. Stratton medverkade i videon till »Women in uniform«, men blinkar man är risken stor att man missar honom. Klockan klämtade för gitarristen. Harris och managern Rod Smallwood hade bestämt sig för att ge Stratton foten. Paul Di'Anno, som själv skulle få lämna skutan ett år senare, stod utanför sådana beslut.

– Iron Maiden är Steves vision, konstaterar sångaren. Det är hans bebis och han ser efter den och gör allt för att skydda den. Steve startade allt det här. Han satte ihop det. Han är helt klart kapten. Steve tog alla stora beslut efter samråd med Rod och vi andra hade inga invändningar. Om vi hade höjt rösten kanske vi hade haft mer att säga till om, men det gjorde vi inte. Steve är fortfarande driven. Det är han som bestämmer, inte Rod. Det är som det ska vara. Man vill inte att managern ska vara den drivande kraften i ett band. De ska bara vara där för att hjälpa en.

Producenten Tony Platt fick inte förnyat förtroende efter att ha velat ge »Woman in uniform« en lite snällare ljudbild. Inför album nummer två, som skulle få titeln »Killers«, anlitades i stället den före detta Deep Purple-producenten Martin Birch. Med stadig hand greppade Birch rodret och styrde Iron Maiden genom succé efter succé de kommande elva åren. Rent låtmässigt var dock 1981 års »Killers« lite av en mellanplatta.

– Jag tappade gnistan lite grann på det albumet, säger Paul Di'Anno. Musiken var inte lika hetsig som den hade varit på första plattan och arbetet i studion var mycket mer tillbakalutat. Vi hade större budget och därmed mer tid på oss. Det gjorde att vi blev lite lata. Jag tycker att vi tappade vår hunger på »Killers«. Ljudbilden var förvisso bättre än på »Iron Maiden«, men för mig handlar det mest om låtarna och på första plattan var varenda låt fantastisk. Om Martin Birch hade producerat »Iron Maiden« hade den kanske sålt platina på en gång. Hans sound hade förbättrat den skivan enormt. Det spelar ingen roll hur många nya mastringar som görs av första plattan. Den kommer aldrig att låta bra. Vilket är synd. Den borde spelas in på nytt. ■

NWOBHM

★ ★ ★ DEL 3 AV 15 ★ ★ ★

FOTO JIM GEUTHER

Samsons debutalbum »Survivors« (1979) producerades av Gillan-basisten John McCoy, vars Gillan-kollega Colin Towns spelade keyboards. Bruce Dickinson (längst till vänster) medverkar inte på originalalbumet, däremot på cd-versionernas bonuslåtar.

Samson blev ett av de första banden inom new wave of British heavy metal som albumdebuterade. Gruppens maskerade trummis **Thunderstick** ansågs av tidningen Sounds vara NWOBHM:s ansikte utåt. Det skapade frustration hos sångaren **Bruce Dickinson** som så småningom gjorde storstilad karriär i **Iron Maiden**.

AV **CARL LINNAEUS**

Så tidigt som 1977 bildade gitarristen Paul Samson det band som bar hans efternamn. Därmed var Samson ett av relativt få band som redan hade ett par år på nacken när NWOBHM-rörelsen blev ett vedertaget begrepp 1979. Samson hann släppa ett par singlar 1978 innan trummisen Barry Purkis, som hade varit med i en av alla de laguppställningar som Iron Maiden visat upp, anslöt under de inledande veckorna av 1979.

– Jag hade repat med ett band som hette Mind Cage i en gammal bondgård som annars fungerade som ett slags lagerskjul för grönsaker, minns trummisen. Det var flera band som hyrde in sig i den där replokalen och det var där jag träffade Paul Samson första gången när han repade med Refugee. Vi brukade morsa på varandra. När jag senare svarade på en annons om att ett band som hette Samson sökte trummis kopplade jag dock inte att det var han. När jag provspelade insåg jag och Paul att vi var ytligt bekanta sedan tidigare, vilket gjorde det smidigt för mig att gå med i bandet. Sedan dröjde det inte länge innan vi gick in i studion för att spela in vårt debutalbum »Survivors«.

Albumet spelades in som trio där Paul Samson låg bakom såväl sång- som gitarrinsatserna. Först när albumet i stort sett var i hamn fick de kontakt med en kille vid namn Paul Bruce Dickinson. Barry Purkis berättar att han och Paul Samson upptäckte sångaren av en slump under en av sina pubrundor.

– Bruce var där och sjöng med sitt dåvarande band inför en handfull människor. Han var spritt språngande galen på scen. Vi gillade hans stil så vi erbjöd honom en plats i Samson. Det här var ungefär samtidigt som Bruce höll på att ta sin universitetsexamen i historia och under tiden som han höll på att slutföra studierna brukade han komma upp och vara med under våra extranummer. Till slut gick han med i Samson på riktigt.

Förvirrande nog syns Bruce avbildad på omslaget till »Survivors« och på baksidan står han omnämnd som både sångare och gitarrist, trots att han inte var i närheten av studion under inspelningen. Och han är titulerad Bruce Bruce.

– Hans tilltalsnamn var egentligen Paul, men vi hade redan en Paul i bandet, förklarar Purkis. Monty Python hade gjort en sketch som gick ut på att ett gäng australiska killar alla hette Bruce. När det kom in en ny kille i deras gäng frågade de vad han hette och den här killen svarade att han hette Colin. Skämtet var att det skulle bli förvirrande och att det var lättare att kalla honom Bruce. Alla kallades Bruce i sketchen. Det var så mycket Bruce att vår nye sångare fick heta Bruce Bruce. Han höll god min och gick med på att bli kallad så. Uppenbarligen är det andra tider nu. I dag vill han ge ett betydligt mer seriöst intryck, men då var han okej med namnet.

Utöver det faktum att Bruce Dickinson var med i Samson under några år innan han rekryterades till Iron Maiden är gruppen för gemene man ihågkommen för Barry Purkis ansiktsmask. När trummisen gjorde sitt första gig med Samson den 2 februari 1979 hade han ännu inte anammat sitt alter ego Thunderstick. Denna iögonfallande karaktär, iförd heltäckande svart hotfull balaklava, kom till liv inför Samsons gig i London den 8 maj 1979. Av någon anledning hade Purkis varit mer anonym under sin nästan årslånga sejour i Iron Maiden. Backar man bandet ännu längre, till när han 1974 trummade med Primitives, var det dock andra bullar.

Primitives var ett brittiskt band mest verksamt i södra Italien. Under konserterna målade Purkis ansiktet i guldfärg och sprejade håret så att tre stycken tofsar stod rätt ut från sidorna och toppen av huvudet.

– På den tiden kretsade popkulturen i England runt David Bowie och jag älskade hela den glamgrejen, säger han. Lite senare upptäckte jag Kiss, Alice Cooper och Tubes. Det var band som investerade i sina shower.

Trummisen berättar om utvecklingen från guldsmink till den heltäckande huva som han började använda i Samson.

– När jag gick med i Samson ville jag egentligen fortsätta med guldsminket som jag hade haft innan jag var med i Iron Maiden, men vid det laget hade Kiss slagit igenom och blivit gigantiska. Om jag hade sminkat mig 1979 hade alla trott att jag försökte kopiera Kiss. Jag ville ändå göra något som visuellt stack ut. Jag kollade på affischerna som följde med i musiktidningarna och där såg man alltid sångaren och gitarristen göra sin grej längst fram på scenen. Sedan såg man en rad med cymbaler och kanske toppen på trummisens huvud. Fansen visste oftast inte ens vad trummisen i deras favoritband hette. För dem var trummisen ansiktslös.

Därmed föddes tanken på att göra sig ansiktslös på riktigt genom att maskera sig. På så sätt skulle Thunderstick hamna i blickfånget.

– Jag kunde inte gärna kalla den här figuren mitt riktiga namn. »Den kända ansiktslöse trummisen – Barry Purkis!« Nä. Det var med glimten i ögat jag kallade mig för Thunderstick, inte för att jag var förmäten över mitt trumspel.

»Bruce Dickinson var spritt språngande galen på scen. Vi gillade hans stil så vi erbjöd honom en plats i Samson«

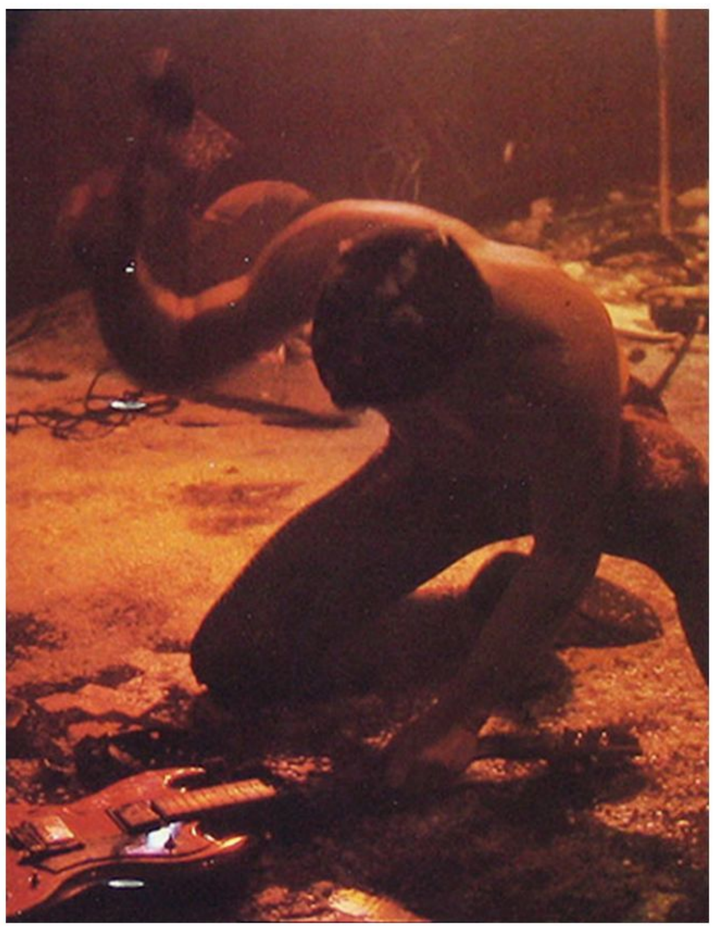

Thunderstick misshandlar en Gibson SG – Paul Samsons favoritgitarr – på baksidan till »Survivors«-omslaget.

Många såg trummisens image som en billig gimmick. En av de som alltid avfärdat det som en ploj är Bruce Dickinson.

– Bruce kallar det än i dag en gimpmask, men det är fel. Jag vet inte riktigt vad en gimpmask är för något. Thunderstick handlade om att gå in i en karaktär och ha mycket glimt i ögat. Jag gjorde det för att jag älskade skräckfilmerna som Hammer gav ut och jag var ett stort fan av musikalen »The Rocky

FOTO PHIL E NEUMANN

horror show«. Masken kom sig tack vare vår roadie som var en skinnknutte. Jag berättade för honom vad jag funderade på att göra och han sa: »Vad du behöver är en balaklava, en sådan man har under hjälmen.« Jag köpte en sådan luva och modifierade den. När jag hade dragit på mig den kletade jag tjockt smink runt ögonen och munnen för att ännu mer accentuera ögonvitorna och tänderna. Det blev en framträdande och stark image. Jag märkte snabbt att folk uppfattade mig på ett helt annorlunda sätt när jag var Thunderstick. Till och med de andra i bandet såg på mig med helt andra ögon. Åtminstone i början. Figuren fick snabbt ett eget liv.

Till skillnad mot vad man kan tro var det inte varmt att spela trummor i en balaklava. Tvärtom.

– Som alla andra svettas jag när jag trummar och därför hade jag en fläkt riktad mot mig. När luften fläktade mot den varma, blöta masken fungerade det ungefär som luftkonditionering.

Trummisen gick upp i rollen så till den grad att han började använda olika masker för olika tillfällen.

– Jag hade en speciell mask för soundcheck, skrattar han. Jag gjorde det till en grej. Vi kunde åka på turné med ett förband som aldrig såg mig under masken. De hade ingen aning om hur jag såg ut. Efter spelningarna tog jag på mig en annan mask.

»Paul Samson och Bruce Dickinson kunde bli intervjuade men när artikeln kom ut stod det ändå mest om mig, om hur Thunderstick satt och läste en deckare i soffan under intervjun«

Den klassiska »Sounds«-framsidan från 1979 som gjorde Thunderstick till NWOBHM-rörelsens omslagspojke. Bokstavligen.

Det gick så långt att jag inte talade när jag var inne i rollen. Ändå blev jag mer omskriven än de andra. Paul och Bruce kunde bli intervjuade, men när artikeln kom ut stod det ändå mest om mig, om hur Thunderstick satt och läste en deckare i soffan under intervjun.

Nästa steg blev att placera Thunderstick i en bur på scenen.

– Bruce brukade kalla den »undulatburen«. Spelningarna började med att ett stort svart skynke drogs av buren. Under en bestämd del av konserten blev det helt svart på scenen och några stroboskop aktiverades. Sedan small en fyrverkeribomb av framför trumpodiet och jag tog mig ur buren och stormade fram mot publiken i det blinkande stroboskopljuset. Än i dag kommer det fram människor som säger hur skiträdda de blev under den sekvensen.

Samsons första större turné genom England blev »The heavy metal crusade«. De toppade denna paketturné, som även inkluderade Iron Maiden och Angel Witch, eftersom de var det enda av banden som dittills faktiskt hade spelat in ett album. Det ambulerande jippot arrangerades delvis av eldsjälen Neal Kay, mannen bakom klubben The Heavy Metal Soundhouse.

– Paul Samson hade en manager som hette Alistair Primrose, säger Neal. Alistair sköt till pengar och satte ihop turnén med mig. Vi arrangerade gig på universitet och college och spelordningen ändrades från gig till gig, men det slutade alltid med att Samson headlinade. Med facit i hand var det en dålig idé, eftersom Iron Maiden sopade mattan med dem varje kväll. Steve Harris drev redan då sitt band utan pardon och Iron Maiden var suveräna varje gång. Stackars Paul Samson blev helt akterseglad. Paul var en av mina personliga vänner, men hans problem var att han fortfarande var inne på Mahogany Rush, Jimi Hendrix och Doors. I själ och hjärta var han en gammal blueslirare och han spelade på en gammal Gibson av modell SG. I hans värld existerade det ingen ny våg av brittisk heavy metal. Därför hängde han inte med i utvecklingen när musiken blev snabbare och mer metalinriktad. Paul Samson representerade den

Tre fjärdedelar av Samson – sångaren Bruce Bruce (Dickinson), trummisen Barry »Thunderstick« Purkis och basisten Chris Aylmer på Readingfestivalen den 23 augusti 1980. Då bandet återkom till festivalen året därpå, för sin sista konsert med Bruce, satt blivande Simple Minds-medlemmen Mel Gaynor bakom trummorna.

FOTO PETE STILL / REDFERNS / GETTY IMAGES

gamla skolan och var aldrig riktigt önskvärd. Rory Gallagher hade lyckats föra bluestraditionen vidare, men det var för att han redan var respekterad. Pubband som Samson hade det inte lätt.

Neal Kay menar att det kokade över när turnén nådde hans klubb Soundhouse på Music Machine i London.

– Iron Maiden fick som vanligt ett entusiastiskt gensvar från publiken. Sedan gick Samson på med all sin pyroteknik och sin maskerade inburade trummis. När de hade spelat klart var publiken helt tysta. Inte en viskning hördes. Det var så Soundhouse-publiken visade att de inte uppskattade något. I logen efteråt var Paul vansinnig. Han trodde att det var jag som hade beordrat publiken att reagera på det sättet. Jag fick förklara för honom: »Paul, du förstår fortfarande inte. Det är en helt ny grej som händer, vi går in i framtiden med något som bara växer och förändras och du är inte med på tåget. Skriv musik som passar in i den här nya rörelsen så kommer du med.«

I december 1979 förärades Samson omslaget till tidningen Sounds. Mer specifikt var det den maskerade Thunderstick som i ensamt majestät blickade mot en från landets tidningskiosker. Omslagspuffen löd: »The new face of heavy metal.« Samson var således glödheta när de våren 1980 gick in i studion för att spela in uppföljaren »Head on«. Nu tog Bruce Dickinson i från tårna och gruppen sållade sig till de hårdare tongångarna.

Om det var Neal Kays ord som hade tagit skruv ska vi låta vara osagt, men Thunderstick konstaterar att Iron Maidens framfart förändrade spelplanen för alla band runt denna tid.

– Så fort folk började lägga märke till Iron Maiden efter deras ep »The Soundhouse tapes« mot slutet av 1979 utgjorde de mallen för hur new wave of British heavy metal skulle låta. Därför blev Samsons andra platta ett väldigt annorlunda album gentemot vår debutplatta »Survivors«. »Head on« lät inte bara hårdare, vi försökte tänja gränserna genom att experimentera mer och lägga till bakgrundskörer på en låt som »Walking out on you«. Körerna som ligger baklänges i början av låten var till exempel min idé. Det var mest jag som pushade för sådant, efter-

FOTO FIN COSTELLO / REDFERNS / GETTY IMAGES

Samsons klassiska sättning som spelade in albumen »Head on« (1980) och »Shock tactics« (1981): sångaren Bruce Bruce (Dickinson), gitarristen Paul Samson, trummisen Barry »Thunderstick« Purkis och basisten Chris Aylmer. Två av de fyra har sedan dess gått bort i cancer: Paul Samson den 9 augusti 2002 och Chris Aylmer den 9 januari 2007.

som jag alltid har älskat allt som är udda och innovativt.

Det svårdefinierade sorlet i outrot på »Walking out on you« utgjordes mestadels av en samling interna skämt.

– Alla band skojar på sitt sätt och har sina egna roligheter som andra är exkluderade från. Alla band har sin egen vokabulär. Vi brukade slänga oss med ordet »dad's«. Om något var särdeles förlegat och trist sa vi: »Oh, that's dad's.« Det symboliserade en gubbe som sitter i en fåtölj med pipa och tofflor. I outrot kan man även höra Neal Kay säga: »Samson, come on! Yay!« Han vet nog själv inte om att han är med. I introt hör man även Paul sjunga »Tomorrow or yesterday« från första plattan, men jag sänkte hastigheten på rullbandet. Det finns många lager av ljud. Man hör det bäst i hörlurar. Allt var gjort med glimten i ögat. Vilket slog tillbaka på oss, för inom heavy metal får man inte lov att skämta. Man ska vara dödligt seriös och man får inte ha kul, för då hävdar folk att man inte är äkta.

»Bruce Dickinson fann sin heavy metal-röst på Samsons Shock tactics. Många tycker att sista låten Communion är en sorts föregångare till Iron Maidens Hallowed be thy name«

Albumet »Head on«, med en omslagsbild föreställande Thunderstick greppande en stor yxa, var en imponerande uppföljare. Det kom dock inte att göra det avtryck som bandet hade hoppats på. Den vind i seglen som Samson hittills hade skämts bort med ersattes av bister motvind. Det var som om gruppen drabbats av en förbannelse.

– Inför »Head on« berättade vårt management att vi skulle sajna med EMI, samma storbolag som Iron Maiden hade skrivit kontrakt med. Det rörde sig om ett avtal om tre album och allt skulle bli fantastiskt och bla bla bla. EMI pressade ett par tusen exemplar av singeln »Hard times« med »Hammerhead« som b-sida, men av en slump fick vi veta att den deal som vårt management hade pratat om inte existerade. Överenskommelsen var bara en singel med option på ett album om »Hard times« sålde bra. Vi var inte direkt roade av det.

Det blev aldrig någon albumdeal med EMI för Samson. Thunderstick menar att det kanske var lika bra, eftersom EMI inte lär ha gett Samson samma stöd som Iron Maiden. I stället blev det RCA:s dotterbolag GEM som släppte »Head on« sommaren 1980. Bitterheten växte inom gruppen som ansåg sig ha blivit förda bakom ljuset. Managementet fick sparken och hela helvetet brakade loss.

– När vi var ute och spelade och checkade in på hotellet var där alltid en hög med juridiska papper som väntade på oss, suckar Thunderstick. Jag och Paul fick säkra våra hus, för vi trodde att det fanns en risk att förlora dem. Managementet sa att de hade spenderat runt 60 000 pund på oss och det var advokater hit och dit. När vi i januari 1981 skulle spela in vår tredje lp »Shock tactics« fick vi inte ta emot några pengar för konserter eller från skivbolaget, eftersom det hade varit mot lagen. Vår producent fick i hemlighet smussla till oss lite pengar så att vi hade råd att äta och ta oss till studion.

Thunderstick poängterar att Bruce Dickinson sjöng annorlunda på »Shock tactics« jämfört med »Head on«.

– Han fann sin heavy metal-röst på »Shock tactics«. Många tycker att sista låten »Communion« är en sorts föregångare till Iron Maidens »Hallowed be thy name«. Det är ett avslutningsspår uppbyggt på samma sätt.

Albumet inleds med singelsläppet »Riding with the angels«, som låtens upphovsman Russ Ballard året innan hade inkluderat på sitt album »Barnet dogs«.

– Ursprungligen tänkte vi ha med en cover på Sweets »Ballroom blitz« på plattan, minns Thunderstick. Vi repade in den, men vår producent Tony Platt samarbetade med förlaget Zomba och rekommenderade i stället Russ Ballard-låten. Vi lyssnade på den några gånger och var inte alls sugna på den. Under förproduktionen av albumet jobbade vi ändå hårt med arrangemanget i »Riding with the angels« och till slut fick vi ihop den på ett sätt som kändes bra. Russ Ballard älskade vår version och i dag är den känd som en Samson-låt.

Intressant nog överlappade Samsons vistelse i Londons Battery Studios Iron Maidens inspelning av sin andra platta »Killers«. Innan Bruce Dickinson hoppade mellan banden skedde det dock en annan förändring i Samsons sättning. Trots ett lyckat slutresultat hade inspelningen av »Shock tactics« kantats av interna stridigheter. Inte långt efter att albumet släpptes i maj 1981 var Thundestick ute i kylan.

– När vi spelade in »Shock tactics« var vi inte bara nedbrutna ekonomiskt, utan även som band. Vi började fragmentera och det var gräl och tjafs hela tiden, vilket det aldrig hade varit tidigare. Till slut blev det outhärdligt.

Trummisen menar även att det hade börjat råda avundsjuka inom gruppen, eftersom det var han som i och med sitt maskerade utseende blivit gruppens fixstjärna.

– Paul Samson och Bruce Dickinson gjorde en intervju för tidningen Kerrang och bad journalisten att inte bara skriva om Thunderstick. De sa att de bara ville prata om musiken. Journalisten måste ha tyckt att det var lustigt, för när artikeln kom ut hade han gjort en grej av det och satt en pytteliten bild på min Thunderstick-mask i varje paragraf. Det gjorde Paul och Bruce vansinniga.

Artikeln blev droppen som fick bägaren att rinna över.

– Paul och Bruce ville inte bara bli sedda som »bandet som har en trummis med gimpmask över huvudet«. När jag hade slutat och Samson spelade på Readingfestivalen några månader senare med min ersättare Mel Gaynor bakom trummorna sa Bruce till publiken: »Några av er kanske har märkt att den här killen bakom oss inte behöver ha en påse över huvudet.«

Thunderstick på omslaget till Samsons »Head on« (1980). Bandets polare i Gillan släppte sin skämtcover av låten »Vice versa«, »Egg timer«, samma höst.

Bandet Thunderstick vid tiden för debut-ep:n »Feel like rock'n'roll?« (1983): Anna Maria Carmella Borg, Wango Wiggins, Chris Martin, Thunderstick och Ben K Reeve.

I samma veva som Thunderstick fick sparken flög bråket mellan Samson och managementet i luften.

– Ett tag var vi lika stora som Saxon, Iron Maiden och Def Leppard, men vi tappade snabbt mark när vi fick juridiska problem. Det slutade med att vi gick med på ett gäng klausuler för att komma ur dilemmat. Vi var tvungna att ge bort förlagsrättigheterna till »Head on« och »Shock tactics« och skrev även över rättigheterna till allt som vi fyra medlemmar kunde tänkas göra som ett band i framtiden. Jag har därmed aldrig fått ett öre för någonting med Samson på grund av det. När Bruce sedan ersatte Paul Di'Anno i Iron Maiden köpte deras management loss Bruces skuld från Samsons tidigare management. Nu äger Iron Maidens management rättigheterna till allt som vi gjorde tillsammans i Samson. Den enda som klarade sig helskinnad var alltså Bruce.

Sätten som Samsons vägar korsades med Iron Maidens under den här perioden är anmärkningsvärda.

Thunderstick hade varit med i en tidig upplaga av Iron Maiden. Han säger även att han blev tillfrågad om han var intresserad av att komma tillbaka till Iron Maiden i december 1979, men han avböjde då hans karaktär hamnade på omslaget till Sounds. Jobbet gick till Clive Burr, som hade varit trummis i Samson innan Thunderstick.

Låten »Thunderburst« på Samsons platta »Head on« var en komposition som Thunderstick hade skrivit under tiden han var med i Iron Maiden. Precis innan Samson spelade in »Thunderburst« förevigade Iron Maiden sin egen variant av detta stycke och kallade det »The ides of March« som fungerade som konsertintro. När detta uppdagades gick Thunderstick motvilligt med på att ge Steve Harris kredd för »Thunderburst«. Själv säger han att han blev blåst på kredd för »The ides of March« när den så småningom hamnade på Iron Maidens andra album »Killers«.

Och – så klart – den största händelsen var när Bruce Dickinson blev lockad över till Iron Maiden där han ersatte den alltmer oberäknelige Paul Di'Anno. Samsons karriär återhämtade sig aldrig medan Iron Maiden gick från klarhet till klarhet. 2002 avled Paul Samson 49 år gammal i sviterna av cancer.

»Iron Maidens management äger rättigheterna till allt som vi gjorde tillsammans i Samson. Den enda som klarade sig helskinnad var Bruce Dickinson«

Efter att Thunderstick blev petad ur Samson spillde han ingen tid. Gitarristen Bernie Tormé hade precis hoppat av bandet Gillan och Thunderstick ingick under ett kort tag i gitarristens kompband Electric Gypsies. Men precis som i fallet med Iron Maiden några år tidigare ville Bernie inte ha Thunderstick, han ville ha Barry Purkis. Thunderstick gick vidare och gjorde det enda rimliga. Han bildade sitt eget band som kretsade kring hans karaktär. Bandet Thunderstick släppte 1983 ep:n »Feel like rock'n'roll?«

– Thunderstick är ett band som folk antingen älskar eller hatar, säger trummisen. Vissa är helt fanatiska över hela grejen, andra avfärdar mig som ett stort skämt. På ett sätt har jag alltid varit respektlös, varför måste man vara så seriös hela tiden? Självklart ska man vara seriös med sin musik, men man måste samtidigt ha glimt i ögat. Alice Cooper har det hela tiden och han kommer undan med det eftersom han är Alice Cooper. Det är svårare för mig, för jag är längre ner i hierarkin. Folk säger att vad jag gör är dumt och patetiskt. Men jag har alltid varit en smula ironisk.

Genom åren har olika frontfigurer kommit och gått, men idén med en kvinna vid mikrofonen har bestått. Trummisen förklarar att kontrasten i gruppen Thunderstick är viktig. Skönheten och Odjuret-imagen. Det finns även en mer tungt vägande aspekt.

1974 och 1975 härjade en våldtäktsman som i pressen var känd som »The Cambridge rapist«. Under sina attacker maskerade han sig med en läderluva med dragkedja över munnen och två hål runt ögonen – inte helt olik den mask som Thunderstick uppträdde i. Trummisen bedyrar att det hela var ett olyckligt sammanträffande.

– I Samson hade vi problem med kvinnorättsgrupper på grund av min mask. I samband med våra spelningar var det många kvinnor som slet ned våra affischer på grund av våldtäktsmannen i Cambridge. Jag tänkte att om jag har med en kvinna i mitt band kunde jag hänvisa dem till henne. Då skulle de förstå att jag inte stöttade någon med ett sjukt sinne gentemot kvinnor.

Thunderstick släppte fullängdaren »Beauty and the beasts« 1984. Det var inte många som fastnade för skivan där pålagt prat kryddade musiken i ett försök att skapa en sorts skräckfull stämning.

– Nu inser jag att det var för mycket att begära att folk skulle förstå vår image. Jag tycker inte att musiken var dålig. Hade vår karriär skötts på rätt sätt hade det kunnat bli en crossover som nått oerhört många fler personer.

Thunderstick spelade in uppföljaren »Don't touch, I'll scream«, men den förblev osläppt när karriären snart gick i stå. ■

Poster!

Och klistermärken!

Iron Maiden och SRM bjuder i nästa nummer alla prenumeranter på en stor dubbelsidig poster!

Och en hel karta med klistermärken!

Missa inte allt detta – bli prenumerant*

www.swedenrockmagazine.com

** Gäller inte digitala prenumerationer.*

Diamond Head i sin klassiska sättning 1980: sångaren Sean Harris, basisten Colin Kimberley, trummisen Duncan Scott och gitarristen Brian Tatler. Duncan och Colin sparkades respektive slutade inför tredje plattan »Canterbury« (1983), en ambitiös flopp efter vilken bandet splittrades fram till 1991. Den med åren alltmer excentriske och hårdrocksfientlige Sean fick slutligen också sparken 2004.

FOTO: KEVIN CUMMINS / GETTY IMAGES

Diamond Head och **Praying Mantis** nosade på det stora genombrottet innan diverse olyckliga karriärdrag lämnade dem strandsatta. Samtidigt gjorde **Iron Maidens** forne sångare **Paul Di'Anno** misslyckad solokarriär varpå han som hastigast medverkade i floppen Gogmagog.

AV **CARL LINNAEUS**

Bland den myriad av NWOBHM-band som kläcktes i punkens kölvatten fanns det några som filat på sitt musicerande redan innan Sex Pistols fanns på var mans läppar. I västra England 1976 drömde sig den 16-årige gitarristen Brian Tatler bort och fantiserade om att med sitt Diamond Head en gång bli lika stor som Led Zeppelin. Diamond Head skulle aldrig nå lika långt, men ringarna som gruppen skapade på heavy metal-vattnet blev nog så stora. Till skillnad mot i stort sett alla nybildade band på den här tiden började Tatler knåpa ihop egna låtar från och med dag ett.

– Jag var inte ett dugg intresserad av covers, säger Brian Tatler. Ingen i Diamond Head var vidare duktig musiker och det krävdes mycket kunnande för att kunna spela en Deep Purple-låt. Jag kunde inte spela »Highway star« när jag var 16 år, inte en chans. Allt jag kunde var att spela mina egna grejer som var väldigt enkla – en sträng upp och ned längs gitarrhalsen. När jag lärde mig flytta runt ett barréackord skrev vi »Shoot out the lights« och »It's electric«.

Deras blivande signatur baserades på samma »flytta runt ett barréackord på halsen«-princip. Ändå estimerar Tatler att det tog ett helt år att skriva »Am I evil?« som Metallica – åtminstone enligt vissa – senare skulle göra till sin egen.

– »Am I evil?« började med huvudriffet som jag kom på i mitt sovrum. Jag är faktiskt stolt över att det är ett simpelt riff som alla kan spela. Man behöver inte vara skolad för att kunna spela våra låtar. Vi byggde upp låten kring det där riffet och ändrade hur trummönstret kom och gick. Det hjälpte att hålla intresset uppe i första halvan av låten. Sedan gjorde vi det snabba partiet i slutet. Introt kom till först efteråt. På sätt och vis är introt snott från Gustav Holsts orkestersvit »Planeterna«, närmare bestämt »Mars, krigsbringaren«. Rytmen är även influerad av Alice Coopers »School's out« och Deep Purples »Child in time«. När vi kom till studion försökte jag få till den där tappingsektionen i solot. Jag fick tips och hjälp av ljudteknikern Paul Robbins som visade hur jag skulle lira den grejen. Efter att ha filat på låten i ett år hade den till slut växt färdigt och blivit det här sju minuter och 40 sekunder storslagna verket.

Det var dock inte »Am I evil?« utan två andra låtar som fick äran att utforma Diamond Heads första avtryck för eftervärlden. Studion som stod värd för inspelningen under slutet av 1979 låg i Worcester och hade vid sidan om även sin egen skivetikett Happy Face Records.

– Under en eller två dagar spelade vi in »Shoot out the lights« samt b-sidan, en kortare version av »Helpless«, säger Brian Tatler. Överenskommelsen var att Happy Face pressade 1 000 exemplar av singeln som vi köpte och sålde under våra gig. Det var ett sätt att marknadsföra bandet.

Det här gör det själv-tänket var sprunget ur punkgenren och skulle bli en stor del av NWOBHM-rörelsen.

– Vi hade sett att man inte behövde ligga på ett stort skivbolag för att kunna ge ut skivor. Problemet för oss var att vi var korkade nog att skriva över våra förlagsrättigheter till Happy Face Music. Vi gjorde det för att slippa betala för inspelningen av vårt första album »Lightning to the nations« (1980). Med facit i hand var det ett idiotiskt beslut, men när man är 19 eller 20 år inser man inte värdet av ens förlagsrättigheter. Happy Face Music ägde förlagsrättigheterna till »Am I evil?« och alla de där låtarna ganska länge. Vi förlorade en massa pengar, men till slut fick jag tillbaka rättigheterna.

Intressant nog hade lp:n »Lightning to the nations« först inget omslag. Ingen titel heller. Initialt såg gruppen plattan bara som en sorts vinylpressad demo och paketerade därför de 1 000 exemplaren i ett vitt kartongfodral där inte ens låttitlarna framgick. Det var först i och med den andra pressningen som albumet kom

»Am I evil? började med huvudriffet som jag kom på i mitt sovrum. Jag är stolt över att det är ett simpelt riff som alla kan spela«

att kallas »Lightning to the nations« efter den inledande låten. Sedan dess har plattan getts ut vid olika tillfällen med olika omslag beroende på vilket skivbolag som släppt den. Den ursprungliga pressningen – i dag självklart en raritet – gick snabbt åt i samband med bandets konserter, men trots det hade Diamond Head svårigheter att få ett riktigt skivbolag på kroken. Tatler skyller på gruppens dåvarande management som till hälften utgjordes av sångaren Sean Harris mamma Linda.

– Antingen bad hon om för mycket när de kontaktade skivbolag, eller så tyckte skivbolagen: »Tja, det är ett bra band, men deras management består av ett gäng amatörer – hur skulle det här fungera?« De skivbolag som var intresserade av oss backade ur när vi – tydligen – begärde för stort förskott. Till saken hör även att de avtal som vi blev erbjudna gick ut på att spela in en singel eller två, men om singeln inte gick upp på topplistan skulle vi bli droppade. Vi var inget singelband, vi aspirerade på att bli ett albumband, som Led Zeppelin. Det var ganska arrogant av oss, men det var dit vi siktade. Vi gillade inte idén med kommersiella singlar och att förekomma i »Top of the pops«.

Därför dröjde det lång tid innan Diamond Head väl fick ett skivkontrakt med MCA och gav ut »Borrowed time« i mars 1982.

– Det var oerhört frustrerande, särskilt eftersom mängder av andra NWOBHM-band blev sajnade till höger och vänster. Vi förstod inte varför, för i alla liverecensioner stod det hur fantastiska vi var.

En viktig figur i NWOBHM-världen var dj:n Neal Kay. 1975 hade han startat rockklubben Soundhouse som höll till i rummet Bandwagon på puben Prince of Wales vid Kingsbury Circle i nordvästra London. Klubben skulle snart utgöra navet för alla nya brittiska metalband. Neal Kay inte bara bokade dem, han tog hand om dem, närde dem och såg till att de nådde ut i pressen. Han var spindeln i det omfattande NWOBHM-nätet och det var honom som managers och skivbolagsfolk kom till för att få tips om potentiella klienter.

– Det var många som trodde på Diamond Head runt 1979 och 1980, men jag kände inte att deras låtar var tillräckligt bra för att fängsla en hel värld, säger Neal Kay. Den amerikanske Peter Mensch, som då jobbade för managementbolaget Leber-Krebs, ringde mig och frågade vad jag tyckte om Diamond Head. Jag sa vad jag tyckte, att låtarna inte ännu var tillräckligt bra. De kunde lira, absolut, men jag var inte helt såld på deras sångare Sean Harris. Jag försökte ändå hjälpa dem och sa att med lite vägledning kunde de komma någonvart. De var åtminstone tillräckligt hungriga för att ta sig fram. Jag visste å andra sidan att Def Leppard inte heller hade suveränt material på sin första demo. Deras låtar var banala och de var bara ungar. Någon av dem hade inte ens fyllt 15 år och de hade sina föräldrar i släptåg. Alla dessa unga band hade jämt sina föräldrar med sig och alla dessa föräldrar trodde att de visste allt när de i själva verket inte visste ett skit. De ville inte släppa taget och ta råd från proffsen. Så var det med alla dessa band. De flesta hade sina föräldrar som managers. Angel Witchs sångare och gitarrist Kevin Heybournes pappa Ken brukade ringa mig för att boka gig. Jag förklarade för alla dessa band att deras största problem var deras föräldrar. När Def Leppard kom till Music Machine, där jag också bokade band, för sin första spelning i London var alla medlemmarnas föräldrar med. Fan vet om inte deras mor- och farföräldrar också var med. Herregud, det var som att driva ett rock'n'roll-dagis. Det var smällar jag fick ta. Jag visste att det fanns en kruka med guld vid regnbågens ände, så jag fick ta det onda med det goda.

»Många trodde på Diamond Head runt 1979 och 1980, men jag kände inte att deras låtar var tillräckligt bra för att fängsla en hel värld«

Ett band som Neal Kay tidigt brann för var det Londonbaserade gänget Praying Mantis.

– Det började med att vi hade tagit vår demo till Neal Kay, minns Praying Mantis gitarrist Tino Troy. Neal började spela demon för alla långhåriga motorcykelsnubbar som hängde på klubben och de älskade den. Jag minns att det alltid var väldigt svettigt på Bandwagon. Det blev så fuktigt att det tycktes droppa från taket. Vi gick dit varje helg och runda under fötterna åkte vi hem med sista tåget. Det var en fantastisk tid. Neal hjälpte oss mycket i början.

Precis som Iron Maiden hyllade Praying Mantis Neal Kays klubb när de i december 1979 släppte ep:n »The Soundhouse tapes part 2«. Och precis som i fallet med Iron Maiden bestod den av tre demolåtar förevigade i Spaceward-studion. Neal Kay anser att Praying Mantis var stråret vassare än Iron Maiden.

– De var inte ett heavy metal-band, de var ett melodiöst rockband och ett helt fantastiskt sådant, säger han. De passade perfekt in med den amerikanska musiken, typ Boston, som jag gärna lirade på klubben. De hade ändå sin egen stil och var otroligt bra musiker.

Det var nära att Neal Kay lyckades para ihop Praying Mantis med Peter Mensch och dennes blivande kompanjon Cliff Burnstein.

– Cliff och Peter ringde på hemma hos mig en kväll strax efter att managern Rod Smallwood hade snärjt Iron Maiden. De ville lyssna på demotejper som jag hade fått till

ILLUSTRATION **RODNEY MATTHEWS**

Omslaget till Diamond Heads »Borrowed time« (1982) av den legendariske Rodney Matthews.

Praying Mantis 1981: basisten och sångaren Chris Troy, gitarristen Tino Troy, trummisen Dave Potts och gitarristen och sångaren Steve Carroll. Den sistnämnde gick bort efter en lång tids sjukdom 2015.

FOTO FIN COSTELLO / REDFERNS / GETTY IMAGES

klubben för att höra om någon annan utöver Iron Maiden var värdiga att jobba med. De ville investera i något av new wave of British heavy metal-banden och ta med dem till USA. De fastnade för Praying Mantis. De älskade deras demotejp, eftersom musiken var radiovänligare, mjukare och melodiösare. I USA älskade radiostationerna den typen av rockmusik. Cliff och Peter bad mig styra upp ett möte med killarna i Praying Mantis på Bandwagon. De ville bli deras managers och sajna dem till Phonogram i Los Angeles för ett treårigt kontrakt. De hade dock ett krav: gruppen behövde skaffa sig en sångare till frontman samt en keyboardist. Jag höll med. Olyckligtvis vägrade Tino och Chris gå med på någon förändring. De gav Mensch och Burnstein kalla handen – fyra gånger! Cliff och Peter var oavbrutet på mig under flera veckor för att försöka få mig att övertala bröderna Troy, men jag lyckades inte. Tino och Chris ville inte veta av några förändringar i bandet.
I dag vet de att de gjorde ett hemskt misstag, för det kunde ha varit de som slog stort i USA i stället för Def Leppard. Cliff och Peter tog sig nämligen i stället an just Def Leppard, vars kassett de också hade fått från min samling, när Praying Mantis gjorde sig omöjliga.

Praying Mantis gitarrist Tino Troy bekräftar Neal Kays berättelse:

– Vad kan jag säga? Vi var kaxiga på den tiden. Vi tyckte att Praying Mantis var perfekt som kvartett. När vi till slut bestämde oss för att skaffa en sångare var det för sent. Det är en sådan grej man tänker: »Om jag vetat då vad jag vet nu…« Då hade världen sett annorlunda ut för oss i dag.

Nästa tvivelaktiga drag gjordes efter att Iron Maidens handlingskraftige manager Rod Smallwood visade intresse för Praying Mantis och ville göra något större av deras »The Soundhouse tapes part 2«.

– I gengäld ville han ha rättigheterna till låtarna, men jag ville inte ge honom dem. Det blev lite konstig stämning mellan oss.

Rod Smallwoods management samarbetade med ett annat management där en Bob Keene verkade.

– I stället för att arbeta direkt med oss gav Rod Smallwood oss Bob Keene. Tyvärr hade Bob inte samma vision eller muskler som Rod visade med Iron Maiden.

Kopplingen grupperna emellan medföljde att de genomförde mängder av spelningar tillsammans.

– Vi gick hem bättre än Iron Maiden, så till den grad att de stal vår ljudtekniker, säger Tino Troy. Vi fick ofta höra att det var konstigt att vi inte blev större än Iron Maiden.

Ytterligare en koppling mellan banden är att Iron Maidens före detta gitarrist Bob Sawyer gick med i Praying Mantis 1980, både som sångare och gitarrist. Hans period med de sistnämnda blev lika kortvarig som den hade varit med de förstnämnda.

– Bob var lite mer bluesorienterad och som sångare lämnade han en del att önska, säger Tino Troy. När vi skulle sjunga stämmor sjöng han ofta falskt. Bob var dock en kul prick. Han fick alla på bra humör och det blev många garv i vanen. Bob gillade att spela folk spratt. Eftersom han hade varit med i Iron Maiden var han polare med deras legendariske ljuskille Dave Lights. De delade rum när vi turnerade tillsammans. Jag minns en gång när Bob bajsade i en brun papperspåse och vek ihop den som fruktHandlare gör på torget. Vi knackade på Dave Lights hotellrum och Bob sa: »Dave, vi har precis varit nere på torget och tog med en present till dig.« När Dave öppnade påsen förvreds hela hans ansikte i en äckelgrimas. Han slängde påsen i korridorväggen och det kom bajs överallt. Vidrigt.

»Iron Maiden erbjöd vår trummis Dave Potts att ersätta Clive Burr. Dave tackade nej och sa: Praying Mantis kommer att bli större«

I »Time tells no lies«-upplagan av Praying Mantis, med gitarristen Steve Carroll, basisten Chris Troy, gitarristen Tino Troy och trummisen Dave Potts, delade de båda förstnämnda på sången. Senare har bandet avverkat sångare som Bernie Shaw, Paul Di'Anno, Doogie White, John Sloman, Gary Barden, Tony O'Hora och Damien Wilson. Sedan 2013 frontas de av nederländaren John »JayCee« Cuijpers.

FOTO FIN COSTELLO / REDFERNS / GETTY IMAGES

Att det inte skulle fungera med Bob Sawyer i bandet stod klart när musiken utvecklades i rask takt.

– Bob var mer intresserad av att posera än att spela rätt. Han började göra många misstag. Våra låtar började bli alltmer invecklade och intrikata och det var inte hans stil. Vår manager var även manager för Little Bo Bitch och han fick deras gitarrist Steve Carroll till att i stället börja spela med oss. Steve var en bra gitarrist och en bra sångare och passade in, även om han tyckte lite för mycket om att dricka.

Praying Mantis fortsatte att värma upp Iron Maidens publik runtom Storbritannien.

– Jag minns en gång när vi spelade i en gympasal. Iron Maiden byggde upp sin scen och längst ut hade de en liten plattform avsedd för deras sångare Paul Di'Anno. På den plattformen skulle hela Praying Mantis få plats, inklusive vårt trumset. Det var en väldigt komprimerad yta. Under sista låten »Captured city« stod min bror Chris farligt nära scenkanten. Vi slog ut sista ackordet och det blev mörkt i lokalen. Vi gick av scenen och publiken började skrika efter mer. Vi kom tillbaka för att lira en låt till, men vår roadie skrek: »Nej, nej, nej, ni har en man skadad!« Jag tittade ned över scenkanten och där låg Chris. Huvudet på basen hade knäckts och stämskruvarna hade lossat. Det var ett rejält fall, scenen var två meter hög. Vi fiskade upp Chris och visade honom för publiken så att de skulle förstå varför det inte blev något extranummer.

Så småningom fick Praying Mantis napp hos skivbolaget Arista. Vid det laget var gruppen återigen en kvartett där Chris Troy och Steve Carroll fördelade sången mellan sig. »Time tells no lies« släpptes 1981 och låtar som inledande »Cheated« har ett visst mått av amerikansk AOR över sig medan det går att hitta paralleller med Iron Maiden i andra spår. Textmässigt, menar Tino Troy, var Praying Mantis före sin tid.

– Jag skrev mycket om miljöfrågor på »Time tells no lies«, som »Children of the earth«. Den handlar om hur vi har slösat bort alla jordens resurser efter att ha våldtagit och plundrat planeten. Chris skrev också mycket på det temat, man han gillade även att skriva texter om döden. Vi brukade skämta om att hans texter var så mörka. »Lovers to the grave« låter som att det borde vara en fin text om ett par som blir gamla tillsammans, men egentligen handlar den om nekrofili. Jag skrev lite lättare texter – »Flirting with suicide« handlar om hur bönsyrsehonan äter hanen efter att ha parat sig.

Albumet innehåller även en lite malplacerad cover på Kinks »All day and all of the night«.

– På sitt första album hade Van Halen gjort en cover på Kinks »You really got me«. Så vår manager Bob Keene föreslog att vi också skulle göra en cover på Kinks. Han trodde att det skulle göra oss lika stora som Van Halen. Riktigt så fungerade det så klart inte.

Jakten på en hit var intensiv. Gruppen hade långt gångna planer på att plocka med en låt av en framgångsrik utomstående låtskrivare. Det gick aldrig i lås, vilket leder till ytterligare en »tänk om?«-frågeställning.

– Bob Keene kom ner till studion när vi höll på att spela in albumet. Med sig hade han en kassett med en komposition av Russ Ballard som hette »I surrender«. Vi kände att vi definitivt kunde göra en bra version av den. Vi började spela in den och det lät hur bra som helst. Några dagar senare kom Bob tillbaka. Den här gången hade han en mer trumpen min. Han förklarade att vi inte kunde spela in »I surrender« eftersom Rainbow hade paxat den. Vi blev modfällda eftersom vår version lät så bra, men vilka var vi att stå upp mot Ritchie Blackmore?

»Time tells no lies« släpptes under slutet av 1981. Året därpå följde Praying Mantis med som uppvärmare på Iron Maidens turné för deras album »The number of the beast«. Det blev Iron Maidens sista turné med trummisen Clive Burr.

– Under slutet av turnén erbjöd Iron Maiden vår trummis Dave Potts att ersätta Clive. Dave tackade nej. De undrade så klart varför. Han sa: »För att Praying Mantis kommer att bli större än Iron Maiden.«

Tino skrattar. För riktigt så blev det inte. Ett trassel utan dess like följde.

– När det blev dags att spela in det tilltänkta andra albumet hade vår manager redan blåst förskottet som vi hade fått av skivbolaget. Vi sparkade honom och fastnade i en fejd, en juridisk härva som tog ett tag att reda ut. Sakta men säkert sög den musten ur oss.

Praying Mantis gjorde sitt bästa för att få styrfart igen.

– Vi testade allt. Folk började fråga varför vi kallade bandet för en ful insekt (bönsyrsa), så vi tänkte att det var namnet det var fel på och kortade ett tag ned det till bara Mantis. Det hjälpte inte. Till slut beslöt vi oss för att lägga ned.

De starka kopplingarna mellan Praying Mantis och Iron Maiden fanns kvar. Clive Burr kontaktade bröderna Troy samt Bernie Shaw, som hade varit sångare i Praying Mantis vid tiden för kollapsen, och tillsammans gjorde de ett par gig under namnet Clive Burr's Escape. Det gav mersmak, men ett namnbyte var att föredra.

– Namnet Clive Burr var inte så stort som vi trodde att det skulle vara, säger Tino Troy. Vi fick inte den gratisskjuts som vi hade räknat med, så vi tänkte att vi lika väl kunde heta något annat för att göra det mer jämbördigt.

Därmed döpte gruppen om sig till Stratus.

– Vi ville att det musikaliskt sett skulle vara annorlunda mot Praying Mantis, men många av riffen var faktiskt påtänkta Praying Mantis-låtar. Clive var också delaktig i låtskrivandet. Han kom på texter och sjöng riff för oss. Tanken var att försöka gå åt ett nytt håll. Göra det mer renodlad AOR.

»Throwing shapes« släpptes 1985 till få fanfarer. Två år senare återförenades Praying Mantis. Ännu lite senare tog de in, om än ytterst kortvarigt, Iron Maidens före detta sångare Paul Di'Anno. Desto mer långvarig blev Iron Maidens före detta gitarrist Dennis Stratton, som så småningom kunde bocka av 15 år i Praying Mantis. 2013 avled Clive Burr 56 år gammal i sviterna av MS.

Paul Di'Anno hade själv varit inne och flirtat med AOR-genren efter att ha fått kicken från Iron Maiden i september 1981. Inledningsvis under bandnamnet Lone Wolf, men då namnet redan var taget började gruppen titulera sig efter sångarens efternamn. När Di'Anno släppte sin självbetitlade lp 1984 var

ILLUSTRATION **RODNEY MATTHEWS**

Omslaget till Praying Mantis »Time tells no lies« (1981) av Rodney Matthews, som gör bandets omslag även i vår tid.

Di'Anno i december 1983: gitarristen PJ Ward, basisten Kevin Browne, sångaren Paul Di'Anno, keyboardisten Mark Venables och gitarristen Lee Slater.

FOTO FIN COSTELLO / REDFERNS / GETTY IMAGES

det många som förbryllades av sångarens nya betydligt mjukare inriktning.

– Många förväntade sig att jag skulle göra ett punkigt album eller något som påminde om Iron Maiden, fnyser Paul. »Fan heller, jag ska göra något helt annorlunda«, tänkte jag. Jag hade precis gift mig och åkt på smekmånad till Antigua i Guatemala. Där skrev jag texten till »Antigua« och några andra grejer som hamnade på plattan. Det lät bra. Jag gillade det. Det var en ny typ av musik för mig. Hela idén med att vara musiker är att testa och lära sig nya saker. Jag är stolt över att säga att jag har testat allt, utom disco. Där drar jag gränsen.

När det kommer till »Di'Anno« är Pauls enda invändning att han önskar att han haft mer tid på sig att färdigställa albumet. Pengarna tog slut för snabbt, eftersom de hade valt den kostsamma studion Rockfield i Wales.

– Vi lånade Duran Durans utrustning och tog oss till Rockfield. Det var en dröm att få spela in där. Man kunde spela in utomhus om man ville, vilket Rush hade gjort på »A farewell to kings«. Studion låg på en gård flera mil från närmsta stad. Vi spelade in på natten och på dagarna sov vi i stallet. Det var flärdfritt, men underbart vackert. På den tiden var jag vegetarian och vi hade en kock som kom och lagade mat åt oss varje dag. Min fru och vår nyfödda son kom och hälsade på över helgerna. Det är ett av mina finaste studiominnen och jag skulle gärna göra en till platta där innan jag dör.

Trots en avslappnad tillkomst lyckades »Di'Anno« inte ta sig in på listan över de 100 mest sålda skivorna i Storbritannien. Den rönte viss uppmärksamhet i Japan, men projektet tappade snabbt fart. Med rätt eller orätt vägrade sångaren framföra några alster från sin tid i Iron Maiden. Inom ett år efter skivsläppet luckrades gruppen upp. Om möjligt ännu kortvarigare blev Paul Di'Annos tid i NWOBHM:s största luftslott: Gogmagog.

Det hela började 1985 när popentreprenören Jonathan King fick en idé om en sorts supergrupp inom det hårdare rockgebitet. I slutändan kom Gogmagog att bestå av Paul Di'Anno, Def Leppards sparkade gitarrist Pete Willis, Gillans gitarrist Janick Gers (som även hade varit med i NWOBHM-gänget White Spirit och 1990 gick med i Iron Maiden), basisten Neil Murray med ett förflutet i Whitesnake samt Iron Maidens före detta trummis Clive Burr. Gogmagog kom att forma en av de kortaste men mest intressanta parenteserna i NWOBHM:s historia.

– Hur jag vill beskriva Jonathan King? Med så få ord som möjligt.

Paul Di'Anno skrockar.

– Det var värdelöst. Jonathan King var en tv- och radiopersonlighet som själv hade varit lite av en popstjärna på 60-talet. Hans första försök till att sätta ihop en supergrupp var att få med David Coverdale på sång, John Entwistle på bas och Cozy Powell på trummor. I slutändan drog sig alla tre ur. Jag förmodar att vi var andrahandsvalet. På papperet hade vi en ganska stark lagupp-ställning. Problemet var att King inte lät oss skriva vårt eget material. Vi kunde lätt ha skrivit låtar som var tio gånger bättre än smörjan som vi fick.

1985 släpptes ep:n »I will be there«. Titelspåret var skrivet av Russ Ballard.

– Just den låten var faktiskt ganska bra, men de andra skrevs av Jonathan King och var rent ut sagt skräp. Han gick runt till skivbolagen och bad om miljontals pund i förskott. Vi satt i studion under tiden och sa till varandra: »Vi ska vara glada om vi får fem pund för den här skiten.« För låtarna höll inte måttet. Det tog inte lång tid förrän hela projektet rann ut i sanden. ■

MER NWOBHM!

★★★ DEL 5 OCH 6 ★★★

I nästa nummer fortsätter Carl Linnaeus artikelserie om new wave of British heavy metal.

Då möter du Venom, Angel Witch, Girlschool, Rock Goddess och Tygers Of Pan Tang.

TECKNA PRENUMERATION SÅ ATT DU INTE MISSAR NÅGON DEL!

www.swedenrockmagazine.com

VRID MAGASINET MOTURS FÖR OPTIMAL ANNONSUPPLEVELSE

BAUBTIER

HEADBANGERS

AMARANTHE

DARK TRANQUILLITY

EQUILLIBRIUM - LOUDNESS - MYRATH

FREEDOM CALL - DEATHSTARS - TIAMAT

BEYOND THE BLACK - UNLEASH THE ARCHERS - SHAKRA

CYHRA - VAN CANTO - SIRENIA - FOLLOW THE CIPHER

TWILIGHT FORCE - NANOWAR OF STEEL - BURNING WITCHES - MISTER MISERY

METALITE - TUNGSTEN - ETERNAL OF SWEDEN - CRYONIC TEMPLE

INTROITUS - METHANE - REAPER'S MARK - SABATON

+ NÅGRA TILL...

BILJETTER PÅ: SABATONOPENAIR.NET

Sabaton

OPEN AIR

AUG 4.5.6.7 2021 LUGNET, FALUN

Christian »Falk Maria Schlegel« Jost gick med i Powerwolf 2003 sedan han medverkat på fyra album med progthrasharna Experience 1995-2001 och två plattor med stonerbandet Red Aim 2002-03. Hans största icke-hårdrockande idol är den irländske folkrockaren Glen Hansard, känd från kultfilmerna »The Commitments« och »Once«.

CHRISTIAN »FALK MARIA SCHLEGEL« JOST

Ålder: 44 år
Gör: Keyboardist i Powerwolf
Aktuell med: Powerwolfs samlingsskiva »Best of the blessed«
Familj: Gift och har ett barn
Mitt motto i livet: »Jag vet inte hur man med säkerhet når framgång, men jag vet hur man med säkerhet misslyckas: genom att vilja blidka alla«

DR JEKYLL OCH MR HYDE

AV **SIMON LUNDH** FOTO **TIM TRONCKOE**

Med två samexisterande personligheter gillar **Powerwolfs** keyboardist **Falk Maria Schlegel** att underhålla utan att stå i centrum. Något som han på grund av dagens teknik vet att folk både älskar och hatar.

Vad är det främsta som du har åstadkommit?

– Det som vi har åstadkommit hittills, säger Powerwolfs keyboardist Christian Jost med artistnamnet Falk Maria Schlegel. På den senaste Europaturnén var mer eller mindre varenda spelning utsåld och det är fantastiskt att se fansens reaktioner, vad vi kan göra för dem. Och de ger så mycket tillbaka till mig.

Är heavy metal religion?

– För mig är det så. Den här musiken ger en kraft och jag kommer ihåg hur jag som tonåring såg fram emot att se Iron Maiden på en festival i ett helt år. Det var så otroligt viktigt. Det gav mig så mycket energi i vardagen och skolan. För många är det mer än att bara lyssna på ett band. Religion är ett stort begrepp, men heavy metal är jämförbart.

Är det mer av en religion än andra musikstilar?

– Det skulle jag nog säga. Titta på fansens ritualer inför Wacken, till exempel. De köper biljetterna ett år i förväg och de börjar festa en vecka innan festivalen ens har startat. Till våra konserter finns det de som sminkar sig eller klär ut sig, så för mig är det mer än bara en konsert. Liksom katolska kyrkan har vi även ritualer på våra konserter, så det blir lite samma sak som att gå i kyrkan på söndagar. Och vissa människor behöver det. Det får dem att må bra.

Så är Powerwolf också religion?

– Kanske för vissa, som sagt. När vi åkte till Sydamerika för första gången, med Amon Amarth, var det många som hade längtat efter att vi skulle komma. Det kändes som att många av dem hade väntat hela dagen på att Powerwolf skulle komma till spelstället, utklädda och med attiraljer som de hade tagit från kyrkan eller något. Men jag förstår. Iron Maiden är min religion, så kanske är Powerwolf andras. Det är ens liv. En bandtatuering kan till exempel ge en människa samma känsla som religion ger andra.

I en intervju i Sweden Rock Magazine #7/2018 vädrade du din önskan om att just Iron Maiden skulle spela in en cover på en Powerwolf-låt. Har du försökt framföra den idén?

– Inte än. Jag är verkligen en fanboy när det gäller Iron Maiden. Steve Harris är anledningen till att jag spelar heavy metal. Okej, jag spelar keyboard, vilket är lite konstigt kan man tycka, men jag spelade redan det när jag började lyssna på Iron Maiden och insåg att det inte fanns så mycket keyboard i heavy metal. Så jag tänkte »fan också, men jaja«. Min dröm var i alla fall att få spela med dem på festival eller till och med att turnera med dem, vilket gjorde att jag började spela i band. Och ja, det hade varit fantastiskt om de hade gjort en cover på en Powerwolf-låt, men gör de ens covers?

»JAG ÄR VERKLIGEN EN FANBOY NÄR DET GÄLLER IRON MAIDEN. STEVE HARRIS ÄR ANLEDNINGEN TILL ATT JAG SPELAR HEAVY METAL«

Kanske inte så mycket numera, men i början av deras karriär gjorde de en del covers. Vilken låt skulle du vilja att de tolkade?

– »Murder at midnight« är väldigt mycket Iron Maiden och den hade passat perfekt. Men ärligt talat, om Steve Harris hade frågat vilken låt de skulle göra hade de fått välja.

En del band som har hamnat i facket power metal gillar inte termen. Vad tycker du?

– Jag gillar den inte heller. För mig är det band som Rage: snabb metal, dubbelkagge med falsettsång. Jag är mer bekväm med heavy metal. Det är midtempo och kan vara både tungt och mindre tungt. Även en ballad kan vara heavy metal. Samtidigt heter vi Powerwolf.

Ja, det namnet är inte särskilt strategiskt i så fall.

– Nä, men det är okej. Vi kan leva med det.

Vad händer i dig när du sätter på smink inför en spelning?

– Det är en mental förberedelse och jag är den i bandet som behöver mest tid på mig, kanske två timmar. Jag gör det långsamt och har mina små ritualer och det är väldigt viktigt. Just där och då är det bara vi fem musiker. Vi lyssnar på musik och pratar om showen. Jag kan inte föreställa mig att gå på scen utan smink och med normala kläder. Jag är fortfarande samma person, men samtidigt någon annan. Det är som en metamorfos, eller något. Jag hade faktiskt en mardröm en gång att jag stod på scen i jeans och utan smink. Jag hade glömt att sätta på det och jag fick panik. Det var hemskt. Nu har jag inte haft smink sedan vår Sydamerikaturné i mars och jag saknar det.

Nu när vi pratar är du väldigt lugn och samlad, men på scen springer du omkring som en galning. Är du säker på att hela proceduren inte är lite av en Dr Jekyll och Mr Hyde-situation?

– Inte riktigt. Jag har båda personligheterna i mig hela tiden. Å ena sidan är jag ganska lugn och inte så högljudd, men scenpersonligheten kan komma fram även i privata situationer. Inte så att jag springer omkring, men jag tycker om att roa människor. Så var det redan i skolan. Jag gillade att få folk att skratta och berätta historier. Jag behöver absolut inte vara i centrum hela tiden, men om det finns utrymme och jag känner att det är läge försöker jag underhålla. Med Powerwolf kan jag göra det. Jag pratade med en teaterskådespelare en gång och jag kommenterade att det kändes lite konstigt att han var så lugn, nästan blyg, och inte alls som på scen. Han sa bara: »Ja, vad ska jag göra? Döda dig för att jag dödar någon i en pjäs?«

Är du bandets clown?

– Ja du, jag kan få folk att skratta, men jag skulle inte säga clown. Jag skulle säga att jag är killen på turnébussen som kan se till att det blir en bra fest. En gång dj:ade jag en hel natt under en 24-timmarsresa till Bukarest och kallade det Radio Bukaresti. Det blev en fantastisk fest.

Är keyboard ändå inte ett begränsande instrument, eller ger det dig tvärtom frihet att springa omkring?

– Det finns ju keytar och det funkar för till exempel Alestorm, men det är definitivt inget för mig. Det påminner mig om Modern Talking. Så visst har keyboard en fast plats, men vi är samtidigt ett heavy metal-band och då ska det inte vara keyboard hela tiden. Bara gitarr och heavy metal. Det ger mig möjligheten att springa runt. Det har alltid varit viktigt för mig att inte bara stå där som en keyboardist, som en staty. Så det jag gör är kanske en ny tolkning av keyboardspelande. Men kolla på Rammstein och allt som deras keyboardist gör. Kanske kan jag också flyga över publiken och sådant? Men keytar blir det aldrig.

Men hade du i hemlighet hellre velat spela gitarr, bas eller sjunga?

– Ur underhållningssynpunkt hade det varit perfekt om jag hade kunnat vara sångare, men jag kan inte sjunga. Musikaliskt sett hade jag faktiskt helst velat spela trummor.

Då blir det ännu svårare att springa omkring.

– Sant, men ibland sitter jag vid trumsetet när vi soundcheckar och jag gillar verkligen känslan av att slå på bastrumman. Och gitarr var aldrig något för mig. Jag vet inte varför. Det har hänt att jag har hängt på mig en Flying V, men då har mina bandkamrater alltid sagt att jag ser ut som skit. Jag har aldrig känt mig bekväm med gitarr så keyboard passar perfekt.

Powerwolf är aktuella med er första samlingsplatta, »Best of the blessed«. Är det först när man har möjligheten att göra en »best of«-skiva som man är ett band på riktigt?

– Jag hoppas att vi var ett riktigt band redan innan, haha! Sedan kan man diskutera poängen med en samlingsskiva. Ett av mina favoritband, Almighty, släppte en samlingsskiva efter bara två album och det kändes lite konstigt. Men jag köpte och älskade den och

Powerwolf består av sångaren Karsten »Attila Dorn« Brill, trummisen Roel van Helden, gitarristen Benjamin »Matthew Greywolf« Buss, keyboardisten Christian »Falk Maria Schlegel« Jost och gitarristen David »Charles Greywolf« Vogt. Den sistnämnde spelar även bas på bandets skivor.

personligen har jag upptäckt många band genom deras »best of«-album. Man kanske ska ha gjort fler än två skivor dock, men det är en bra start om man inte känner till Powerwolf helt enkelt. Men som svar på din fråga är vi ett riktigt band, med eller utan en samlingsplatta. Vi har trots allt släppt åtta fullängdare.

En samlingsskiva kan ändå vara ett tecken på framgång. Hur hanterar du framgång?

– För mig är det bara en ära att få spela live inför många människor. I Sverige har vi till exempel fått fler och fler fans, vilket verkligen märktes på Sweden Rock Festival i fjol, och det gör mig väldigt glad. Men det gör inte att jag tänker på hur jag ska bli mer framgångsrik. Jag vill bara spela musik och göra vår show bättre, vilket förhoppningsvis gör att fler människor vill se den.

Ni sjunger en del om varulvar, så vilken är din favorit-varulv i litteratur eller film?

– Det här med varulvar är mer vår sångare Attila Dorns grej. Jag beundrar däremot vargen som ett kraftfullt men ändå skyggt djur, och den passar in i vår musik.

Inser du att du precis beskrev dig själv?

– Ja, jag kände det, och det kan jag leva med.

Ni gillar att leka med heavy metal-klyschor. Vilken är den vanligaste som du använder dig av utöver metaltecknet?

– Vi älskar klichéer. I Powerwolf får man alltid använda sig av sådana och det känns som att det har varit viktigt i heavy metals utveckling de senaste åren. Jag hoppas det i alla fall. Band som Kiss, Mötley Crüe och andra glamrockband kom undan med klichéer förr i tiden, men sedan kom det en tid när det inte var tillåtet. Jag är glad att det är tillbaka. De vanligaste som vi använder oss av är nog att sträcka upp näven i luften, singalong och att ha med sådana »ho-ha«-inslag. Det är svårt att beskriva. Vi använder också vargylande i vissa låtar. De ligger inte så högt i mixen, men man kan ana dem.

Vilket är det ultimata klyschbandet?

– Mötley Crüe kanske? De brydde sig inte ett skit och deras texter... allt med dem är kliché och folk älskade det. Det är också en kliché att de återförenades efter att de hade lovat att inte göra det. Och jag gillar det.

Du har beskrivit Powerwolf som ett band man antingen hatar eller älskar. Vilket »älska eller hata«-band gillar du?

– Alestorm är ett band med en fantastisk humor och liveshow, men jag är säker på att många hatar dem. Samma sak med Gloryhammer och deras enhörningar. Och vi har som sagt samma problem. Jag är säker på att de flesta gillar min stil, men det finns också de som hatar den. Jag har ett väldigt bra in ear-system så ibland hör jag folk i publiken prata mellan låtarna. Då ser jag till att bre på lite extra. Och jag är okej med det. Det är tråkigt om alla älskar en.

Vilka är dina favorittolkningar på coverplattorna »Metallum nostrum« där ni tolkar andras låtar, och »Communio lupatum«, där andra band tolkade Powerwolf-låtar?

– Vår tolkning av Iron Maidens »The evil that men do« och Epicas version av »Sacred & wild«. De lyckades verkligen sätta sin egen ton på låten. ■

»ALLT MED MÖTLEY CRÜE ÄR KLICHÉ OCH FOLK ÄLSKADE DET«

IRON MAIDEN

THE LIVE COLLECTION PART 1

REMASTERED CLASSIC DOUBLE LIVE ALBUMS
IN SPECIAL DIGIPAKS FOR THE FIRST TIME

RELEASED 19TH JUNE 2020

Live After Death 2CD

Rock In Rio 2CD

LIMITED EDITION

Live After Death

COLLECTOR'S EDITION BOX • INCLUDES 'LIVE AFTER DEATH' (2CD)
EXCLUSIVE 1:24 SCALE FIGURE
& 'LIVE AFTER DEATH' COLLECTOR'S PATCH

warner | music | group

TRADE MARK Parlophone

studiocollection.ironmaiden.com

Whitesnake

AV **ERIK THOMPSON**

Whitesnake ger sin katalog en ny, gemensam och upphottad ljudbild i sin pågående serie storstilade nyutgåvor. Försmak bjuds på tre tematiska samlingsskivor, varav »The rock album« är först ut.

Likt tidigare Whitesnake-samlingar har ni på »The rock album« gjort ändringar i själva inspelningarna. Vadan detta initiativ?

– För ett par år sedan började jag och mitt nuvarande skivbolag Warner återutge äldre Whitesnake-album som massiva samlarboxar, säger Whitesnakes sångare och eviga centralgestalt David Coverdale. Dessa blev extraordinärt framgångsrika, men jag sa: »Vi kan inte bara överösa publiken med boxar för 50-60 dollar styck. Jag vill släppa något slags försmak på vad som komma skall.« Jag tänkte mig tre samlingsskivor som jag kallar »The red, white & blues trilogy«. Det vita albumet är rockalbumet, alltså det som släpps nu. Det röda albumet innehåller kärlekslåtarna och släpps i oktober. Bluesalbumet kommer i början av 2021. Allt material har gåtts igenom igen, mixats om och utökats med vissa partier som i mina ögon förbättrar helheten. Efter att den tredje försmaksskivan har släppts fortsätter vi med samlarboxarna. Först ut blir nog »Restless heart« (1997). Det är inte gjort för pengar. Ärligt talat kostar det mig en jävla förmögenhet. Det är gjort av kärlek och allt har nu en gemensam identitet – det låter som Whitesnake.

Gjorde det inte det förut?

– Något som jag alltid har stört mig på, när jag har satt samman Whitesnake-spellistor för mitt eget nöjes skull, är diskrepansen mellan olika produktionssound. Ta »1987«-plattan, som till stora delar är ytterst tidstypisk. Alla dåtida skivor har fullt av ringande keyboards och kraftigt reverb på virveltrumman och jag följde med strömmen. Jag tänkte: »Den här Keith Olsen har jobbat med artister som Fleetwood Mac, Foreigner och Sammy Hagar – han vet vad han gör.« Och skivan blev så klart en megamiljonsäljare. Efteråt slog det mig att jag aldrig varit något fan av dånande virveltrummor, så en del av det som vi har gjort är att skala av den sortens tidskapselprylar, utan att offra integriteten hos musiken. Men i vanlig ordning, när samlarboxarna väl släpps ingår de ursprungliga albumen också. För somliga är de heliga ikoner som man inte får peta på. Men de är ju mina barn, så det får jag visst göra, haha!

Finns det någon chans att den där »Restless heart«-boxen förses med det japanska originalets toksnygga omslag, snarare än den trista europeiska versionen med bara ditt foto och alla tiders mest anonyma bandlogga?

– Vet du, det där omslaget du nämnde var ett av de dyraste som jag någonsin har låtit göra – och EMI avskydde det. De tyckte att det var för gotiskt. Istället valde de ut en fotograf som plåtade mig och la på en effekt som fick mig att tänka: »Jisses, jag ser ut som en cocktailsångerska från 1920!« Till den här utgåvan har jag designat ett helt nytt omslag, som är riktigt skapligt, och den lanseras som ett Whitesnake-album. *Inte* som David Coverdale & Whitesnake. »Restless heart« var från början ett soloalbum, men sedan EMI bytt styrelse sa de till mig: »Vi måste insistera på att du infriar ditt kontrakt, vilket innebär att du är David Coverdale men som artist är du Whitesnake.« Så jag tvingades kompromissa med vad jag ansåg vara en soloplatta genom att vrida upp volymen på trummor och gitarrer. En evig besvikelse för mig, för nu var den varken en soloplatta eller en Whitesnake-platta. Nu *är* den en Whitesnake-platta – mustig och maskulin. Vi har lagt till Joel Hoekstra och hans feta Les Paul som dubblerar Adrian Vandenbergs gitarrer skivan igenom. Även den store Derek Sherinian tillför en fantastisk ny dynamik på klaviatur. Det kunde vara Jon Lord i egen hög person som spelar.

»The rock album« innehåller även en låt från ditt »riktiga« soloalbum »Into the light« (2000), »She give me«.

– Tja, är det min röst man hör så är det Whitesnake, du vet. Det är mitt varumärke, vad jag är känd som, vilket är helt okej med mig. Även boxversionen av »Into

»Skratt har alltid varit mitt sätt att hantera mörka situationer. Att sitta i ett svart hål av ångest är helt enkelt inte jag«

David Coverdale på scen med Whitesnake i Denver, Colorado den 4 april 1988. Bandet kompletterades vid tillfället av gitarristerna Adrian Vandenberg och Vivian Campbell, basisten Rudy Sarzo och trummisen Tommy Aldridge.

FOTO JOHN LEYBA / THE DENVER POST VIA GETTY IMAGES

the light« kommer att släppas under det namnet.

Vad kan du berätta om den tidigare outgivna »Always the same«?

– Den blev över från inspelningen av »Flesh & blood« (2019), men introstycket har jag haft sedan innan vi började skriva för »Slip of the tongue« (1989). Den kom med för att det var den enda tillgängliga låten med mitt nuvarande »band of brothers«. Gitarristerna Joel Hoekstra och Reb Beach medverkar förstås flitigt på alla tre samlingarna, liksom trummisen Tommy Aldridge och basisten Michael Devin. Däremot inte keyboardisten Michele Luppi, tyvärr, annat än på just »Always the same«. Eller jo, han är med på en låt på kärleksskivan, »You all should be asking« – även den tidigare outgiven.

Whitesnakes största hit »Here I go again« ingår även denna gång i sin återinspelade 1987-version.

– Jag blir ständigt ombedd på sociala medier att återuppta tidiga låtar, men de ägs alla av dödsboet efter mitt tidigare management. Om de inte direkt ber mig, vilket är högst osannolikt med tanke på den relation som vi har sedan många år, kan jag ingenting göra. Annars hade »Walking in the shadow of the blues« ingått på den här samlingen.

Känner du dig allmänt kreativ i dessa tider?

– Ja, jag har skrivit ännu mera efter »Flesh & blood«. Det är lustigt, alla mina sentida album har varit helt oplanerade eftersom jag tyckte att jag lämnade musikbranschen vid ett bra tillfälle. Jag sålde fortfarande drösvis med plattor och jag gillade inte de nya människorna på mitt amerikanska skivbolag Geffen – »de moderna frisyrerna« som jag kallade dem. Jag vägrade att ge dem »Restless heart« så för många amerikaner kommer det att vara ett nytt Whitesnake-album. När jag så gjorde »Good to be bad« (2008) var jag så nöjd med den och tänkte: »Det här räcker bra för mig, jag är klar nu.« Sedan tänkte jag »fuck it« och vi gjorde »Forevermore« (2011), som blev ännu bättre. Då tänkte jag återigen att jag hade gjort mitt och att jag med »The Purple album« (2015) skulle ta farväl där jag hade börjat – tack så mycket, det har varit ett underbart äventyr. Och det nästa som händer är att jag håller på och skriver »Flesh & blood«! Vad ger du mig för det, haha! Just nu är hälsan min högsta prioritet. Jag ber till Gud varje dag att jag ska få chansen, innan jag blir alldeles för gammal, att göra ännu en världsturné som ett tack till alla som stöttat mig i snart *50 jävla år*!

Apropå hälsa, kommer dina akustiska »coronablueslåtar« som du har lagt ut på sociala medier att ges ut kommersiellt?

– Ingen aning, faktiskt. Jag vet att de är väldigt uppskattade. De är roliga och helt spontana, jag bara slår på min Iphone, spelar in och lägger ut. Twitter tillåter bara en viss maxlängd, så jag gör mina egna sunkiga arrangemang, spelar fel ackord – det spelar ingen roll. Bara för att ge människor ett gott skratt och en uppmuntrande kontakt. Skratt har alltid varit mitt sätt att hantera mörka situationer. Att sitta i ett svart hål av ångest är helt enkelt inte jag. Det är därför jag på sociala medier varvar det filosofiska med det lustiga. Varje dag kommunicerar jag direkt med miljontals människor och mottar deras uppskattande reaktioner, vilket är alldeles förtjusande. ■

Hank von Hell

AV **DAVID NOAKSSON** FOTO **HAAKON HOSETH**

Samma dag som Hans-Erik fyller sex år dör hans mamma. Tragedin skapar **Hank von Hell**. Den nya skivan »Dead« är ett försök att uppväga förlusten.

Vad är det bästa med att vara Hank von Hell i detta nu?

– Det är att jag berörs direkt av allt som händer i hela världen, säger sångaren som privat går under namnet Hans-Erik Dyvik Husby. Att figuren och rockstjärnan Hank von Hell får uppleva den här underbart läskiga och jobbiga tiden är nästan för bra för att vara sant.

Hank von Hell frodas i undergångsstämningar, menar du?

– Ja, hur apokalyptiskt är det inte att släppa en skiva 2020? Tänk dig att någon i framtiden frågar: »Hur mörkt var det egentligen, det där året som alla säger var så mörkt och svart?« Svaret blir då att det var så svart och jävligt att den enda ljuspunkten var att en rockstjärna som kallar sig Hank von Hell släppte en skiva på vilken han sjunger att han är död. *Det* var det roligaste som hände 2020. »Då kan du tänka dig hur jävla mörkt det var!«

Den nya skivan heter alltså »Dead«, men vad betyder den här dödförklaringen?

– Egentligen tycker jag att det är jättejobbigt att kalla en skiva »död«. Alla människor har en subjektiv uppfattning om vad det är. Finns det liv efter döden? Hur är det att vara död? Vi har alla gjort oss föreställningar om våra egna begravningar, hur folk sitter och gråter och visar hur högt de älskar oss. Själva får vi aldrig uppleva det och det är lite värdelöst. Så jag har tänkt så här: om jag försöker vara död medan jag är levande, då kan jag räkna på hur många som blir ledsna och hur många som inte blir det och föra protokoll över det.

Det finns något väldigt bekräftelsetörstande och självupptaget i en sådan tankelek.

– Ja, men så är det också en hälsning från Hank von Hell, sju och ett halvt år. Det är jag själv som sjuåring som har gjort den här skivan.

Nu får du vidareutveckla.

– Hela tänket är ju litet infantilt. »Hur många blir ledsna när jag dör? Nu ska jag fan räkna ut det!« Det är Hank von Hell, sju år, som vill ta reda på det. Och enda sättet att göra det på är att dödförklara sig själv. Vilket jag alltså gör när skivan släpps den 15 juni. Samma dag som jag fyller år och samma dag som min mamma dog när jag var en liten sexårig grabb. Senare, när jag är nöjd med att vara död, går jag ut och säger att jag har tagit en alvedon och att jag börjar må lite bättre.

Vem dödförklarar du: Hank von Hell eller Hans-Erik?

– Det är en jättespännande fråga. Är det Hans-Erik eller Hank von Hell som dör? Och vem vaknar jag upp som igen?

Låt oss bli seriösa för ett ögonblick: hur känner du inför döden? Är det en skrämmande tanke?

– »Dead« är nog den mest självutlämnande skiva som jag har gjort. För den handlar om mitt eget mörker och mina egna tragedier, om min syn på livet, om tro, hopp, förlust och om allt som har dött och allt som jag har låtit dö. Döden är något som har upptagit mina tankar ända sedan jag förlorade min mamma på min födelsedag. Att tvingas förhålla sig till döden redan som sexåring gör att man får svart bälte i sorg. Längs vägen har många vänner dött i överdoser och självmord och jag har väl själv haft ett ben i graven mest hela tiden. »Dead« är mina tankar om det. Hank von Hells universum är ett sätt för Hans-Erik att hantera döden på.

Kan man rentav säga att din mors död i tidig ålder är Hank von Hells »origin story«?

– Ja, för det är ju på min födelsedag som mamma dör. Du kan säkert föreställa dig att det är lite jobbigt. Där och då föds en sida av mig som i slutändan blir till figuren Hank von Hell.

När jag lyssnar på »Dead« associerar jag mycket till Alice Coopers »Trash«. Delvis musikaliskt eftersom det är en stor och arenarockig skiva, men kanske även karriärmässigt, att det känns som att du har kommit in i en andra andning som artist och verkligen har kul igen.

– Ja men faktiskt. Alice Cooper är en stor inspiration för mig, bredvid andra självklara namn som David Bowie och Freddie Mercury. Jag har alltid hyllat Alice Cooper på mitt sätt. Som konstnär, artist och karaktär har han format rocken mer än vad många kanske är medvetna om. Beträffande det andra i din iakttagelse, att det låter mäktigare och att det nästan verkar som att jag tycker det här är kul igen, så ja, jag vill ta Hank von Hell till en högre nivå, till den plats där han hör hemma. Det är ett sätt att ge mening åt den sorgliga dag då en sexårig grabb står vid sin döda mor på sin egen födelsedag.

En röd tråd i din karriär är att du nästan alltid spelar roller, oavsett om det är Cornelis Vreeswijk på film, Sarastro i »Trollflöjten« eller Hank von Hell på scen. Hobbypsykologen i mig undrar om du har ett behov att komma bort från dig själv?

– Ja, det är väl en aspekt av det. En annan är att jag via alla dessa roller utforskar olika sidor av att vara människa, av att vara man. Hela min karriär går egentligen ut på det, att bli klar över vem jag är när jag gör bort mig, när jag gör rätt för mig, när jag inte gör någonting. Det är ett ganska narcissistiskt projekt, men alla är välkomna att följa med på resan. Jag sitter inte på några svar, men jag kan åtminstone ställa frågorna.

Om du själv ser rolltagandet som ett slags självutforskande tror jag att utomstående i många fall uppfattar det som utslag av en rastlös och impulsiv natur.

– Livet levs framåtriktat men kan bara förstås i tillbakablicken.

Kierkegaard på min ära.

– Ja, precis. Att jag ena dagen uppträder i den norska melodifestivalen Melodi Grand Prix, den andra sjunger musikal och den tredje försöker vara rockstjärna får mig kanske att framstå som en jätteförvirrad person som inte vet någonting och som bara har tur. Nästan som big bang. Att saker och ting bara händer mig. Eller så hänger det ena ihop med det andra och jag är en neo-renässansmänniska. En da Vinci-kille. Nu senast gjorde jag rollen som Sarastro i Mozarts »Trollflöjten« och alla tänkte: »Oj, oj, oj, hur ska det här gå?«

Hank von Hell kallade sig Hank von Helvete då han frontade Turbonegro 1993-2010 och med dem gjorde han sex album. Under sitt egentliga namn Hans-Erik Dyvik Husby fick han och duettpartnern Maria Solheim en norsk listetta med »Rom for alle« 2009. Hans solodebut som Hank von Hell, »Egomania«, släpptes 2018.

»Längs vägen har många vänner dött i överdoser och självmord och jag har väl själv haft ett ben i graven mest hela tiden«

Du är en orädd person.

– Fast du vet, det värsta som kan hända är att det går åt helvete och att jag dör. Och det har ju redan hänt. Gång på gång på gång. Är det något jag kan är det att hantera det här med att grejer dör. Jag är bevandrad i fenomenet och kanske är det inte så farligt ändå. Så länge jag är i livet kan jag berätta min historia och varje gång jag gör det sätter jag igång tankeprocesser i min publik.

Du snackar om att sätta igång tankeprocesser, men för de allra flesta kommer väl »Dead« mest att vara en schyst rockskiva att festa loss till?

– Jo, men vafan, är inte det svaret på allt? Det värsta som kan hända är att vi dör, men dessförinnan ska vi fan rocka på och hångla och spela hög punkmusik. Eller sjunga i »Mellon« eller vara skådis eller vad fan du vill. Låt oss leva och skaka röv och vara snälla. Det är Hanks rockevangelium.

Många känner till att din forne Turbonegro-kamrat Happy-Tom har en lång historia med Necrobutcher från Mayhem. Själv har du haft att göra med musiker som Anders Odden, bekant från bland annat Satyricon. Hur ser din relation ut till den norska black metal-scenen i stort?

– När jag lämnade Turbonegro 2010 var det inte alla som tyckte om den nya riktning som min karriär tog. Jag var lite utskälld, men konstigt nog inte i black metal-scenen. Därifrån fick jag bara support, trots att det som jag gjorde inte var särskilt tufft eller rock'n'roll eller kreddigt. Ihsahn från Emperor uttryckte sitt stöd. Samma sak med Gaahl. Och Abbath, han ville prata Cornelis. Norska black metal-scenen är full av mörka händelser och historier om onda sataniska ritualer och om grävlingar som offras och allt vad det nu är. Samtidigt är det därifrån som jag har fått de snällaste orden och hört folk förespråka att jag faktiskt får göra vad jag själv tycker och tror är rätt. Det är en filosofi som får mig att känna stolthet över Norge. För om black metal i början var något jätteläskigt har det med åren utvecklats till en inkluderande och mångfaldig scen.

Hank von Hell har inte enbart succéer i ryggen. Relativa floppar inkluderar ett album med Doctor Midnight & The Mercy Cult 2011 och »Fake it«, som inte gick vidare i norska melodifestivalen 2019.

Hur ofta tänker du på Hank von Hell som ett varumärke?

– Som ett varumärke? Jag vet inte riktigt. Som artist vill man gärna kunna fylla kylskåpet med något mer än bara applåder. I likhet med alla andra är jag tvungen att se till att det som jag tar mig för också gynnar plånboken. Inte för att jag är duktig på det. Jag lyckas inte så ofta, men jag är åtminstone tvungen att försöka. Ibland verkar det som att musikindustrins första ideologiska bud är »du ska hitta ett sätt att slippa betala artisten på«. Det är mottot nummer ett. För att försvara sig är artisten därför tvungen att ha ett lika strategiskt tänk själv. Ägarna till Coca-Cola hade väl jättegärna haft anställda som sa: »Vi behöver ingen ersättning, för vi tycker det är så jävla schyst att göra världens coolaste läsk, så vi jobbar gratis medan ni berikar er.« Hank von Hell är ett varumärke och om inte jag styr det själv blir jag en jättedöd sill.

Av pressbilder att döma lever du ett hälsosammare liv i dag.

– Tja, jag försöker väl leva ett liv där jag inte behöver lämna min kropp alltför tidigt. För det är på sätt och vis inte mitt liv att förlora längre, nu när jag har barn. Mitt liv har en annan ägare i dag och jag har därför en förpliktelse att få det att vara så länge som möjligt. Jag miste själv en förälder när jag var barn och vill inte att mitt eget barn ska behöva genomgå samma grej. Det är det allvarliga svaret. Jag vill jättegärna försöka att inte dö. Så att de som gillar mig inte blir ledsna och börjar tycka att livet är skit. Döden är reell. Jag har upplevt den på nära håll och är man död så är man död. I slutändan är det faktiskt ganska hälsosamt att leva, även om man under tiden tänker på döden.

Det är hälsosamt att leva!

– Ja?

»Ihsahn från Emperor uttryckte sitt stöd. Samma sak med Gaahl. Och Abbath, han ville prata Cornelis«

Ja, så är det kanske.

– Ja, och ett hälsosammare sätt att vara död på, det är att vara levande.

Rena mysticismen det här.

– Absolut, och det var väl där vi började samtalet?

Så vem är det nu igen som jag har pratat med under den här en och en halv timmen?

– Det vet vi först när jag är död. Alltså den 15 juni när skivan släpps. Då får vi se vem det är som har pratat i alla dessa år. Det är det stora obesvarade mysteriet i hela universum: när är det Hans-Erik som pratar och när är det Hank? Människan har spekulerat i det sedan före buddhismens tid. Jag är själv jättenyfiken på hur det här ska gå. ■

INGEN NYHET DIREKT

Bara 124-årig kvalitet och en god, balanserad smak som aldrig blir gammal.

FALCON
TILLSAMMANS

FALCON 33 CL 5,2% - ART.NR. - 1433 - KOSTAR 9,90 KR PÅ SYSTEMBOLAGET. DISTR. AV CARLSBERG SVERIGE AB

Alkohol är beroendeframkallande

KANSAS

AV **JESPER ROBILD** FOTO **EMILY BUTLER PHOTOGRAPHY**

Nästan 50 år i **Kansas**, men **Phil Ehart** har varken tröttnat på jobbet eller 70-talsklassikerna. Dessutom är han möjligen den enda som har hoppat in som trummis i Rush.

Du spelade i den första upplagan av Kansas som fanns 1970-1971 och i den nuvarande sedan starten 1973. Nästan 50 år – men på 80-talet hade ni en paus efter »Drastic measures«. Hur var det att *inte* spela i Kansas?

– Jag är så lyckligt lottad som får spela i ett band som Kansas, som fortsätter att skörda framgångar och göra ny musik, säger den 70-årige trummisen och en av de två återstående originalmedlemmarna, Phil Ehart. Det har aldrig varit tråkigt och det är den jag är – jag är trummisen i Kansas och det har jag alltid varit. Men ja, där var en paus på knappt två år. Vi hade varvat turnéer och albumsläpp i elva år och var tvungna att andas ut efter att ha spelat hundratals konserter varje år. Jag spelade mycket golf, gifte mig… Det var väldigt skönt. Men det var lika härligt att komma tillbaka. Man skulle kunna säga att Kansas tar sitt livs andra paus just nu, det står helt stilla. På grund av nedstängningarna i USA kan vi inte spela konserter eftersom man inte får ha en publik. Hade vi inte haft intervjuer och annat med tanke på det nya albumet »The absence of presence« hade det varit helt dött.

Tillbaka till golfen alltså?

– Nja, det går inte att spela hur mycket golf som helst. Jag spelar hellre trummor. Det gör jag i och för sig varje dag, även när jag inte är på turné.

Är det möjligt att utvecklas som trummis efter mer än 50 år?

– Det är ett fysiskt yrke, åtminstone i Kansas. Det är träning, motion. Jag måste spela minst två timmar varje kväll för att hålla min styrka och mitt muskelminne i form, med tanke på min ålder dessutom. Jag har ett hyfsat stort rum för mina trummor hemma, med sex, sju trumset. Och jag känner aldrig mig tvingad att gå dit och öva. Jag älskar att göra det varje dag.

Hur har din ovanliga uppväxt format dig?

– Jag har ingen hemstad! Min pappa var officer i USA:s flygvapen, vilket innebar att vi flyttade vartannat år. Jag växte upp i allt från Japan och Filippinerna till Montana och Washington DC. När han till slut gick i pension valde han mellan Topeka i Kansas eller Philadelphia – och hans val fick ju väldigt positiva följder. Folk kallar sådana som mig »militär-brats«. Man får inga barndomsvänner, inga vänner från högstadiet eller gymnasiet… Men jag tror att det gav mig många fördelar och jag hade inte velat ha det på något annat sätt så här i efterhand. Vissa av killarna i bandet hade aldrig varit utanför stan, medan jag var förberedd på ett sätt. Jag var mer bekväm med att flyga och resa när vi började slå igenom.

När upptäckte du din signaturstil som trummis – om du har en?

– Ingen har någonsin frågat mig det! Jag tror att det gick hand i hand med bandets utveckling.

Jag fiskar lite efter ett album här.

– Då säger jag »Leftoverture« från 1976, då hade vi alla hittat oss själva. Sättet som dåvarande gitarristen Kerry Livgren skrev på… Där kände vi att vi visste vad Kansas skulle vara. Alla stilar som vi hade jobbat med stelnade i en fast form och det är därför det albumet får så mycket beröm. Vi spelade och sjöng riktigt bra. Själv har jag alltid varit en rocktrummis framför allt annat. Även om de skruvade progressiva grejerna dyker upp ibland spelar vi främst rockmusik.

Så du gör skillnad på prog och rock?

– Prog kan vara rockmusik, men många band är bara progressiva. Kansas smälter samman de två och vår största hit, »Dust in the wind«, är en ballad! Och »Carry on wayward son« är en rättfram rocklåt.

Kände ni att ni med »Leftoverture« hade hittat något som ingen annan hade gjort tidigare?

– Nej, nej, nej. Vi var alldeles för insyltade och kunde inte se på det utifrån på det sättet. Men när vi satt i studion och lyssnade på den färdiginspelade »Carry on wayward son« såg vi på varandra och tänkte att »den här kanske kommer att spelas på radion«. Vi hade ingen aning om att den skulle explodera som den gjorde. Sedan kom »Point of know return« och »Dust in the wind« och det var då vi blev ett riktigt huvudnamn.

Vad är det som gör att »Carry on wayward son« håller så bra än i dag?

– Det är en fantastisk låt, så enkelt är det. Detsamma med »Dust in the wind.« De har spelats miljontals gånger på radio och tv och om de inte hade varit tidlösa hade de försvunnit vid det här laget. Men folk är inte trötta på dem. Båda två är fantastiska låtar.

Har du sett »South Park«-avsnittet där en av papporna försöker imponera på barnen genom att spela den på gitarr?

– Haha, ja! Barnen spelar »Guitar hero« och säger: »Pappa, du får inga poäng!« Det var väldigt kul.

»Jag måste spela minst två timmar varje kväll för att hålla min styrka och mitt muskelminne i form«

Trummisen Phil Ehart spelade från 1970 med basisten Dave Hope och gitarristen Kerry Livgren i en tidig version av Kansas och senare i White Clover. 1974 skivdebuterade de som Kansas i en sättning kompletterad av sångaren och keyboardisten Steve Walsh, violinisten Robby Steinhardt och gitarristen Rich Williams. Samtliga släpp från denna klassiska originalsextett – sju studio-skivor och en liveutgåva fram till 1980 – har sålt guld eller mera i USA.

Vilken är din favorit av alla gånger er musik har använts i populärkultur?

– Jag gillar filmen med Will Ferrell, »Old school«. Och »Carry on wayward son« är fortfarande med i alla avsnitt av »Supernatural«. Det är lite märkligt att vi dyker upp så pass mycket som vi gör, men det är kul.

Vad var det som inte funkade när du åkte till London på 70-talet för att utvecklas som musiker?

– Jag packade ihop mina trummor och flyttade dit i fyra månader, sedan löpte mitt visum ut och jag fick flytta tillbaka. Det var då Kansas bildades. Killarna jag ville spela med var kvar i Topeka.

Vad tog du med dig rent musikaliskt från London?

– Ingenting. Mina trummor. Jag fick det ur mitt system när jag var där.

Hur influerades ni av den brittiska prog-rockscenen?

– Vi turnerade en del med Queen tidigt på 70-talet. Och jag spelade på Steve Hacketts soloalbum »Please don't touch!«. Vi är vänner än i dag, han och jag. Vi var medvetna om den brittiska scenen, men vi var ett amerikanskt rockband till 100 procent. Vi hade två gitarrer och även om vi hade lite progressiva grejer fanns det ordet knappt när vi började. Kanske var vi först i USA, jag vet inte. Men vi var lika influerade av Allman Brothers Band, Santana och Chicago. Vi bodde mitt i USA och alla de banden var enorma.

Hur var det att turnera med Queen?

– Vi gjorde några turnéer tillsammans, det var när de hade släppt »Sheer heart attack« och var på väg att slå igenom. Att få öppna för Queen minst 40-50 gånger är än i dag en av våra mest fantastiska upplevelser. Brian May medverkar i vår dokumentär »Miracles out of nowhere« från 2015. Han är en lika god människa i dag som han var då.

Drog ni någonsin större publik än dem, med tanke på att ni var i USA?

– Nej, inte i närheten. Deras låtar hade redan börjat spelas på radio och vi hade inte åstadkommit något liknande. Det räckte att stå vid scenkanten och se dem för att inse att de skulle bli gigantiska. Några år senare spelade vi på Hammersmith Odeon i London under en Europaturné och de kom för att se oss. Jag vet inte hur många band som kan säga att Queen har åkt för att kolla på dem.

Kan ni ha influerat deras musik?

– Inte en chans, det kan jag inte ens föreställa mig. De var väldigt trevliga och jag vet att de gillade oss, men nej.

Hur präglade var Kansas egentligen av kristendom under 80-talet, med John Elefante som frontman?

– Alla vet att det var en turbulent tid för bandet. Kerry och basisten Dave Hope var kristna och ville följa den stigen. Men vi var inte upplagda för att vara ett kristet band, eftersom inte alla var kristna! Så det orsakade problem. Vissa medlemmar lämnade och vi fick kämpa oss igenom några album. När vi återförenades efter pausen kände vi att det fick vara utan Kerry, Dave och violinisten Robby Steinhardt. Men Kansas var aldrig ett kristet band. För mig behöver kristna band ha uteslutande kristna medlemmar, med samma syfte. Vi var aldrig i närheten av det. Det var sex extremt olika människor och det var nog det som gjorde vår musik så annorlunda. Vi är lika olika i dag och det är inget fel med det. Vi träffades vid inspelningen av dokumentären och jag tycker om alla fortfarande.

Någon extra stor konflikt måste väl den religiösa uppdelningen ha lett till?

– Att spela i band är som att vara gift. Det är svårt och fullt av konflikter, men otroliga saker kan komma ur det. Ibland går några skilda vägar och då är det »lycka till«. Det händer i alla band.

Stämmer det att du hoppade in för Neil Peart under en Rush-konsert 1990?

– Jag, Geddy Lee och Alex Lifeson spelade alla tennis på den tiden. Vi var på en välgörenhetsturnering och det hölls en konsert en kväll. De frågade om jag ville gå upp och spela med dem. Först skulle vi köra »Carry on wayward son« och sedan en Rush-låt, jag minns tyvärr inte vilken. Det var inte alls planerat, men på ett sätt är det ju sant att jag hoppade in för Neil. Det är nog inte så många trummisar som kan säga det, det har jag inte tänkt på! Det är ju coolt! Vi spelade någon av Steve Walshs låtar också. Det ska finnas en inspelning någonstans.

Hur var din relation med Neil Peart?

– Rush var Kansas-fans. De dök upp lite senare än oss och var förband under några konserter under »Leftoverture«-turnén. Jag var inte bästa kompis med Neil, men vi kom bra överens. Jag minns att jag träffade honom backstage på en Rush-konsert i Atlanta. Vi pratade jättelänge om vart musiken var på väg och om alla våra gemensamma influenser. Det är en ära att nämnas i samma mening som han, han var en sjuhelvetes trummis. Och en bra kille. Det är de alla, jag har spelat en del golf med Alex under åren.

Nya albumet »The absence of presence« har lite av en ordvitsig titel, precis som era klassiska album. Betyder det att ni ser många gemensamma nämnare mellan dem?

– Tja, det är Kansas, så det hänger ihop. Jag är glad om folk tycker att det nya materialet påminner dem om de gamla skivorna, de är ju fantastiska. Vi är stolta över våra låtar, vår musik och alla som vi har påverkat. Och nu gör vi ny musik som Kansas-fansen gillar. Det är kul att ha haft en så pass lång karriär och fortfarande göra riktigt grym musik med Kansas. Det viktigaste är att vi inte låter som ett gammalt band som borde ha gett upp för länge sedan. ■

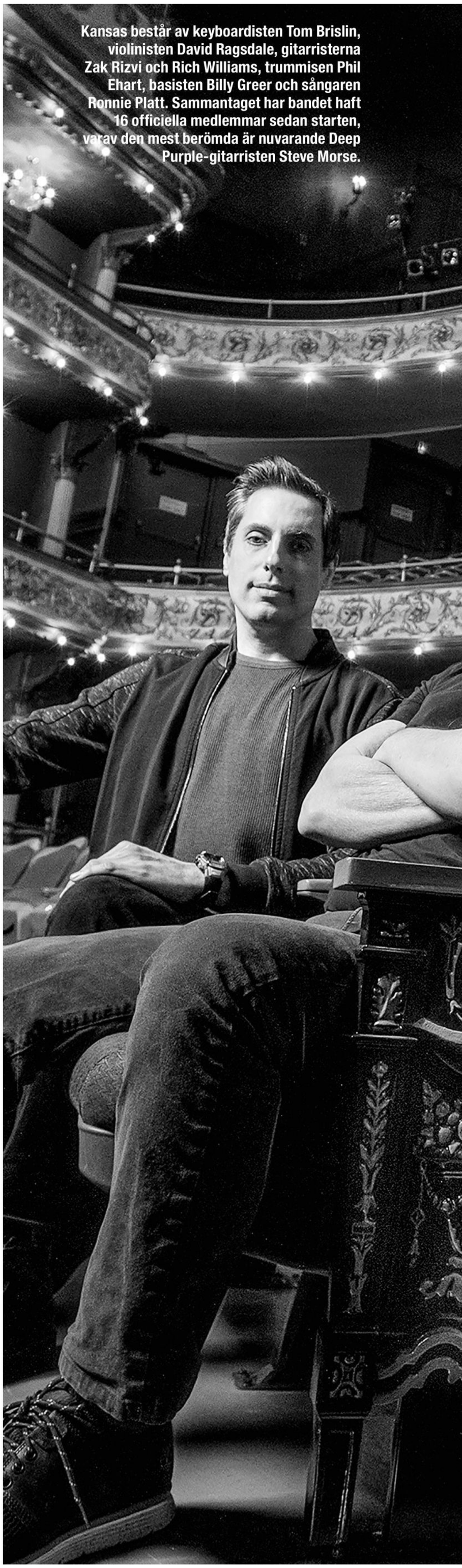

Kansas består av keyboardisten Tom Brislin, violinisten David Ragsdale, gitarristerna Zak Rizvi och Rich Williams, trummisen Phil Ehart, basisten Billy Greer och sångaren Ronnie Platt. Sammantaget har bandet haft 16 officiella medlemmar sedan starten, varav den mest berömda är nuvarande Deep Purple-gitarristen Steve Morse.

»Att få öppna för Queen minst 40-50 gånger är än i dag en av våra mest fantastiska upplevelser«

Vampire består av gitarristerna Robin »Sepulchral Condor« Holmberg och Joel »Black String« Pälvärinne, sångaren Lars »Hand of Doom« Willfors, basisten Joakim »Command« Proos samt trummisen Niklas »Abysmal Condor« Holmberg.

FOTO DANIEL FALK

Vampire

Han har kommenterat AI-skapad death metal i SVT. Som sångare i **Vampire** är **Lars Willfors** med och gör death metal som osar kött och blod.

Är ni inte rädda att folk blir förvirrade när ni sätter en häst på omslaget till ett album som delar namn med den tyska tv-polishunden Rex?

– Haha, vi har inte tänkt så långt, säger sångaren Lars »Hand of Doom« Willfors. En albumtitel ska reflektera hur musiken låter, vad texterna innehåller och vad bandet har för stämning på den aktuella skivan. Sedan ska titeln vara lätt att uppfatta och komma ihåg. Idén kom när jag skulle sova och låg i det där bra gränslandet mellan sovande och vaken. Det plingade till och jag kom på att »vi kan ju ta den där bilden på Döden i lagerkrans på häst och så tar vi den klatschigaste låttiteln, 'Rex'.« Tv-serien »Kommissarie Rex« är inte riktigt min genre, så jag har inte sett den.

Vad ville ni uppnå på »Rex« som ni inte fick fram på föregångarna »With primeval force« från 2017 och »Vampire« som kom 2014?

– Jag är förtjust i att vi har dragit mer åt heavy metal. Toner som passar ihop, gärna i både två och tre stämmor. Vi har gått ifrån det lite mer murkna och grottaktiga soundet som framför allt jag stod för när jag fortfarande skrev låtar. Nu är det mer heroiskt och ståtligt. »Rex« har gitarristen Joel »Black String« Pälvärinne skrivit i princip på egen hand, men bandet har arrangerat musiken tillsammans. Öppningsspåret på Darkthrones album »Goatlord« har för övrigt titeln »Rex«. Så det fanns en känsla att det är en jäkligt rå titel. Det är min favoritskiva med Darkthrone. Det är bäst balans mellan tekniskt finlir och någon sorts källarundergångsstämning samt jättejättebra sång.

Fast när du i egenskap av Close-Up-skribent 2012 listade »25 black metal-album du måste höra innan du dör« tog du inte med »Goatlord«, utan »Panzerfaust«.

– Ja. Jag tänkte: »Den här skivan måste man höra för att förstå var allt annat som låter exakt så kommer ifrån.« »Goatlord« har inte det genomslaget, utan är mer en personlig favorit. Det är en replokalsinspelning som Darkthrone gjorde mellan första och andra albumet, innan de bytte stil. Musiken spelades in 1990, sången lades 1994 och plattan släpptes 1996.

Darkthrones trummis och sångare Fenriz var tidig med att hylla Vampire när ni demodebuterade 2012. Har du någon kontakt med honom?

– Inte numera. Vi messade lite mellan 2008 och 2010. Jag vet faktiskt inte om han fortfarande har förstått att jag är med i Vampire. Vi gick ju inte ut med våra riktiga namn i början, så det kan hända att han har missat det. Jag skulle intervjua Slayer för Close-Up, jag tror att det var 2010, och då messade jag Fenriz: »Jag ska intervjua Dave Lombardo. Har du tips på saker som man kan fråga honom om?« Dave Lombardo är känd för att vara svårintervjuad. Fenriz svarade: »Jag skulle vilja veta när Slayer gav upp designrättigheterna till sin egen merch.« Det tyckte jag var en synnerligen anal fråga, så jag var tveksam till att det skulle hjälpa mig. Jag svarade typ: »Haha, risig fråga.« Lite på skoj. Då svarade han surt att »well, det var det som jag ville veta« och sedan blev det tyst från Fenriz. Det verkar som att han sa upp bekantskapen med mig över den där Slayer-merch-frågan, som jag inte heller använde. Ah, just ja. Sedan träffade jag honom faktiskt 2015 när Vampire spelade i Oslo samma kväll som något annat hårt band lirade i staden. Det kan ha varit Deathhammer. Därför var det inte mycket folk på vårt gig, men Fenriz var där. Efter giget gastade han över hela lokalen: »Aaaahh, great vocals!« Jag vet inte om han kände igen mig, men det var det som han ville ha sagt i alla fall. Han pratar mycket engelska även i det civila.

»Wiru-Akka« från den nya Vampire-plattan ska ha tillkommit efter en tripp till Bergen som du

och gitarristen Joel »Black String« Pälvärinne gjorde. Berätta om resan.

– Det var till Beyond The Gates-festivalen 2017 när Mayhem spelade hela »De mysteriis dom Sathanas«. Vi gjorde en riktig skolpojksexkursion tillsammans och pratade mycket om hur bra Mayhem-konserten var. Vi blev helt uppfyllda av den upplevelsen och verkligen kände den där 1994-känslan som man har hoppats kunna få när man har sett Mayhem 200 gånger, men som man aldrig riktigt kommit i närheten av. Den känslan fanns i hela lokalen och påverkade oss på ungefär samma sätt och Joel gjorde något kreativt av den upplevelsen. Min inspiration till texten kom dock på en annan resa, när jag i franska Alperna såg berg, dalar, snö och annat tufft under en vecka. Texten till låten »Rex« skrev jag i ett svep på planet på väg hem när jag fortfarande hade den där höglands-känslan i kroppen.

Vad tycker du om Jonas Åkerlunds Mayhem-film »Lords of chaos«?

– Den var bättre än förväntat. Jag blev dock ganska dyster av den och fylldes av ett melankoliskt illamående. Över de där stackars människorna. Jag kände att »det här är nog sista gången som jag orkar lägga mer tankeverksamhet på de här grejerna«. För mig blev filmen lite av ett avslut. Har man växt upp med att ha de där händelserna som en sorts fond för det som man håller på med, och pratar med sina kompisar om, kan det till slut bli för mycket. När jag såg filmen kände jag att »nu är jag rätt färdig med det här«. Det var inte för att filmen var dålig, utan mer någon sorts uppriven empati för alla inblandade personer. De var ju småpojkar och hade ingen aning om vad de höll på med, eller vilka krafter som de lekte med. Då menar jag inte att de lyckades frammana demoner eller höll på med något hokus pokus. Jag menar bara att de satte igång så ofattbart negativa krafter hos varandra att jag bara kan tycka synd om dem i efterhand. Det var inte speciellt imponerande i slutändan, utan mest ledsamt. Sedan lyckades de göra väldigt bra musik under tiden och det blev ett evigt avtryck på rockmusikhistorien. Det får man ändå se som underordnat att de måste ha mått fasansfullt dåligt allihop. Sammanfattningsvis vill jag säga att filmen gav ett nytt perspektiv på saken som jag tror att många glömmer bort när de idoliserar de här personerna och det som de har gjort. Det är lätt att glömma bort att de var småkillar som gillade Venom och i första hand ville spela i ett band ihop, turnera och få lite bekräftelse och lite tjejer och så. Sedan gick det långt, långt, långt överstyr och de gjorde saker med varandras huvuden som jag tänker att unga människor ska försöka undvika.

Du jobbar som språklärare på Hvitfeldtska Gymnasiets musikprogram. Har eleverna kommenterat Vampire?

– Ja, trots att jag inte har ansträngt mig för att de ska veta något om Vampire. Det har sipprat fram ändå. De tycker att det är lite kul och spännande och vissa tycker att det är bra på allvar.

För ett år sedan var du med i SVT:s »Morgonstudion« för att kommentera AI-skapad death metal, något som du sågade. Många fick nog nys om din karriär som skriksångare där, då ett Vampire-klipp visades.

– Det är bland det första som kommer upp när man googlar mitt namn. Men det är inte death metal skapad av artificiell intelligens som eleverna frågar mig om, utan om jag är känd. Då får man förklara att: »Nej, jag är absolut inte känd, men i en väldigt marginell subkultur är det många som vet vem jag är.«

JONAS GRANVIK

Levande death metal från Göteborg

Liktal

Eftersom ni båda jobbar med kulturarv på Riksantikvarieämbetet undrar jag om Liktal är ett sådant?

– På sätt och vis är det faktiskt det, säger sångaren och gitarristen Henrik Svegsjö. Jag såg en föreläsning under Riksantikvarieämbetets årliga höstmöte om Perikles liktal och tänkte att det var ett bra bandnamn. Sedan efter ett tag slog det mig att det även var en ordagrann översättning av Body Count. Det var lite roligt. Om det nu var svar på frågan. Det var i alla fall en koppling till kulturarv.

Ni spelar dödspunk och då vet ju alla att man måste vara arg. Vad är det för fel på världen i dag?

– Allt, säger basisten Victor Jansson.

– Ah, vi är inte så arga, svarar Henrik. Vi berättar mer om vad som händer i världen runtomkring. Jorden går väl långsamt under och ingen bryr sig särskilt mycket. Sedan tycker jag att vi spelar metal medan Victor tycker att vi spelar punk. Så det blev dödspunk.

– Jag och Henrik har skrivit både texter och musik på var sin kant, fortsätter Victor. När vi sedan sammanförde det här märktes det att det fanns mycket uppgivenhet i texterna. Det är dystopiska teman och mer ett konstaterande att allt går åt helvete.

– Titellåten handlar om systemkollaps och sedan är det terrorism, självmordsbombare, självmord… Och vad har vi mer för spännande ämnen? frågar Henrik sin basist.

– Sista låten är faktiskt en text av poeten Dan Andersson, apropå kulturarv, svarar Victor. Vi har båda läst och inspirerats mycket av honom. Det är vemodiga och mörka texter som känns aktuella än i dag.

Hur punk är det att ni släpper skivan på Coop Records Gotland?

– Ja, det är inte så många som har fattat den kopplingen, säger Henrik. Vissa menar att det är kommersiellt för att det är ett storföretag, men det är ju ett kooperativ. Det är väl punkigast av allt?

Hur föddes det skivbolaget och hur blev ni sajnade?

– I delikatessdisken på Coop Forum i Visby jobbar det två kreativa snubbar som heter Martin Kristensson och Simon Edmark. De har försökt göra något annorlunda med butiken och ett initiativ var att starta en skivbutik som bara sålde vinyl. 80 procent var black metal eftersom Martin är stort black metal-fan och de fick okej från högsta instans. Vår vänskap började när jag stod och bläddrade där. Sedan började han prata om att vilja släppa egna grejer och fick okej för det också. Det var precis när vi bildades, för ett och ett halvt år sedan, och han tyckte att det hade varit kul om vi blev deras första släpp. Något helt off från vad folk hade förväntat sig. Jag har egentligen bara dåliga erfarenheter av att ligga på ett bolag, men det här är ändå ett kooperativ och jag och Martin är vänner så det kändes som en annan grej.

Kan det vara den mest välsorterade skivavdelningen i någon svensk matbutik?

– Det lär det vara, säger Victor. Det är nog den enda matbutiken där man kan tjacka både en Mayhem-platta och ett kilo potatis samtidigt. Sedan har de även kört en festival som heter Döskallen. Vi skulle haft vårt releaseparty på tredje upplagan i år, men den blev förstås inställd. Så de gör väldigt mycket för det lokala kulturlivet. Vanligtvis satsar matbutiker kanske på idrott, men de har valt kultur och musik och det är vi väldigt tacksamma för.

– Lite smalare kultur dessutom, tillägger Henrik.

De anordnar även spelningar i butiken. Har ni fått äran att uppträda?

– Jag har föreslagit det, men där har de faktiskt dragit gränsen, säger Henrik. Det har varit lite lugnare spelningar. Att vi skulle dra in fyrtolvor och stackar var inte riktigt aktuellt.

Trots att ni inte ens funnits i två år har ni redan satsat på drycker. Har Liktal gjort den första metalmusten?

– Det tror jag, säger Henrik. Jag har jobbat lite privat med Barlingbo Bryggeri i Visby, så nu när vi släpper skivan tänkte vi att »vafan, vi kör en sats«. Så vi har gjort lika många exemplar av både öl och must som vi har gjort av plattan, det vill säga 333 stycken. De säljs exklusivt på Coop.

Varför inte 666?

– Det måste ju gå att göra en uppföljare också, förklarar Victor.

SIMON LUNDH

Punkig death metal från Gotland

Liktal består av basisten Victor Jansson, trummisen Fedja Budimir och sångaren och gitarristen Henrik Svegsjö.

JURYN

DAVID BERGSTRÖM

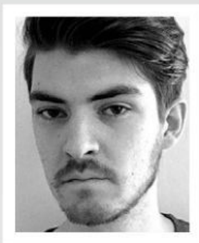

JESPER ROBILD

6,8

Vampire
Rex
CENTURY MEDIA

6 Är det väldigt rå heavy metal eller ovanligt variationsrik death metal? Huvudsaken är förstås att det är trevligt att lyssna på. Att sångaren Hand of Doom låter som om han sitter på dasset intill studion och growlar tarmarna ur sig gör bara att melodierna än mer kommer fram i dagens ljus.

7 Elak kött och potatis-black metal. Eller nja, kanske snarare extrem metal som den lät innan subgenrer mejslades fram, med hela spektrumet på plats. Vampire har inget nytt, men gör säkert jobbet som tidsmaskin hur bra som helst – även för en som inte var där. Jag vill höra det här live!

6,5

Hank von Hell
Dead
SONY

8 Efter Hank von Hells fina albumdebut var jag tvungen att ge Turbonegro en ny chans – till ingen nytta. Men det här är ännu bättre än »Egomania«. Hank radar upp klämkäcka rocklåtar med en självklarhet som inte har någon motsvarighet i det som han har gjort tidigare. Allt känns rätt och lagom rått.

7 Knogmackan »Egomania« växte till en av årets bästa 2018. »Dead« trumfar den i dynamik och läckert melodiska tendenser, men halkar efter när det gäller refränger, humor och jävlar anamma (trots att »Radio shadow« mest handlar om »fuck you«). Summan blir en nästan lika bra prestation.

6,5

Tokyo Motor Fist
Lions
FRONTIERS

6 Det råder ingen tvekan om att det här är ett par av 90-talets mest notoriska pudelrockare som går igen. Det är mjukt och följsamt, men inte utan ett uns skitig attityd, som protokollet kräver. Är du bekväm med det väntar en småmysig stund, full av smittande melodier och mastiga körer.

7 Med fulsnyggt alias, dito omslag och löjligt maffig melodisk rock dundrar supersamarbetet in med Bon Jovi-muskler och en produktion lika vidsträckt som en ocean. Albumet dippar halvvägs och kommer bara upp på knä igen, men blott de fyra första låtarna är nog för att säkra betyget.

6,5

Trotoar
No salvation
GMR

7 En tumme upp för bandnamnet, som asfalterar sig i minnet direkt. Tyranexduons metamorfos från rå thrash till pigg men klassisk heavy metal med 80-talsvibbar är imponerande i sig. Till detta kan vi lägga att Linnea Landstedt visar upp en oanad melodikänsla, utan att tappa passionen.

6 The Heards »The island« blev allt bättre med tiden och sålunda faller de här ljudmässiga kusinerna i smaken. Bra sväng och klädsamma inslag av tidig NWOBHM, men också lite trevande och ängsligt på sina ställen. Jag siar om att nästa släpp kommer låta betydligt tryggare. Grymt snygg bandlogga.

6,3

Falconer
From a dying ember
METAL BLADE

8 Efter några år i dvala slår Falconer högst otippat till med detta styrkebesked. Här finns allt det som vi har lärt oss att älska med bandet genom åren, samlat på samma album. Omisskännligt och troget sitt sound, men mycket mer av allt och varierat från folkvisa på svenska till snabb metal.

4 Mägo De Oz, Timeless Miracle… listan på halvtöntig power/folk metal som jag diggar är lång. Ändå rodnar jag av Falconers nya medeltidsmusik och fiolfyllda folkvals om sump. Mathias Blads röst fungerar i myspysiga »Rejoice the adorned«, men känns alldeles för tunn så fort det är metaldags.

6,3

Kansas
The absence of presence
INSIDEOUT

5 Är inte riffen hårdare än vanligt? Den fräna fiolen är där förstås. Och skönt pianolir. Gubbarnas sound och förmåga är det inget fel på. Det är inte vilken flumorkester som helst. Tyvärr får inte låtarna mig att haja till en enda gång. De puttrar på i samma stil, utan att väcka känslor.

7 De flesta progrockband med 50 år på nacken presterar betydligt slöare än så här, om de ens är aktiva. Kansas låter faktiskt mer som ett ungt band som dyrkar 70-talet än ett av originalen. Lite tapp i identitet alltså, men vassare låtar än på ett tag och pigga insatser av alla gubbarna.

6,0

Withering Surface
Meet your maker
MIGHTY MUSIC

6 På sätt och vis är det skönt att de danska melodiösdödsarna har haft en paus under tiden andra band i genren har utvecklats åt alla möjliga håll. Det gör att de snabbt har hittat tillbaka till sin grej, som hastigt och lustigt har blivit en bristvara, där suget finns efter nytt men klassiskt.

7 Va? Är det inte Mille Petrozza? De danska pionjärerna låter plötsligt som Kreator utan högsta växel på aggron. Thrash utan att riktigt vara thrash och melodisk death metal utan att riktigt vara det heller. Här finns fortfarande en intressant personlighet och flera sjuhelvetes bra låtar.

5,3

Mekong Delta
Tales of a future past
BUTLER

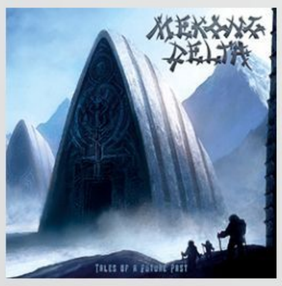

4 Ralph Huberts pretentiösa thrashprojekt har blivit ett prog metal-band i mängden. Det tuggar på med oändliga haranger av takter och anonyma riff. Den nästan tio minuter långa och mörkt stämningsfulla »When all hope is gone« och akustiska »A farewell to eternity« räddar totalhaveriet.

6 Tyskarna har alltid haft en mystisk dragningskraft, trots att det inte har funnits mycket mer att hämta än skickliga musiker. 2020 lyckas de charma desto mer, med Deathsnirklande och feta stråkar. Någon rejäl thrashurladdning blir det dock sällan, inte heller håller det riktigt för en timme.

4,3

Shok Paris
Full metal jacket
NO REMORSE

4 Om man är sämre än (låt säga) Anvil och dessutom har haft skivuppehåll i 31 år, där Anvil i alla fall har kämpat på i alla väder, då har man en rejäl uppförsbacke. Klart gubbarna ska få släppa en platta till, det missunnar jag dem inte, men publiken för detta måste vara ytterst skral i dag.

3 Det är rätt bra klister i refrängerna och vasst klipp i dubbelyxorna. Men det är också papp- och plastbyttetrummor och om inte Vic Hix vore en originalkugge kunde man tro att han har mutat sig till jobbet. Outhärdlig och klen sång plus en märklig balansgång mellan »true metal« och »sexigt«.

ERIK THOMPSON

NEVEN TROSIC

7 Kärleksbarnet, eller den diaboliska avkomman till Possessed och Tribulation imponerar med sin slagkraftiga proto-death metal. Rått och slottskällarunket som sig bör, men inte utan sina illslugt utplacerade skönklanger. Lyssna, anteckna och lär, Witchery – så här ska en slipsten dras.

7 Vampire kryddar sitt redan så lyckade förvaltande av thrash och death metal med en lagom dos black metal. Resultatet blir inte alls spretigt, utan rentav ännu mer enhetligt ljudande än tidigare. Ett bra bevis på att det går att vandra på högst klassiska vägar och ändå skapa något eget.

4 Det är inte soundet som förenar artister som Foo Fighters, Danko Jones, Hellacopters och Hank von Hell. Det är marschen under en osynlig banderoll med devisen »äkta rock'n'roll« som omskrivning för torrkokt blaha-blaha-musik upphetsande som skolbespisningens fiskpinnar. Orka bry sig.

7 Hade den melodiska träffsäkerheten från topptrion »Crown«, »Velvet hell« och »Blackened eyes« varit mer utbredd på albumet hade Hank levererat årets partyplatta. Hyggligt nära nämnda måltavlas centrum kommer denna solouppföljare likväl och karriären i eget namn växer imponerande vidare.

6 Tidvis håller »Lions« jämna steg med 2017 års eminenta debutalbum. Mer bestämt under stunderna av ogenerad pudelglädje i Firehouse-stil och balladen som Asia glömde skriva, alltså titellåten. Däremot sänker Def Leppard/funk-hybriden »Sedona« med sin vämjeliga saxofon egenhändigt betyget.

7 Enbart det faktum att Tokyo Motor Fist släpper en fortsättning på den starka 2017-debuten värmer gott nog. Att produktionen åter är luftig snarare än, låt oss säga, Frontiers-typisk räcker ännu längre. Musikernas insatser är givetvis fläckfria och melodierna är av fin »då och nu«-kaliber.

7 Bandnamnet är uselt, inte motvalscoolt. Musikaliskt är Trotoar däremot en smaklig karamell ur samma godispåse som Vojd, Ambush, Mystik och guldåldersdignitärer som Girlschool, Tygers Of Pan Tang och Witchfynde. Kan de bara ge sitt småklumpiga anslag lite Enforcer-finess blir de klockrena.

6 De melankoliska In Solitude-vibbar som låtmaterialet bär talar försiktigt positivt om att Trotoar kan komma att finna en trygg position på hårdrocksscenen. Själva musiken är sedan inget som vänder upp och ner på tillvaron, men nog har man alltid plats i hjärtat för ett dylikt klassiskt stuk.

6 Vilken tur att Falconer gör sorti först nu, två album efter 2011 års svenskspråkiga kräkmedel »Armod«. Utan att vara något mästerverk blir »From a dying ember« ett långt angenämare sista minne av bandet. *En* låt med Mathias Blads radiopjäshurtiga sång på svenska kan även jag stå ut med.

7 Se upp, Skyclad, för här kommer som väntat en stark medtävlare om kronan för mest lyckade folk metal-återkomster. Må så vara att somliga melodier fäster lite halvdant under de första lyssningsrundorna, men låtmaterialet tjänar i slutändan på sin gradvisa tillväxt. Få fans lär bli besvikna.

6 Den klassiska sättningen är långt ifrån intakt, men till sound och vitalitet är dagens Kansas föga olikt 70-talets. »The absence of presence« lider för all del viss brist på hits, men bjuder ändå bättre progrock än månget gymnastiskt prog metal-släpp och allt vad freonkall Tool-skit heter.

7 I rifftunga »Throwing mountains« låter Kansas i det närmaste som det Dream Theater som de har influerat. Ett överraskande coolt grepp, på en för bandet i övrigt genomtraditionell skiva. Och inte klagar jag heller på det där sista, om nu någon trodde det. Detta är ännu en fin bit av karriären.

6 Å ena sidan ett villkorslöst omfamnande av In Flames och At The Gates gyllene 90-tal. Å andra sidan närmast perverst melodiösa gitarrsolon med flera skruvade inslag som borde skava som fan men bisarrt nog fungerar. Coolt, eller »bara« så fel att det blir rätt? Irriterande fascinerande.

5 Om jag åsidosätter de rätt fåniga texterna hör jag i grunden hygglig brutal metal med melodiska tendenser. Melodierna verkar först framträda tydligt, men mot slutet av speltiden har inte mycket av dessa fastnat i minnet. I sig intressant, men det talar inte direkt till plattans fördel.

6 Det var inte lätt att göra musiksnobbig thrash på 80-talet, när just musiksnobbar fnös åt hela genren. Som väl är har Mekong Delta kompetensen och upptäckarglädjen i behåll än i dag, när det avgjort finns en målgrupp för något i stil med ett mer cineastiskt och bindgalet Annihilator.

5 Jag vill inte påstå att thrash och progressiva grepp är något som inte kan samsas inom metal, men då ska kombinationen ske genom något mer än stämningsbygge och en drygt 30-årig kultstatus. Ändå utgör plattan ingen direkt dålig lyssningsstund, men väl en rätt halvbakad och intetsägande sådan.

6 Om kollegerna i Q5 blamerade sig totalt med sin comebackplatta har Shok Paris lyckats bättre. Soundet är det rätta: fett, välspelat och med Vic Hix säregna sång. Låtarna är inte enastående, men okej nog för att ge »Full metal jacket« den försiktigt optimistiska stämpeln »lovande nystart«.

4 På 80-talet red Shok Paris relativt högt på sina enkla men effektivt melodiska heavy metal-grepp. Mindre fragment av dessa kan ännu skönjas flertalet årtionden senare, men helheten här är ändå tveksam. Att Vic Hix karaktärsstarkt fulsnygga sång må vara hyggligt välbevarad hjälper föga.

Hank von Hell

Dead

SONY

Partystinn rock'n'roll

Det finns några exempel på band som har bytt ut sin originalsångare och lyckats fortsätta på ett minst lika briljant sätt. Van Halen är ett. Iron Maiden ett annat.

Jeansdemonerna Turbonegro, där Hank von Helvete gjorde en glimrande entré på bandets andra album »Never is forever« och cementerade dess mest älskade uppställning, är också fortfarande högst vitala med sångaren Tony Sylvester vid scenkanten. Vänder man på kakan är det dock svårare. Ozzy är det solklara undantaget, men utöver mörkrets prins verkar det vara ett »mission impossible« att klara sig själv. Det blir gärna uppförsbacke. Hank von Hell sitter dock stabilt i båten. 2018 års »Egomania« blev återkomsten till den

»Mer Top Gun-soundtrack än Apocalypse dudes«

värld hans alter ego föddes i. Stora gitarrer, refränger att rodna till och idel referenser till kroppsöppningar. Jag gav betyg sex till »Egomania« och konstaterade att albumet gjorde sitt jobb. 2020 tar Hank rygg på Turbonegros skinande ljudbild på »Rocknroll machine«, som också släpptes 2018, och seglar sida vid sida med sina forna denimhjältar. Det låter alltså mer »Top Gun«-soundtrack än »Apocalypse dudes«. Men jag gillar vad jag hör och blir sugen på fest, sommar och obegränsad ledighet.

Nej, du kommer inte att bli rosig om kinderna inför »Dead«. Inte heller kommer skandalerna att breda ut sig runt Hank von Helvete när den här slickade showen kanske letar sig ut på vägarna. Men till »Disco«, »Crown«, Danger danger« och »Forever animal« är det inga problem att leka elektrisk kolsyra i en bubblig drink. »Dead« är kanske räddningen när sommaren 2020 verkar utveckla sig till den tråkigaste i mannaminne.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

JONATHAN STRANDLUND

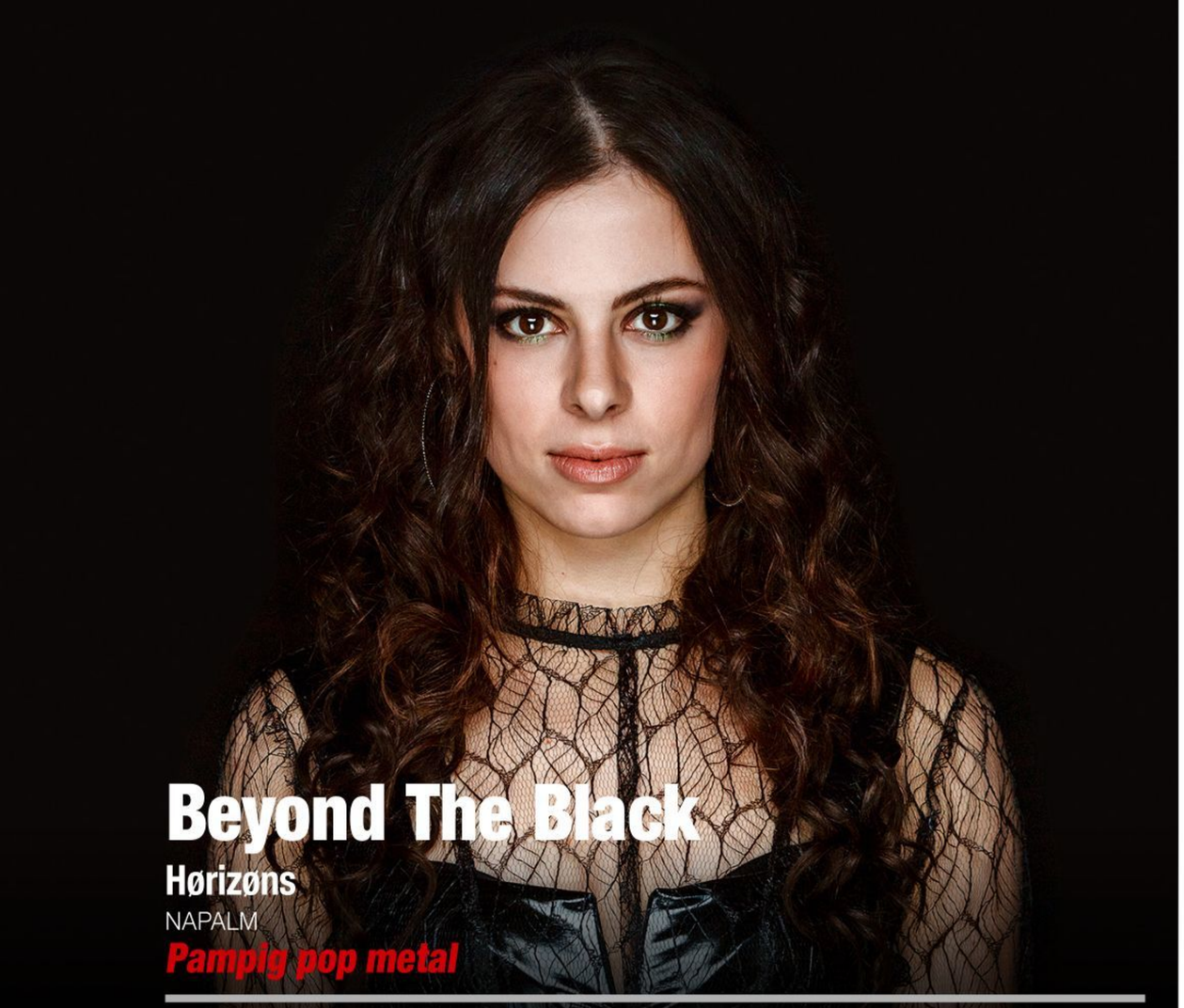

Beyond The Black

Hørizøns

NAPALM

Pampig pop metal

Låt gå för att sångerskan Jennifer Haben är huvudperson, men sättet på vilket hon i trilling-format tar upp omslaget är inte vanligt inom metal. Det skulle kunna ses som en hint om att Beyond The Black egentligen är maskerad pop. Tidigare har det avverkats med viss finess, inte minst på föregångaren »Heart of the hurricane« från 2018 som presenterade en helt ny uppställning bakom Haben. Men »less is more«-symfen och europop-tempot i Amaranthe-skolan som tillhörde det albumets styrkor har delvis övergetts, och det verkar som att det fiskas efter en mer poporienterad publik. Nämnda förmodade förebilders sångerska Elize Ryd gästar i »Wounded healer«, en av flera såsiga låtar med fullpumpad ljudbild, och försvinner helt i mixen.

»Hørizøns« är tyvärr ett ganska bra bevis på att ett pampigt pop metal-recept kräver något alldeles extra för att hålla till de runt 50 låtar som bandet nu har på cv:t. Välkomna rökare som »Paralyzed« och »Golden pariah« samt Habens röst är godbitar att ta med sig.

1 2 3 4 **5** 6 7 8 9 10

JESPER ROBILD

FOTO CHRIS HEIDRICH

Q&A

Du är den enda originalmedlemmen och det är du gånger tre på omslaget till er fjärde platta, »Hørizøns«. Är det här ett band eller har du ett kompband?

– Det är definitivt ett band, säger Jennifer Leben, sångerska i det symfoniska metalbandet Beyond The Black. Vi gjorde olika omslag med samtliga medlemmar, men av marknadsföringsskäl bestämde vi oss för att inte ta någon av killarna. Så enkelt var det. Men det är ett band och vi har alla skrivit låtar till albumet. Det var däremot inte så enkelt när hela bandet lämnade mig 2016.

Vad hände då?

– Jag skrev låtar innan jag ens hade ett band och förutsättningarna för bandet var stora. Det här bandet har inte startat och växt i en replokal som band ofta gör. Det beror på att jag redan hade kontakter inom musikvärlden. Jag skapade något stort innan Beyond The Black föddes. Det var redan många människor involverade som kunde göra saker för oss. Vi började helt enkelt inte från noll och det hjälpte bandet att växa väldigt snabbt. Det förväntade sig inte de gamla medlemmarna. Man måste brinna för något om man ska investera så mycket tid och pengar och det gjorde inte de. Det var inte deras bebis.

Hur kändes det att bli av med hela bandet?

– Jag kommer knappt ihåg hur det var eftersom jag var väldigt, väldigt ledsen. Jag lyssnade inte ens på musik och ville inte syssla med Beyond The Black, men sedan började jag spela med vänner till vänner och plötsligt hade jag ett band igen.

Hur kommer det sig att du har ett sådant kontaktnät?

– Första gången som jag uppträdde inför publik var i kyrkan vid fyra års ålder. Jag sjöng i kör och när jag var elva år uppträdde jag i ett barnprogram på tv. Sedan startade jag en tjejgrupp och då träffade jag vår manager som i dag är vår skivbolagschef. På grund av alla mina projekt har jag helt enkelt lärt känna väldigt mycket folk.

Var det också därför er debutspelning skedde på Wacken Open Air 2014?

– Absolut. Och jag var så sjukt nervös att jag inte åt någonting innan spelningen. Det gick bara inte. Jag var så rädd att folk inte skulle gilla vad vi försökte göra. Jag hade inte uppträtt inför människor på fyra år före Beyond The Black och här stod vi inför ett enormt publikhav utan album eller någonting. Men lyckligtvis stannade människorna kvar och det tillkom publik efterhand.

SIMON LUNDH

STUDIOALBUM

Ancient Curse

The new prophecy

PURE STEEL

Progressiv power metal

Tyska Ancient Curse sitter på en, kronologiskt sett, rätt intressant historia. Efter bildandet 1985 och ett par efterföljande demos dröjde det till 1995 innan debut-ep:n »Thirsty fields« släpptes. Två fullängdare – »The landing« och något förvirrat betitlade albumet »Thirsty fields« – följde båda 1997, men sedan blev det tyst i 23 år. Återkomsten »The new prophecy« visar sig vara en glädjande fortsättning på berättelsen, där traditionella grepp inom power metal och progressiv metal vävs samman med gott resultat.

»Men of the storm« tar i högsta grad tempen på det episka och tempoväxlande, med många vändningar som inte minst backas upp av idel tungt riffande. Sångaren och gitarristen Peter Pietrzinski håller fanan högt, med en röstmässig mognad som ofta tillkommer med åren och som används till sin fulla fördel här. Den avslutande titellåten är å sin sida ett helt oblygt power metal-stycke och med den äran så. En robust men likväl balanserad produktion kröner denna starka växarplatta.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

NEVEN TROSIC

Armagedda

Svindeldjup ättestup

NORDVIS

Norrländsk black metal

Armagedda är tillbaka efter 16 år i till synes livlös träda. »Svindeldjup ättestup« skjuter musikaliskt skott från samma rotsystem som duons tidigare släpp, även explicit lingvistiskt via låten »Ond spiritism«.

Det här är norrländsk black metal i dess ädlaste form. Samtidigt som Armagedda stilistiskt representerar ett regionalt arv finns ett utpräglat allvar som kan liknas vid allmogens tröstlösa slit. A och Graav skapar otyglat naken black metal som kryper under skinnet och översköljer den med mottagliga sinnen.

Denna fjärde fullängdare är en förledande skapelse som via artikulerade textstrofer förgyller mörkret och kamouflerar döden till något åtråvärt. Låtarna byggs upp av utdragna partier med galopperande instick som ger nödvändig dynamik. Dessutom finns en uttryckseffektiv fallenhet för hypnotiska atmosfärer som skapar mystik. Plattan har ett estetiskt helhetstänk där inställning och filosofi genomsyrar texter, musik och linjespelet i Watain-sångaren Erik Danielssons dödsplågade konvolut.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

JESPER LÖFVENBORG

Aversions Crown

Hell will come for us all

NUCLEAR BLAST

Blackened deathcore

Australiska Aversions Crown representerar på sin fjärde fullängdare den riktning inom deathcore som hämtar andlig vägledning från black metal, vilket framför allt sätter sina spår i atmosfären snarare än riffen. Den uppmärksamme kan redan i inledande »The soil« ana ekon av Dissection och Naglfar, band som på var sitt sätt har satt just stämningen i centrum. Det ger en extra dimension till albumtiteln och det tillhörande konceptet.

Fusionen mellan denna sida och den tekniska, mer regelrätta deathcore som bandet har i grunden blir inte alltid helt klockren. I exempelvis »Hymn of annihilation« lyckas de inte hitta någon framåtrörelse. Men när kvartetten väl lyckas blir resultatet ruskigt effektivt. I »Caught in the system« nås oanade nivåer av grotesk, pervers tyngd och det efterföljande titelspåret är inte långt efter.

Att kalla ett band lovande är fruktansvärt tråkigt, men Aversions Crown är helt klart något på spåren. Blackened deathcore? Ja, det är en grej.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

SEBASTIAN ZWEINIGER

Black Funeral

Scourge of Lamashtu

IRON BONEHEAD

Rå melodisk black metal

Texasbaserade Black Funeral utgör något av ett unikum inom nordamerikansk black metal. Bandet, kretsande kring grundaren och ockultisten Michael Ford, har sedan starten 1993 befunnit sig i en ständig stilistisk metamorfos beroende på de enskilda albumens grundkoncept. Som resultat uppvisar Black Funerals diskografi en imponerande bredd. Det senaste skiftet skedde i och med 2016 års »Ankou and the death fire«, som med sin kombination av rå melodisk black metal och folkloretematik lätt kan räknas som ett av bandets starkaste album.

Uppföljaren »Scourge of Lamasthu« bygger rent musikaliskt vidare på en nära nog identisk grundformel, medan lyrikens innehåll har skiftat från keltiskt mörker till mesopotamiskt dito. Detta både glädjer och oroar mig. Bandet besitter fortfarande förmågan att sammanfoga vackert sorgsna melodier med en skräckinjagande atmosfär, men samtidigt känns låtmaterialet blekare och sämre anpassat till det nya konceptet. Kanske är det dags att pröva något nytt?

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

JOHAN PETTERSSON

Chris Rosander

Wonderful mixture of classic AOR and west coast from this extremely talented new Swedish hopeful !

Out: 26.06.2020

Cracking solo debut from Finnish singer Tuple (LAZY BONEZ / TAROT) offering a great slice of classic hard- and melodic rock !

THE HOME OF MELODIC ROCK
AOR HEAVEN
WWW.AORHEAVEN.COM

www.aorheaven.com

Distributed in Sweden by Sound Pollution

Saknar du också Livemusik?

Missa inte våra Streaming Konserter

Följ oss:

Youtube
Facebook
Twitch

KULTURBOLAGET

Besök Kulturbolaget.se/TV

Bloody Heels

Ignite the sky

FRONTIERS

Lettisk sleaze metal

Även den bästa av skivsamlingar kan ha hål i sig. Gissningsvis är antalet människor som köpte lettiska Bloody Heels debutalbum »Through mystery« få. Desto fler lär stöta på uppföljaren »Ignite the sky« då de har tagits in under Frontiers storbolagsvingar. Om de förtjänar det? Absolut!

»Ignite the sky« är en partyplatta som andas lika delar asfaltsparkering utanför ett Mötley Crüe-gig på 80-talet som hemmafester med neonljus, rökmaskiner, hårspray och tidiga WASP på vinylsvarven. Mellan whiskyshotsen slinker de båda grannarna, svensken Crazy Lixx och tysken Kissin' Dynamite, in och kollar läget. Väl samlade ger de sig in i den ena hetsiga diskussionen efter den andra, vilket mynnar ut i ett spännande resultat. Tyvärr får sångaren Vicky White ibland för sig att peta in någonting som närmast kan liknas vid en kåt Phil Anselmo. Onödigt är bara förnamnet, då han den mesta delen av tiden har nog med stake i sig för att bära upp plattan på egna resurser.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

JANNE MATTSSON

»Jag tittar lika mycket på Sveriges hårdrocksscen som den amerikanska«

Vicky White, Bloody Heels

FOTO LORETA BROKA

Q&A

När jag googlade lettisk metal kom det nästan enbart upp band i extrema genrer som black metal, death metal och thrash metal. Hur ser hårdrocksscenen ut i Lettland?

– Ja, till stor del handlar det om mer extrem hårdrock, säger det melodiska hårdrocksbandet Bloody Heels sångare Vicky White. Mest kända är nog folk metal-bandet Skyforger. Det finns inte många som spelar hårdrock och klassisk heavy metal, särskilt inte som dessutom har anammat 80-talsstilen som vi har gjort. Vi är mer eller mindre det enda. Sedan är vi ett litet land så musikscenen generellt är inte så stor.

Var det en reaktion på Sovjeteran att just den extrema scenen blommade ut på 90-talet efter att Sovjetunionen föll?

– Så är det nog. Det var ju inte tillåtet att sjunga på engelska under Sovjettiden och banden fick inte spela utomlands, så jag tror att det fanns mycket ilska när vi blev självständiga.

Vad är dark AOR, som du säger att Bloody Heels spelar?

– Ja du, det var vad jag svarade när vårt skivbolag Frontiers frågade vad vi spelade och jag tror det är det bästa sättet att beskriva oss. Men det gäller bara vår nya platta »Ignite the sky«. Vårt debutalbum »Through mystery« var vårt sätt att återskapa en skiva från 1987, men nu skrev vi bara vad som kom till oss i stunden och överanalyserade ingenting. Så skivan är väldigt melodisk, varierad och med stora refränger som i AOR, men mörkare som sagt. Jag hoppas i alla fall att genren blir en grej. Det hade varit riktigt coolt.

I skivbolagets presentation beskrivs ni som den felande länken mellan Crashdïet och Crazy Lixx. Har ni inspirerats mycket av svenska band?

– Det är en bra jämförelse eftersom de är mer moderna band inom den här stilen. Crashdïet är sleazigare och mörkare medan Crazy Lixx är mer av ett melodiskt, klassiskt 80-talsband. Och jag tittar lika mycket på Sveriges hårdrocksscen som den amerikanska. Det var till exempel mycket tack vare band som Hardcore Superstar, Crashdïet och Crazy Lixx som sleazescenen återföddes i mitten på 00-talet. De tre främsta musikländerna enligt mig är USA, Storbritannien och Sverige. I Sverige startade allt med Abba. Det kommer så sjukt mycket bra musik från ert land och det är alltid professionellt och välproducerat.

SIMON LUNDH

FOTO JIMMIE SONELIUS

Denied

The decade of disruption

SWEEA

Tung melodisk metal

Under 17 år och fyra albumsläpp har huvudstadens pålitliga Denied varit en heavy metal-pärla vars glans dessvärre inte har nått så långt som bandets musik har förtjänat. Förhoppningsvis kan den nya plattan ge ännu en skjuts i rätt riktning, så högkvalitativt och varierat som låtmaterialet nu råkar vara. På det femte albumet intygar gitarristen och Denieds ständigt fasta punkt, Andreas Carlsson, att den nuvarande sättningen är bandets hittills bästa. I synnerhet sångaren och forne Artillery-mannen Søren Adamsen är en sann stenkrossare vid micken.

Som brukligt förenas tyngd och mörker med melodisk finstämdhet på ett föredömligt vis. Såväl Destiny som Manimal är passande blågula referenser och kontrasten mellan det tjusiga balladverket »Freedom rain« och den avslutande doomkolossen »Undergang« kunde inte vara härligare. Fast jag kan tänka mig att både refrängstarka »The beast« och Motörhead-hyllningen »We play rock 'n' roll« kommer att sälja in plattan bäst bland lyssnarna. Med all rätt.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

NEVEN TROSIC

Q&A

Förstörde blockflöjtsundervisningen verkligen ditt hårdrocksintresse när du var liten, som du sa i en intervju med Rockbladet 2016?

– Har jag sagt det? skrattar gitarristen Andreas Carlsson. Det måste vara felciterat. Blockflöjten kom och gick lika snabbt. Den hade ingen påverkan, men jag kommer såväl ihåg det här med blockflöjten i skolan. Jag ville egentligen spela gitarr, men ja, jag måste ha varit förvirrad under den intervjun.

Du sa också att sporten tog över. Ligger det någon sanning i det?

– Jag är sportkille och musikkille och var tidig med hårdrocken, men jag hade inga kompisar i den kretsen. Det var sportens värld som gällde, landhockey på gatan och så. Det var hårdrock på stereon, men jag började själv spela gitarr sent.

Utövade du sport på elitnivå?

– Jag var hyfsat duktig på innebandy. Jag var med och vann USM-guld med Stockholms stadslag 1992, men jag hade inte talang nog att nå elitserien utan det slutade med division ett.

Vad var det som gjorde att du till slut började lira hårdrock och bildade Denied 2003?

– Det hade alltid funnits en längtan efter att ha ett eget band och stå på scen med ett berg av Marshall-högtalare bakom ryggen. Så jag tog ett beslut att lägga av med sport och köpte min första gitarr, en BC Rich Warlock, en 10-watts-förstärkare och en distpedal. Sedan kan jag inga skalor och solon. Det får vår andre gitarrist Chris Vowden sköta, men jag är väl kanske en duktig låtskrivare. Jag gillar riff. Gitarrsolon i all ära, men en låt är inte uppbyggd på ett solo.

Säg det till Yngwie Malmsteen.

– Ha, ja då får man väl en Fender någonstans.

2018 fick Denied mer eller mindre en helt ny sättning. Började ni låta annorlunda efter det?

– Marginellt kanske. Sören Adamsens mer thrashiga röst har kanske gett en liten ny ådra. Inriktningen är dock utstakad av framförallt mig, men också Chris som kom tillbaka 2018 men var med i bandet i många år innan det. Men visst, nytt blod har gett lite nytt tänk. Inget ont om tidiga medlemmar, men vi hade till exempel en basist som inte var hårdrockare i själen och då kan man inte riktigt spela hårdrock. Man har det inte i sig. Nu har vi killar som är 100 procent heavy metal och tillsammans har det blivit en jävligt bra gryta. Vi får se vad folk tycker om den nya plattan »The decade of desruption«.

SIMON LUNDH

COURSE OF FATE

M I N D W E A V E R

Amazing debut by prog-metallers ***COURSE OF FATE***, a concept album of immense power and depth!
Digital Release Date: 15.05.2020 – Physical Release Date: 22.05.2020
Out on tri-fold digipack CD and Silver-White-Black Marbled Vinyl.

LEGACY / GER Review 14/15 !
"Absolute Hörempfehlung."
(absolute listening recommendation)

Scream Magazine / NOR Review 6/6 !

METAL HAMMER / GER Review 5/7 Soundcheck 11/30
"...rousing choruses, virtuoso instrumental parts
and mastery, guided by their idols
like Dream Theater,
Queensrÿche or Pink Floyd"

ROCK HARD / GER
Soundcheck 15/36

ROCK OF ANGELS RECORDS
www.roar.gr
www.musicmegastore.com

COOPRECORDS 001

Liktal - Morgondagens öde

Limiterad upplaga om 333 ex.
12" svart vinyl, 180 g, gatefold

COOP RECORDS
SUPPORT YOUR LOCAL
GATED COMMUNITY
GOTLAND

Det nystartade kooperativa
skivbolaget Coop Records Gotland
ger uteslutande ut bra musik och vi
låser inte fast oss vid vare geografisk
hemvist eller genretillhörighet.
Känner du att din musik är bra,
skicka då oss något:
martin.kristensson@coopgotland.se

Black Knight

Road to victory

PURE STEEL

Primal heavy metal

Holländarnas karriär är en av historiens minst produktiva, med start 1981, album-debuten inspelad först 1999 och det blott tredje albumsläppet kommer nu. Det är förvisso bara trummisen Rudo Plooy som har varit med på hela resan. »Road to victory« beskrivs som en musikalisk återblick till 80-talet och det är inget att invända mot det. Det är heavy metal enligt vågen från tvärs över Nordsjön, men inte utan drag av såväl amerikansk som tysk power metal.

David Marcelis har ständigt ett falsettskrik i rockärmen och det är ibland hellre än tonsäkert. Trots det fungerar han förvånansvärt väl i rollen. I en rak och refrängstark låt som »Pendragon« påminner tvilling-gitarrerna och körerna om Accept. Den längre och mer invecklade »My beautiful daughters« har snarare Queensrÿche-vibbar över sig. I än längre »Crossing the Rubicon« passeras dock gränsen till när det blir segt. »Primal power« är rena Judas Priest-hyllningen och tillika bäst. Black Knight är sammantaget värda sin andra chans.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

DAVID BERGSTRÖM

Ebba Bergkvist & The Flat Tire Band

Spilt milk

EBBA BERGKVIST & THE FLAT TIRE BAND

Bluesrock med mycket känsla

Att jag mer än en gång kommer att tänka på likaledes blågult genombluesiga och högkvalitativa Lisa Lystam Family Band känns väldigt trevligt. Med detta ej sagt att Ebba Bergkvist & The Flat Tire Band inte bär på sin egen musikaliska prägel och klass. För nog bär denna trevliga fullängdsdebut på en klart personlig framtoning, bredvid de hjärtliga bluesseder som den respektfullt högaktar.

Sången från huvudpersonen själv är en av de främsta anledningarna till att »Spilt milk« är en så njutbar upplevelse. Styrkan och känslan håller fullt ut, ända från skönt släpiga »Princess in the tower«, via tillbakalutade »Hard times« och ända till sockersöta balladen »Last dance«. Missa heller inte tuffa »Cabin fever«, med tunga inslag av Black Sabbath-hårdrock. Avslutande »I guess we can't always get what we want« tar med sin finstämdhet rentav sikte på den svenska folkhemssjälen från flera årtionden bakåt. Det är även någonstans där som man finner själva hjärtat hos detta Stockholmsband.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

NEVEN TROSIC

Enemy Within

Fallen

ENEMY WITHIN

Power metal med hårdare inslag

Efter ganska många aktiva år och tre ep-släpp kommer nu ett album från Skellefteå-baserade Enemy Within. Grunden i musiken är energisk power metal med dubbeltramp. Till detta fogas ett lager av inspiration från thrash metal och melodisk death metal. Ren sång och growl blandas och keyboards kompletterar genomgående ledgitarren.

Något som genast slår lyssnaren är att Enemy Within är skickliga låtskrivare. Skivan är varierad och låtarna har ett tydligt driv framåt och bygger upp mot refränger som ofta är både effektiva och pampiga. Den största svagheten är att sången inte riktigt håller samma nivå som de instrumentala delarna. Det förtar lite av intensiteten i vissa låtar.

Överlag är produktionen bra, men kompgitarren hade gärna fått ta upp ett lite bredare ljudutrymme. Till syvende och sist är detta ändå en riktigt bra förstaplatta som lovar gott inför framtiden. Få band har en så här god känsla för att skapa varierade och medryckande låtar på debutalbumet.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

ADAM WESTLUND

Enuff Z'Nuff

Generation brainwashed

FRONTIERS

Tillbakalutad poppig rock

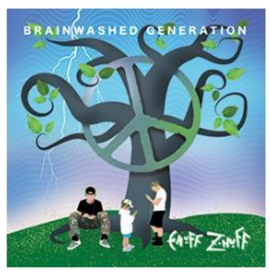

Det var framför allt imagen som Enuff Z'Nuff hade gemensamt med de så kallade hair metal-banden som de buntades ihop med under slutet av 80-talet. Låt gå för att Illinoisbandets självbetitlade albumdebut var glamsleazig, men de uppenbara Beatles-influenserna särskilde dem. På »Generation brainwashed« är detta i det närmaste övertydligt.

Enuff Z'Nuff låter nu betydligt mer brittiska än amerikanska. Den närmaste referensen torde vara Wildhearts. Intrycket är ett både mognare och allvarligare band. Musiken är mollanstruken, eftertänksamt vemodig och tillbakalutad. Tyvärr lite för tillbakalutad ibland. Den tenderar att bli såsig. Mer fart och fläkt i stil med de fina topparna »Fatal distraction« och »I got money where my mouth is« hade varit önskvärt. Förvisso är intrycket ofta gemytligt, men exempelvis »It's all in vain« är mest flumseg, trots de snygga harmonierna. Den är dessutom inte ensam om detta på albumet, som är långt från att kvalitetsmässigt tangera ovan nämnda debutplatta.

1 2 3 4 **5** 6 7 8 9 10

JONAS WETTMARK

Eye Of Nix

Ligeia

PROPHECY

Avantgarde-black metal

Visst kan det finnas något egenvärde i att lyssna på band som gör det till en sport att vara så knepiga och svårlyssnade som möjligt, men »Ligeia« tillhör överlag den menlösa sortens kakofoni. Det retfulla är att det finns stunder när musiken är snudd på full pott, men dessa små ljusglimtar knölas in bland märkligt mixad black/doom metal i hackiga taktarter. Gitarristen och sångerskan Joy von Spain illustrerar problemet utmärkt. Så fort det är metaldags kryper hennes ömsom murriga, ömsom kräkiga kraxande ut från ett hörn av produktionen. Ja, när hon inte ylar i någon sorts Yoko Ono-sopran. Men. När större delen av bandet håller käften, och ljudbilden domineras av suggestiva »soundscapes« och Earth-mystik, slår hon om och låter helt fantastisk. De små stunderna av lika delar läskiga och betryggande Dead Can Dance-passager – i synnerhet briljanta »Adrift« – är, som sagt, nära på högsta betyg. För min del kan Eye Of Nix lika gärna sluta spela metal och hålla sig till ödslig darkwave.

1 2 3 4 **5** 6 7 8 9 10

JESPER ROBILD

Falconer

From a dying ember

METAL BLADE

Folkkryddad power/heavy metal

Sedan Mathias Blad 2005 återkom som sångare har Falconer provat ut olika riktningar inom sin folkmusikinfluerade power/heavy metal. »Northwind« (2006) förfinade den gamla stilen, »Among beggars and thieves« (2008) introducerade fler progressiva och teatraliska inslag, »Armod« (2011) byggde än mer på vemodig folkmusik och »Black moon rising« (2014) tuffade till soundet och skar ned på gitarrstämmorna. »From a dying ember« känns influerad av alla dessa fyra skivor. Flera låtar påminner om »Northwind«, men vi bjuds på mer folkmusik, klart fler progressiva drag och ett aningen kargare gitarrljud. Dessutom brukas ett gäng nya folkinstrument, som nyckelharpa och säckpipa, vilket gör soundet mer medeltida än någonsin.

Låtskrivandet är också på topp med många starka låtar. Dessutom gillar jag att de traditionella folkmelodierna spetsas med en progressiv lekfullhet som nästan minner om Wuthering Heights. Det här är Falconers mest dynamiska album hittills och också ett av deras allra bästa.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

ADAM WESTLUND

Fraise

The fifth sun

FRAISE

Tung power metal

De oberoende metalfräsarna Fraise har på femte albumet äntligen hittat en stabilitet i sättningen, som är densamma som senast på 2017 års »Circle-o-zero«. Därför hade jag en förhoppning om att de skulle ha haft tid och ro att utvecklas. Snarare står Alingsåsbandet still och stampar på samma plätt som sist, med en ganska opolerad variant av power metal. De har tidigare visat potential för mer och behöver jobba på att hitta rätt igen.

Staffan Ericson kämpar med sången och med god vilja kan man se det som att han är karaktäristisk. Som en Kai Hansen som gjort det till en konstart att låta rösten spricka och inte alltid pricka rätt. Fast inte. Precis som på förra skivan gör han sin bästa insats i balladen, här betitlad »Farewell«, där han håller sig i ett mer hanterbart register. Tyvärr är den av någon anledning inte ens två minuter lång. Låtmässigt är det annars stabilt, med viss fördel för refrängen i »Twin of my soul«, rifftuffa »In the dead of the night« och den vältrande tunga »In the end«.

1 2 3 4 **5** 6 7 8 9 10

DAVID BERGSTRÖM

Hellbound

Overlords

DISCOURAGED

Medryckande metal

Efter sju år är Umeås Hellbound tillbaka med sitt andra album, nu med flera nya medlemmar men fortfarande samlade kring sångaren Miika Rudin. I sin biografi kallar de sin musik swamp och groovy metal med inslag av industri och heavy metal, vilket ger en bra föraning om vad som komma skall. Albumet har ett hänsynslöst och imponerande tryck, bandet tvekar inte, utan skålar trotsigt på sin snabba resa i riktning mot världen som Gud glömde. Musiken påminner ofta om Prongs nyare skivor och smattrar med medryckande riff. I titelspåret »Overlords« inleder de dessutom överraskande med ett intressant countrystomp, som berikar deras palett. Denna influens hade gärna fått ta mer plats på skivan.

Musikaliskt faller mycket på plats och de kommer nog att kunna få igång mången alkoholorienterad rockfest. Men omslaget, som avbildar en hotfull overlord (?) med nakna och skrämda kvinnor under sin mantel, ger inga metoo-poäng. Hellbound hade klarat sig bättre utan denna föråldrade symbolik.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

ANDERS BARTONEK

NORTHWIND
History
CD/LP
Epic Hard Rock / Heavy Metal Legend returns!

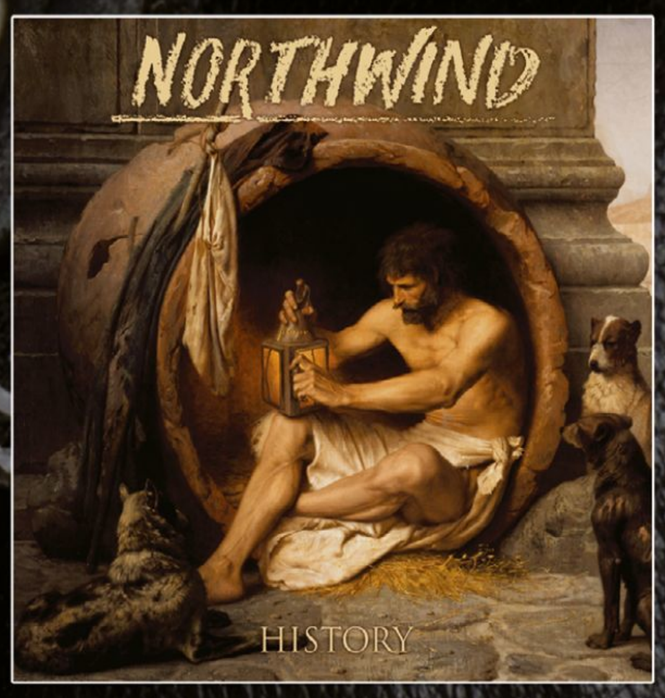

SHOK PARIS
Full Metal Jacket
CD/LP
The return of classic US Metal!

STILL HOT! HEAVY LOAD

Death or Glory - CD/LP | Stronger Than Evil - CD/LP

Remorse Records
Distributed by Sound Pollution

WWW.NOREMORSE.GR

Visit our online store for a huge selection of new, rare, Japan CD & vinyl records

EAMONN McCORMACK

"Storyteller depicts an artist pouring body, mind and spirit into his music. It's admirable lack of studio finessing offering itself as a sharp contrast to to-day's over-polished norm"
Hotpress, Ireland

OUT 29th MAY

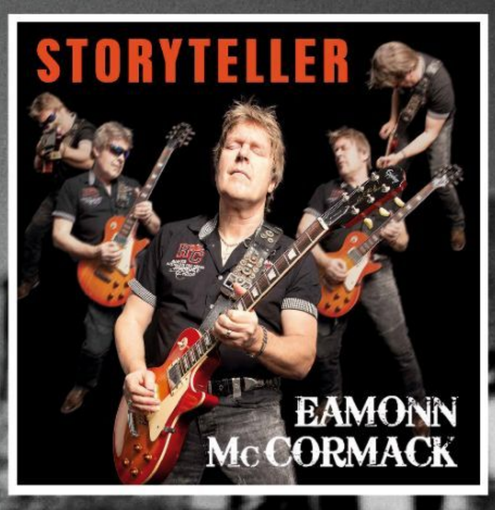

BEM RECORDS
Distro via Bertus
www.eamonnmccormack.net
SERVICE FOR ARTIST OWNED LABELS

High Protein
New Album by RRRags

"Rowdy, rugged & rambling tunes for the dusky mind"

Out Now

www.rrragsrock.com

LAY BARE RECORDINGS

Feuerschwanz

Das elfte gebot

NAPALM

Lättflytande medeltidsrock

Vid sidan av folk metal-genren har Tyskland också en livaktig medeltidsrockscen med band som Feuerschwanz. Musiken här rör sig stundtals i gränslandet till melodisk heavy metal, men oftast är det helt enkelt trallig hårdrock med inslag av historiska folkmusikinstrument. »Das elfte gebot« är en lättlyssnad skiva med enkla låtstrukturer som hela tiden bygger upp mot klatschiga refränger med körer medan folkinstrumenten står för mycket av melodierna i verspartierna. Konceptet är överlag lättsamt och texterna är humoristiska. Efter själva huvudskivan har bandet också inkluderat sju covers av mer eller mindre kända låtar, bland annat Sabatons »Gott mit uns« och Ed Sheerans »I see fire«.

Även om det hela tiden rör sig om ett gediget och tempostarkt arbete känner jag sällan att plattan riktigt lyfter. Undantaget är möjligen »Malleus maleficarum«. Den låten känns som om Sabaton gästas av en tysk motsvarighet till Nordman, vilket leder till en riktigt mäktig dänga. Mer sådant, tack!

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

ADAM WESTLUND

»Scenen har sina rötter i de medeltidsmarknader som är populära här«

Johanna von der Vögelweide, Feuerschwanz

FOTO NIKOLAJ GEORGIEW

Q&A

Utanför tyskspråkiga länder är så kallad medeltidsmetal verkligen ett marginalfenomen. Förutom språkbarriären, vad är det som gör genren så svårsåld utomlands?

– Det är en fråga jag själv har grunnat på, säger violinisten och vevliraren Johanna von der Vögelweide. När jag spelar upp musiken för icke-tyska vänner är reaktionen alltid positiv. De fattar grejen direkt. Varför det inte slår ute i världen övergår därför mitt förstånd.

Hur skulle du beskriva medeltidsmetal för en oinsatt?

– Som en nära släkting till folk metal. I alla fall den musik vi själva skriver. Scenen har sina rötter i de medeltidsmarknader som är populära här i trakten.

Hur gick det till när du snubblade in i denna scen?

– Det var i samband med ett rollspelskonvent, där jag träffade de andra i bandet. Vid den tiden var de helakustiska. Hårt blev det först när gitarristen Hans Platz anslöt. Han smög in alltmer av den varan tills vi en dag var ett metalband.

I princip allt med genren är som gjort för att driva gäck med. Vilket ni också gör. Nu senast på skivan »Das elfte gebot«.

– Fullkomligt! Feuerschwanz började som ett renodlat satirband. Med åren har vi lärt oss att stå på egna ben och numera tycker jag att vi har något eget att komma med.

I tysk metal finns en öppenhet för det fåniga och absurda som går tillbaka till åtminstone Helloween.

– Det ligger kanske något i det. Tanken har inte slagit mig tidigare, men nu när du säger det kommer jag genast på flera tyska band av det slaget. Det här tål att tänkas på!

Vevlira är ett synnerligen kärt instrument i folk metal-kretsar. Vari ligger attraktionskraften?

– Det är väl i hur det låter. Klangen gör sig utmärkt ihop med distade metalgitarrer. Delvis fyller den funktionen hos en keyboard. Den är melodisk, fast på ett väldigt distinkt sätt. Ihop med gitarrerna blir det nästan per automatik folk metal.

Vilka skyddsåtgärder vidtar du på turné å vevlirans vägnar?

– Så här långt har både fiolen och vevliran klarat sig oskadda ute på vägarna. Särskilt vevliran är känslig för yttre förändringar, såsom temperaturomslag. Den stämmer lätt ur sig och är på så vis inte vidare rock'n'roll-kompatibel. Jag minns särskilt ett tillfälle när jag mellan soundcheck och gig på en festival glömde den i solen. Tusan så rackig den lät när det var dags att kliva ut på scen.

DAVID NOAKSSON

Impiety

Versus all gods

EVIL DEAD

Black/death metal

Bandgeneralen Shyaithan (sång, bas, Devouror) har i tre decennier styrt Singapores Impiety med järnhand genom över 30 officiella släpp och nästan lika många medlemsbyten utan att någonsin vika en tum vad gäller brutalitet och hädisk elakhet. Att det har gått sju år sedan nytt material levererades glöms helt bort när »Reigning armageddon« efter tvåminutersintrot »Kommand IX« rivstartar och blåser mig av stolen.

Det skoningslösa smattrandet, det ursinniga riffandet och Shyaithans karaktäristiska – och hedervärt välartikulerade – vrål är omisskänneliga. Samtidigt har Impiety aldrig låtit mer sammansvetsade än på »Versus all gods«. Det är tydligt att även trummisen Dizazter (Devouror, Bloodlust) och gitarristen Iszar (Battlestorm) har målbilden klar.

Även nivån på låtskrivandet är högre än någonsin. Kioskvältare som »Azazel« och »Interstellar deathfuck« utgör höjdpunkterna, men trion blåser med sin thrashspetsade och utplånande grymma black/death metal igenom de tio spåren helt utan svaga inslag.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

DANIEL LÖFQUIST

Kansas

The absence of presence

INSIDEOUT

Pålitlig pomp-progrock

Mycket har hänt i Kansas (bandet, alltså!) på senare år. 2014 tog eminente Ronnie Platt över från Steve Walsh som klaviaturspelande sångare. 2016 kom Zak Rizvi med på gitarr. Och sedan 2018 är virtuosen Tom Brislin (ex-Yes, Anderson/Stolt) huvudkeyboardist. Stora skillnader i bandets sound, således? Knappast! Det nya albumet låter precis som man hade kunnat vänta sig. Och tack för det. När jag hör Kansas är det precis sådan här supermelodiös progrock jag vill höra, byggd på fläskiga hårdrockriff och dekorerad med keyboardlöpningar, Richard Williams gitarrsolon och Dave Ragsdales pikanta figurer på fiol. Har alls något yngre (nåja) band influerat är det väl Kansas egna lärjungar i Spock's Beard. Favoritlåtar? Den balladbetonade »Memories down the line« pockar på uppmärksamheten. Det gör även nervknippet »The song the river sang«.

När jag 2016 recenserade föregångaren »The prelude implicit« efterlyste jag mer dramatik. »The absence of precense« bjuder på drama så det räcker och blir över.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

DANIEL REICHBERG

Kenziner

Phoenix

PURE STEEL

Neoklassisk power metal

Det är klurigt att avgöra huruvida nischen har åldrats illa eller om de bästa låtarna redan är skrivna. Oavsett känns »Phoenix« inledningsvis som en bekräftelse på att ingen ny neoklassisk power metal med texter om forna Egypten och eldfåglar kommer att toppa något som redan var utgivet 2007. Kenziner har visserligen varit med sedan 90-talet, men har noll egen identitet 2020. Det är ungefär lika delar Symphony X (gitarrer, teman, typ av sång) och Stratovarius (keyboardljud, teman, finsk brytning). Samtliga låttitlar finns garanterat redan tryckta på diverse album med örnomslag från 1997 till 2004.

Men ibland vill man ha sin favoritgenre av typ 1A och ur den aspekten finns det i stort sett ingenting med »Phoenix« som är värt att anmärka på. Finnarna har en fet ljudbild och kan både spela och skriva bra låtar. Och de ger inte intryck av att vara härmapor, snarare visar de vördnad för genrens kanon. Nästa gång som du är bitter över Stratovarius haveri, lyft näven till »Shadow of the moon«.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JESPER ROBILD

Knogjärn

Stora och farliga

KNOGJÄRN

Stenhård metalcore på svenska

I Douglas Adams bokserie »Liftarens guide till galaxen« beskrivs effekten av drinken »allgalaktisk gurgelbrännare« som att få hjärnan krossad av en guldtacka insvept i citronskivor. Det är även en skapligt träffande beskrivning av effekten av att lyssna på Knogjärns tredje album »Stora och farliga«. För det mesta är deras ettriga metalcore ursinnig, kompakt och blodtörstig. Det är då de är som bäst. Ibland arbetar de med dynamik, vilket i sig är lovvärt, och tonar ned det till finstämda partier med skönsång. Det är då de inte är som bäst, för då blir det på gränsen till valpigt. Men när de är arga är det ofta riktigt bra. Snillrika och tunga riff med refränger som sätter sig direkt och krossar allt i sin väg medan sångaren Kim Eriksson skriker ut sin ilska mot… tja, det mesta.

Knogjärn har vid det här laget mutat in sin nisch med blytung metalcore på svenska. Eller »svensk dretbra metal från Karlstad«, som de själva skriver på sin Facebook-sida. Den varudeklarationen duger fint.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

ZENDT

Kall

Brand

PROPHECY

Black metal ur askan av Lifelover

Det tungsinta black metal-bandet Lifelover från Stockholm förlorade 2011 sin begåvade musikaliska motor då Jonas »B« Bergqvist tragiskt dog. Han krediterades för merparten av gruppens låtar. Ur askan av Lifelover uppstod Kall med sångaren Kim Carlsson i spetsen och andra Lifelover-medlemmar.

Något nytt Lifelover är det inte. De molliga riffen och vemodet från Lifelover-dängor som »Cancertid« finns inte på Kalls andra album. I stället är det mer ösig black metal med rockigt gung som kryddas upp av progressiva jazzelement. »Fervour« blandar black metal och jazziga långsamma partier, headbangarvänliga »Eld« andas krautrock och 17 minuter långa »Fukta din aska« är ett stycke progrock som osar sent 60-tal. Den ångestladdade tematiken är kvar i ljudbilden, det är inte för inte som Lifelover ibland kallas depressiv black metal. Kall kör en meckig black metal med progressiva element. För den otålige kan låtarna te sig långdragna, för den vetgirige levereras en lyssningsvärd underhållning.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

CHARLES THULIN ASSARMO

»Det går att krama ut en sådan ångest ur en saxofon«

Felix »Fix« Öhlén, Kall

FOTO MARTIN STRANDBERG

Q&A

Nya »Brand« är Kalls första album på sex år och det är mer eklektiskt än tidigare släpp. Vad lyssnar du själv på för musik?

– Gud, jag vet inte ens var jag ska börja, säger gitarristen Felix »Fix« Öhlén. Från början är jag hiphoppare. Innan Metallica och Pantera kom in i mitt liv. Sedan ramlade jag in på black metal. Därefter tillbaka till hiphop. Oavsett genre dras jag oftast till skumma grejer. Deathspell Omega har jag lyssnat mycket på genom åren. Även ett finskt band som heter Oranssi Pazuzu. Liksom Mars Volta och Gösta Berlings Saga. Jag snöar ofta in på grejer. Under låtskrivandet för »Brand« har jag lyssnat mycket på Converge. Tyvärr blir jag ofta uttråkad av ny musik. Eller rentav besviken. Musik som har gjorts förut klarar jag mig utan. Varje medlem har sedan sina egna influenser, även om de korsar varandra här och där. Vi lyssnar på ett brett spektrum av musik och har aldrig sagt att »det här är vår stil«. I stället kör vi på det vi känner för i stunden och det kan variera från vecka till vecka. Det jag värderar allmänt i musik är att det ska vara äkta. Jag är bra på att sniffa fram om det är fejk. Generellt ogillar jag när det är för välpolerat. Dream Theater skulle jag till exempel aldrig kunna lyssna på.

En pytteliten sak har ni dock gemensamt med Dream Theater: saxofonen.

– Jaså?

I ert fall är det förstås ett fast inslag.

– Ja, det är ett schyst instrument.

Verkligen. Och ett instrument som har uppvärderats i metalkretsar på senare år.

– Inte heller det visste jag. Dødheimsgard är det enda band jag själv kommer på. Jag har alltid älskat saxofon. Min morsa lyssnade mycket på det. Hon hade en polare som brukade spela saxofon för mig när jag var liten. Tydligen var det enda sättet att få mig att sova! Det går att krama ut en sådan ångest ur en saxofon. Jag tycker att det sjunger på ett sätt som få andra instrument gör.

Eftersom halva Kall är före detta Lifelover-medlemmar vill jag fråga om skivan »Erotik«. Enligt Metal Archives kom de första 30 exemplaren av den med ett sömnpiller. Ett inte helt riskfritt företag att distribuera narkotikaklassade preparat, tänker jag.

– Det där är faktiskt nytt för mig. Ifall det stämmer var det nog skivbolagets påhitt. För jag vet att de till samlarutgåvan av »Sjukdom« skickade med rakblad. Det var inte vårt önskemål.

DAVID NOAKSSON

FOTO ROBIN HELGESEN

Kryptograf

Kryptograf

APOLLON

Kompetent retro

Ingen kan väl ha missat senare års retrotrend. Grupper som önskar att det inte alls var 2020, utan mycket hellre hade levt i 1980 eller som i det här fallet 1970. Kryptograf beskriver sig själva som »old school heaviness« och jag protesterar inte. Här står ena foten djupt och fast rotad i tidiga Black Sabbaths tyngd, medan den andra foten återfinns i den sinnesvidgande psykedelia som gav oss band som Doors.

Andra band som denna norska fyrklöver också gillar är Motorpsycho, Pentagram och Witchcraft och inte heller där protesterar jag. Det hörs, grabbar! Att Bergenensemblen låter lite väl mycket som förebilderna är måhända den främsta nackdelen. Det skulle inte skada med lite mer egen karaktär. Å andra sidan kan jag verkligen inte klaga på bandet. Att de brinner för vad de gör kan man höra i snart sagt varenda not. Och sången – ofta i stämmor – äger förmågan att förföra. Och spela på sina instrument, det kan Kryptograf sannerligen.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

DANIEL REICHBERG

Q&A

Vad är innovativt med ert låtskrivande, som det står i skivbolagets presentation av er?

– Vi tycker att många band inom den här genren låter likadant, så vi försöker lägga till progressiva element, säger gitarristen Vegard Strand. Våra låtar har många olika delar och är kanske inte alltid uppdelade i intro, vers, refräng, gitarrsolo och refräng. Vi är väldigt inspirerade av progrockband från 70-talet, som Yes, Camel och Pink Floyd, så vi vill skapa musik som är lika ond som Black Sabbaths och Pentagrams men med lite mer oförutsägbara delar.

Ni är alla i 25-30-årsåldern men är ni gamla själar, som det också står i presentationen?

– Ja, det är vi nog. Vi gillar gamla saker. Gammal musik och gammal utrustning.

Spelade ni in er aktuella, självbetitlade albumdebut på rullband då?

– Nä, faktiskt inte. Det var för dyrt och producenten som vi gillar att jobba med använder Pro Tools. Men musiken är i alla fall inte överproducerad. Skivan är inspelad live, förutom sång, keyboards och gitarrsolon. Så det kunde mycket väl ha gjorts på rullband.

Vad är det som är bättre med gammal musik?

– Vi gillar ny musik också, men oftast musik som försöker låta gammal. Vi gillar ljudet av gamla tubförstärkare, vintagesyntar och mellotroner. Det är sådant som vi har växt upp med.

Ni framhäver gärna obskyr hårdrock som inspiration. Vilka band menar ni då?

– Band som Bulbous Creation, Damnation Of Adam Blessing och Sir Lord Baltimore, till exempel. Vi gillar att musiken är ganska rå och inte överproducerad. En gitarr kan vara lite ostämd och det gör bara det hela mer läskigt och ondskefullt. Och vi hade lyssnat så mycket på Black Sabbaths skivor att vi behövde hitta något annat.

När den här sortens tillbakablickande musik blev populär igen för 10-15 år sedan låg många svenska band i framkant. Har ni lyssnat mycket på band som till exempel Witchcraft och Graveyard?

– Witchcraft är definitivt en inspirationskälla. Det är något med dem. De har sin egen grej och vi gillar att få in lite av det i vår musik. Band tenderar att använda mycket dist på gitarrerna nuförtiden, men vi gillar att ha mindre dist som Witchcraft. Det gör att man verkligen måste slå an för att få till ett tungt sound. Så renare gitarrtoner ger ett högre och tyngre ljud och det är Witchcraft mästare på.

SIMON LUNDH

Eamonn McCormack

Storyteller

SAOL

Traditionell bluesrock

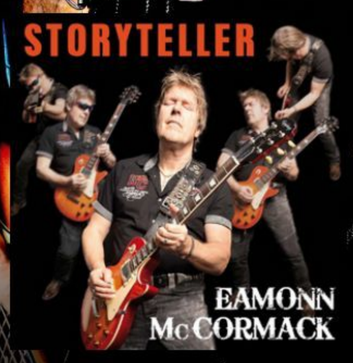

Den irländske gitarristen och sångaren Eamonn McCormack är uppenbarligen en snubbe med god smak för traditionsförvaltande inom den ogenerat klassiska bluesrocken. Att man vårdar sina musikaliska rötter ömt utesluter dock inte en viss lekfullhet inom de typiska ramarna, något som McCormack uppenbarligen också är duktig på.

»Storyteller« inleds väldigt tillbakalutat och stämningsfullt med »The great famine« och detta är en ton som håller i sig under de efterföljande två låtarna. I »Tie one on« blir känsloläget desto mer upplyftande och svängigt, nästan som att upphovsmannen plötsligt säger »nej, nu har vi allt deppat tillräckligt«. Varje låt är en liten historia i sig och McCormacks klass som såväl rivig sångare som eldig gitarrist lämnar få önskemål efter sig.

Bland utstickarna märks den finstämda kärleksballaden »Every note that I play« – med starka drag av Thin Lizzys klassiker »Still in love with you« – samt »With no way out«, med sitt tvättäkta ös och fullkomligt lysande gitarrsolo.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

NEVEN TROSIC

FOTO KATJA KUHL

Q&A

Har du genomfört några konserter via Facebook eller Instagram?

– Häromkvällen läste jag en kommentar på nätet: »Jag har precis öppnat första ölen men vilken av de 1 623 455 streamningarna ska jag titta på?«, säger bluesgitarristen Eamonn McCormack. Jag såg en sändning med flera större artister. Ett kriterium verkar vara att befinna sig i en enkel miljö. Man vill inte sitta jämte swimmingpoolen med en herrgård i bakgrunden. Kanske är jag gammalmodig men jag gillar inte att musiker länkar till Paypal. Kanske är jag lite för old school, men det är nästan som att tigga. Om någon gillar musiken kan de lika väl köpa ett album?

Jag antar att alla musiker är som ditt senaste album: en »Storyteller«?

– Ursprungligen skulle arbetstiteln vara »Powerhouse blues«, för det är så jag låter live. Många menar att irländare är bra på att berätta historier. När jag växte upp lyssnade jag på Cat Stevens, Neil Young och Bob Dylan. Alla var berättare av historier. Jag var inte bekväm med titeln »Powerhouse blues«. Min fru undrade hur jag ville beskriva albumet. Jag svarade »en samling berättelser«. Rod Stewart hade gett ut ett samlingsalbum 1989 med den titeln, men det var också den enda som vi kunde hitta på nätet.

Existerar kvinnan i låten »Cold cold heart«?

– Hon är ett av mina gamla ex och hittade mig på Facebook. Senaste gången jag var i Kalifornien träffade jag henne och hennes syster för en kopp kaffe. Hon kanske undrar om låten handlar om henne och jag kanske svarar »vet du, jag är inte helt säker«. Min fru vet om att hon finns. När vi fick vårt första barn skickade exet en present.

Hur mycket har du din systers skivsamling att tacka för din karriär?

– Min syster Eileen reste till USA en sommar och kom hem med 25 album med bland andra Jimi Hendrix, Cream och Taste med Rory Gallagher. De blev mina nya hjältar och förändrade mitt liv.

De band du nämnde bestod alla av tre musiker. Du har också hållit dig till trioformatet?

– Visserligen gillade jag Thin Lizzy när de slog igenom men trio har jag hållit mig till. Man måste vara väldigt mycket bättre som musiker för att verkligen få det att fungera. Min basist, som också spelar keyboards, funderar på att spela baspedaler på samma sätt som Geddy Lee i Rush gjorde. Kanske att vi i långsammare blueslåtar lägger till en vacker Hammond B3 i botten av ljudbilden.

TONY BALOGH

Liktal

Morgondagens öde

COOP RECORDS GOTLAND

Punkig death metal

»Morgondagens öde« kan liknas vid en personlig tidsmaskin. Åtta spår över drygt 20 minuter som tar mig tillbaka till början av 90-talet och ett värmländskt Kristinehamn där kängpunk delade utrymme med den puttrande death metal-scenen. Eller som bandet själv säger: »Dödspunk i dystopins digra tradition.« Drygt tre decennier senare är platsen Visby och Gotland där historien förs vidare med okonstlad kompromisslös finess. Och för att förtydliga den geografiska kopplingen och accentuera den närproducerade prägeln ytterligare släpps debutalbumet via Coop Records Gotland. Lika fränt punkigt som otippat opunkigt.

Plattan är en avskalad sonisk käftsmäll. Här finns inget dödkött, utan de kör fullt ställ från början till slut och det bildas en mental uppmuntran till fysisk mosh och punkröj. Explicita svenska låttitlar som »Iskall tystnad«, »Feghetens ansikte«, »Fyllekvartsmord« och »Mördarmaskin« mörkar inga agendor och inbjuder till kamp. Det är skivor som »Morgondagens öde« som ger mig hopp om livet.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JESPER LÖFVENBORG

Madhouse

Braindead

PURE STEEL

Rå heavy metal

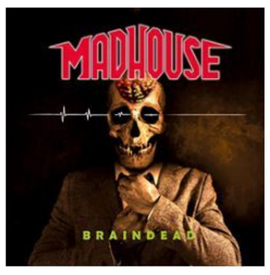

Efter en första karriär som knappt hann komma igång och bara resulterade i två demoinspelningar i slutet av 80-talet bestämde sig tyska Madhouse för att göra ett nytt försök 2014. Den här gången fick de släppa sin debutskiva »Metal or die«, som kom 2018. Uppföljaren »Braindead« ligger i samma linje. Den är kort sagt rå och hjärtlig.

Didi Shark är en opolerad sångare, som i vissa toner påminner alldeles för mycket om en kolerisk grodan Kermit för att man ska ta hans aggression riktigt på allvar. Om inledande »Break the ice« är klassiskt thrashmangel blir det snabbt mer traditionell och melodibetonad heavy metal i följande »Never say die«. De fortsätter där i gränslandet, men mestadels lutande åt det senare konceptet.

Bäst är de atmosfäriskt laddade »Poisoned blood« och »Evil fantasies«. Här finns också några riktigt halvdassiga utfyllnadsexemplar som »Last man standing« och »Knights of Avalon«. »Oscar« sticker ut med sitt Motörhead-riff och blir på ett ostigt sätt bra.

1 2 3 4 **5** 6 7 8 9 10

DAVID BERGSTRÖM

Magick Touch

Heads have got to rock'n'roll

EDGED CIRCLE

Varierad hårdrock från Norge

I pressmaterialet konstateras det oblygt att arvet efter Judas Priest, Saxon och Rainbow är räddat. Lustigt nog låter inte Magick Touch inte alls som denna trio, trots att »Heads have got to rock'n'roll« har många ansikten.

Inledande »(This isn't) your first rodeo« skulle kunna vare en snabbare Thin Lizzy-låt. »Daggers dance« är som hämtad från Kiss »Animalize«. »Bad decisions« kunde ha varit skriven av Dead Lord, medan »Doomsday I'm in love« låter som Audioslave parat med Tony Martin-erans Black Sabbath. Den allsångsvänliga »To the limit« blandar AC/DC-riff med glammig och glassig hårdrock i stil med The Darkness. »Watchman's requiem« innehåller Mustasch-riff och en modernt ljudande refräng.

Trots att låtarna har olika stuk hålls helheten ihop. De gemensamma nämnarna är att riffet är centralt och att hårdrock/metal-sfären aldrig lämnas. Det är lätt att fatta tycke för »Heads have got to rock'n'roll«, då samtliga spår har något att erbjuda, men å andra sidan är plattan långt från oumbärlig.

1 2 3 4 **5** 6 7 8 9 10

JONAS WETTMARK

Master Massive

Black feathers on their graves

VICISOLUM

Massiv melodimetal

Master Massive – ja, bandets namn är verkligen välformulerat, då hela albumet endast består av tre mer eller mindre massiva låtar. Startnumret »Black feathers on their graves« klockar in på över 18 minuter. Progrock, alltså? Nej, snarare en härlig sort av mörkare retrometal, som med sin feta orgel pekar mot såväl Uriah Heep som Hammers Of Misfortune. Och låt inte den långa speltiden avskräcka dig, för det är riktigt underhållande musik. Tempoväxlingarna må vara lätträknade, men inom ett bestämt tempo leker bandet. De riffar, de solar, de dansar. Och i Markus »Masken« Karlsson har Skövdekvintetten en djupt uttrycksfull sångare.

Där har vi alltså beskrivningen av låt nummer ett. Tvåan, »Pictures in the sand«, känns närapå futtig med sina elva minuter och när skivan avslutas med fyraminutaren »Castles in the air« blir man nästan snopen! Fast sämre blir det inte, utan bara kanske lite mer vanligt. Frånsett att det aldrig tycks bli konventionellt när gitarristen Jan Strandh håller i pennan.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

DANIEL REICHBERG

THE DANISH FOUNDERS OF MELO-DEATH ARE BACK!

Withering Surface

"Once in a while you're surprised with how some of the classic bands resurface and set a new standard. Withering Surface is such band!"
- Jacob Hansen, producer

FIRST NEW ALBUM IN 15 YEARS
"MEET YOUR MAKER"

OUT ON CD, LTD BLUE LP &
T-SHIRT / POSTER BUNDLE
ON JUNE 19TH 2020

MIXED BY JACOB HANSEN (VOLBEAT, PRETTY MAIDS)
ARTWORK BY NIKLAS SUNDIN (DARK TRANQUILLITY)

ORDER AT WWW.TARGETSHOP.DK/WITHERING-SURFACE

Chronicle

Musika 10/10
Metal Only 9,5/10
Calles Rock Cörner 5,5/6
World Of Metal 9/10
Heavymetal.dk 9/10
Metalunderground.at 4,5/5
Metal Hammer Germany 5/7
Arrow Lords Of Metal 8/10
Dead Rhetoric 8/10

CHRONICLE - DEMONOLOGY
OUT ON CD, LP & DIGITAL

Wayward Dawn

Rock Hard Germany 8/10
Arrow Lords of Metal 8/10
Musika.be 80/100
Metal Gods TV 8/10
Metalunderground.at 4/5
Dargedik.com 7,5/10
Metal Temple 7/10
Scream Magazine 4/6
Gaffa.dk 4/6

WAYWARD DAWN - HAVEN OF LIES
OUT ON CD, LP & DIGITAL

target

ORDER AT WWW.TARGETSHOP.DK / MIGHTYMUSIC.DK

SPV

Ensiferum

THALASSIC

THALASSIC

The Finnish metal warriors with their latest heroic epic!
Available July 10th as ltd. CD-boxset, ltd. Digi-CD and LP!

metalblade.com/ensiferum

Metal Blade

www.metalblade.de ♦ www.metalblade.tv
http://twitter.com/metalbladeurope ♦ www.facebook.com/metalbladeeurope

SONY MUSIC

Mekong Delta

Tales of a future past

BUTLER

Meckig metal

Vid meckiga Mekong Deltas återkomst 2007 med »Lurking fear« stod Sandvikensonen Peter »Lake« Sjöberg (Theory In Practice) för gitarrspelet. En roll som han axlade med bravur på ett album som utåt sett inte blev mycket mer än en axelryckning. På de tre efterföljande albumen testade ledaren och basisten Ralf Hubert sig fram i jakt på ett band som kunde fullfölja hans vision. Med 2014 års »In a mirror darkly« kom tysken riktigt nära. Därefter väntade tystnad och ovisshet. Fram till nu.

Tillbaka för att ännu en gång komplettera Ralfs klassiska melodier är en Peter i högform. Hårda thrashriff blandas med såväl gammalt som nytt från Ralfs penna. Fantasin och variationen samt förmågan att få de mest krångliga passager att passa ihop med Martin LeMars nyckfulla sång flyter som ett rinnande vatten genom »Tales of the future past«. Men det är i den närmare tio minuter långa »When all hope is gone«, driven av tyngd och vemod, som Mekong Delta träffar helt rätt.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

JANNE MATTSSON

Michael Grant & The Assassins

Always the villain

FRONTIERS

Modern rock

En gång i tiden harvade Michael Grant runt med Epic-sajnade Endeverafter. Klockorna som klämtar är få. Desto bekantare torde hans namn vara i glam- och sleazekretsar då han 2018 fick foten från LA Guns efter fem år i bandet. Ett avsked som snappades upp på nätets många skvallersidor då det inte gick helt snyggt till.

Det är just en stor portion LA Guns som multiinstrumentalisten Michael tar med sig på debutalbumet »Always the villain«. Som plattans ende musiker och låtskrivare, så när som på trummisen Shane Fitzgibbon som bankar skinn på halva plattan, lever Michael ut den ena drömmen efter den andra. Att de varierar i både stil och kvalitet är sådant som händer utan inflytande från andra. När han håller sig till lite hårdare tongångar är det riktigt bra. Men när han överger den riffvänliga sleazen med sina attitydstinna refränger för harvande i radiorockträsket blir resultatet enbart en kletig sörja utan substans. Med ett band och rak kurs bakom sig blir nästa platta garanterat bättre.

1 2 3 **4** 5 6 7 8 9 10

JANNE MATTSSON

Mushroomhead

A wonderful life

NAPALM

Alternativ metal

Tycker du att Slipknot är förutsägbara 25 år efter starten? Kanske kan Mushroomhead vara ett kul alternativ. De maskerade gelikarna är tyvärr mest kända för sin konflikt med Iowa-bandet, vars gemensamma nämnare inkluderar masker, multipla trummisar och musik sprungen ur USA:s alternativa metalscen på 90-talet.

De för tillfället åtta medlemmarna fortsätter att göra just 90-talsförankrad metal med stor variation – bättre än de flesta på den här sidan millenniet. På »A wonderful life« är influenserna från Faith No More särskilt påtagliga – inte helt oväntat då dessas ständige producent Matt Wallace har rattat.

Mushroomhead försöker med alla medel aktualisera dinosaurer som nu metal, aggrotech och Marilyn Manson-industri. Grundbultarna som utgör albumet är sannerligen inte tidlösa. Finessrika kompositioner och »artsy« inslag som cembalo plus samspelet mellan nya sångarna Steve Rauckhorst (Mike Patton upp i dagen) och Jackie LaPonza ger dock albumet beundransvärt mycket existensberättigande.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JESPER ROBILD

Northwind

History

NO REMORSE

Episk melodisk hårdrock

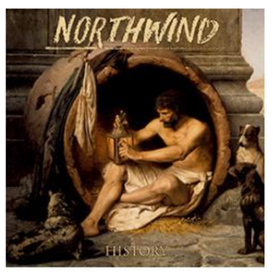

På papperet torde grekiska Northwind en gång ha haft en hyfsad chans att nå längre än till blott den kultstatus som blev bandets öde. 1982 års albumdebut »Northcomin'« och uppföljaren »Mythology« från 1987 släpptes via storbolagen Vertigo respektive EMI och sistnämnda album introducerade en episk ådra som även rymde en del passande medryckande melodier. 33 år senare fortsätter återkomsten »History« klokt nog i samma spår, inklusive samma klassiska 70-talsinfluenser och hemlandets antika historia i fokus.

Slutresultatet är måhända inte sensationellt kvalitativt, men hörvärt för den med smak för ett något tyngre Uriah Heep eller Rainbow. Sistnämnda referens spökar exempelvis fint i de instrumentala partierna i fartfyllda »Pyrrhos the eagle« och »Soldier's pay« lyfter tack vare en anspråkslös men effektiv refräng. Den övertydliga Led Zeppelin-pastischen »The dog« hade dock med fördel kunnat skrotas, men går å andra sidan att bortse från i sammanhanget, placerad sist på skivan som den är.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

NEVEN TROSIC

Operus

Score of nightmares

PRIDE & JOY

Symfonisk power metal

Erfarenhet och rutin finns det så att det både räcker och blir över hos kanadensarna Operus. Medlemmarna har synts i allt från Annihilator, Skull Fist och Vital Remains till Trans-Siberian Orchestra. Att det har varit utan ledande positioner blir man ganska snabbt varse. »Score of nightmares« är inte bara album nummer två i diskografin, utan också ett mischmasch av influenser och stilar. En fast hand som hade kunnat knyta ihop allting hade varit önskvärt. I synnerhet då varenda en av låtarna bär spår av riktiga goda idéer.

Samma sak gäller för sångaren David Michael Moot. Hämtad direkt från teater- och musikalscenen har han både styrkan och tonsäkerheten i sig. Han gör inte heller bort sig. Men till skillnad från Hells David Bower saknar han väldigt mycket av karisman som krävs för att bära upp de teatraliska låtarna. I händerna på exempelvis Them, vars liknelse är oundviklig, hade albumet nått en helt annan nivå. Nu lutar det lite mer åt titeln det bär på.

1 2 3 4 **5** 6 7 8 9 10

JANNE MATTSSON

Ormskrik

Ormskrik

FYSISK FORMAT

Sotigt thrash metal-ös

Under morgonens löptur hade jag den norska kvartettens debutalbum i lurarna. Jag sprang genom ett skogsparti där jag har sett orm, men så vitt jag vet har jag aldrig hört dem skrika. Någon som skriker desto mer är Gjøran Bårdsen som enligt klassiskt hardcoremanér vränger lungsäckarna ut och in. Hans gutturala avgrundsvrål präglar musikens uttryck som är en delikat mix av melodi och tuggande gitarrer.

Ormskrik har en liknande intensitet som landsbröderna Kvelertak, om än ett par nyanser mer black metal-piskat. Det är ett furiöst tempo redan från öppnande »Occultness« och de blandar snyggt från olika genrer likt en stormkokande häxbrygd av hardcore, punk, thrash metal och black metal.

Den enda invändningen jag har gäller den uttjatade, men den ack så viktiga speltiden – trimma! Varken jag som lyssnare eller bandet klarar av att hantera den kompromisslösa urladdningen efter 30 minuter.

Och, jag har hört ormars hotfulla väsande, men jag vet fortfarande inte hur det låter när de skriker.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JESPER LÖFVENBORG

Pale Divine

Consequence of time

CRUZ DEL SUR

Doom metal från USA

Pale Divine borde belönas för trogen tjänst: med sin nya skiva markerar bandet nämligen sitt 25-årsjubileum. Som influenser nämner de Black Sabbath, Trouble och Pentagram, vilket inte förvånar. Det är deras musikaliska territorium och Pennsylvania deras geografiska hem. Det är också tydligt att de förblir trogna sina rötter och kanske är det en lojalitet som hör till genren.

Albumet »Consequence of time« rymmer flera stunder av sympatisk riffentusiasm, som på »Shadow's own«. Sången är också en av bandets styrkor. Men musiken har tyvärr en blandning av rutin och amatörmässigt demobandsound, vilket är märkligt med tanke på deras jubileumsfirande. Trumspelet är en svag länk och hindrar bandet från att verkligen mobilisera kraft. Men det positiva är i slutändan det förtroendeingivande intryck som deras flitiga, oförfalskade och ibland varierade riffande gör. Det är här konsekvensen av deras erfarenhet kan hittas. Med stolt konservatism avlossar de sina ivriga skottsalvor.

1 2 3 4 **5** 6 7 8 9 10

ANDERS BARTONEK

Poltergeist

Feather of truth

MASSACRE

Schweizisk thrash metal

Thrash metal-veteranen Poltergeist är inne på andra andningen som band och den återvunna spelglädjen genomsyrar »Feather of truth«. Vid rodret står grundaren, låtskrivaren och gitarristen VO Pulver, som även ligger bakom både produktion, mixning och mastering. Kvintettens galopperande thrash metal bär naturligt släktdrag med teutoniska skolan och granskar man meritlistan nämns turnéer med stilbildande storheter som Sodom, Destruction, Kreator och Tankard. Både geografiskt och ljudmässigt känns grannskapet logiskt.

Albumets tolv spår innehåller både medryckande riff, starka melodier och klösiga speed metal-partier, men ändå känns stommen medelmåttig och beiget habil. Musiken är underhållande för stunden, men den nödvändiga peppen uteblir. I slutändan är plattan ytterst ordinär och lämnar inga bestående minnen. Inte blir jag klokare av Roberto Todericos hiskliga omslag, en plastigt digital skapelse som genrekommunikativt skjuter bom istället för att attrahera.

1 2 3 4 **5** 6 7 8 9 10

JESPER LÖFVENBORG

Purtenance

Buried Incarnation

XTREEM

Tung och mörk death metal

Den finska dödsscenen i början av 90-talet hade en egen karaktär. Få av banden tog sig dock förbi sitt andra album utan att splittras, byta stil eller på annat sätt bli irrelevanta. Purtenance upplöstes inte så långt efter att debutalbumet »Member of immortal damnation« släpptes 1992, men har som så många andra med liknande historia återförenats på senare år.

Finsk death metal har alltid haft ett mörkare och mer ödesmättat uttryck jämfört med den svenska. Purtenance är inget undantag utan levererar nu som då dovt, mörkt och gutturalt muller som inte förlitar sig på överljudshastighet eller instrumentala kullerbyttor för att imponera. Tonvikten ligger på skräckinjagande mörker och kvävande tungt riffande. Kvartetten har en känsla för stämningsfulla melodier inte olik tidiga Amorphis och kan även i exempelvis »Inside the pyre of enlightenment« bjuda på rejält smittsamt sväng.

Debutplattan är en kultklassiker, men »Buried incarnation« är tveklöst Purtenances starkaste giv så här långt.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

DANIEL LÖFQUIST

Re-Armed

Ignis aeternum

BLACK LION

Melodisk death metal

Finska Re-Armed har redan nästan 20 år på nacken och även om mer än hälften av dem tillbringades på demostadiet är »Ignis aeternum« gruppens fjärde album. Musikaliskt rör det sig om melodisk death metal med inspiration från thrash och med såväl elektroniska som symfoniska inslag. Precis som den beskrivningen antyder är det en hel del att hålla reda på under lyssnandet. Många av låtarna växlar vilt fram och tillbaka mellan tuggande riff och komplexa ljudmattor i bakgrunden. På liknande sätt svingar sig den vokala avdelningen med Jouni Matilainen i spetsen mellan luftigt growlande, halvren thrashsång och dova körer. Till råga på allt ger sig ledgitarren ibland också ut på experimentella rockiga äventyr.

Det hela resulterar i ett unikt och intensivt sound. Dock blir det också lite väl spretigt med så många trådar på en gång. Sedan måste frågan ställas: varifrån kommer trenden att nästan alla finska band nu skriver texter om biologisk mångfald och livets komplexitet på vår planet?

1 2 3 4 **5** 6 7 8 9 10

ADAM WESTLUND

Red Tail

Road crew

BAD LANGUAGE

Råbarkad machometal

Enligt egen utsago har Red Tail från Lidköping spelat ihop i drygt tio år. Detta framstår som ett mindre mysterium. »Road crew« låter snarare som ett nybildat bands första inspelning. Förvisso är den rent musikaliskt acceptabel, men detta har svårt att dölja ett synnerligen amatörmässigt filter. Komponerandet är som bäst enligt standardmall 1A och lyriken är inte sällan på dagisnivå. Därtill sänks helheten av Robin Binnbergs sång, som med milda ordalag kan beskrivas som utmanande. Dessutom saknar skivan en tydlig riktning, likt de sämre stunderna på Metallicas »Load« och »Reload«.

Finns här inget positivt? Jodå, ljudbilden är coolt råbarkad och passar den testosteronstinna musiken utmärkt. Grottmänniskehymnen »Kick you in the teeth« har ett utsökt, om än föga originellt, introriff som återkommer och lyfter refrängen. Introt till »Red tail lights« är Iron Maiden-atmosfäriskt, medan »Train to derail« har ett tufft Motörhead-drivigt riff. Glädjande nog är dessutom »Road crew« föredömligt kort.

1 2 **3** 4 5 6 7 8 9 10

JONAS WETTMARK

Shakedown Suzies

A business doin' pleasure

PICKY IS WITHOUT RECORDS

Sleazig och punkig hårdrock

Shakedown Suzies gör sig inga illusioner om att låtsas vara nyskapande, konstnärliga eller subtila. Som titeln vittnar om staplar »A business doin' pleasure« textmässiga klyschor på hög. Utan en passande kontext hade detta fallit platt till marken. Nu har Jönköpingskvartetten lyckligtvis förmågan att skapa medryckande material, som låter som att det kommer från samma fabrik som Hardcore Superstar och Psychopunch håller till i.

Här kränglas det inte i onödan. Kombinationen av sväng och bra låtar räcker långt. Det positiva kompenserar för att bryggan i »Best of me« är bättre än själva refrängen och att Erik Gripestams skräddarsydda röst ibland ligger farligt nära bristningsgränsen. Det minimalistiska riffet i »Buckle up« är ruggigt effektivt, de snygga Iron Maiden-gitarrerna i »Forever wild« förnöjer och »Alibi« och »Savage hearts« är farligt smittande. Tempot är därtill genomgående högt. Undantaget är den avslutande balladen »I don't do regrets«, som känns onödig på en annars kärnfull platta.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JONAS WETTMARK

Christian Rosander

King of hearts

AOR HEAVEN

Melodiös hårdrock/AOR

Christian Rosander från Örnsköldsvik är blott 23 år gammal, men har skrivit musik sedan 14-årsåldern och nu hunnit med samarbeten med fina namn som Michael Ruff och Frank Ådahl. Solodebuten är därmed inte oväntad – speciellt inte med tanke på att Christian sjunger och spelar allt utom bas.

Influenser från såväl hårdrock som AOR och västkustrock ger en mångfald på den här trevliga plattan. Soundet och blandningen påminner en hel del om 90-talsproduktioner av Tommy Denander, faktiskt. Det doftar tyngre Radioactive om »She's a killer«, medan det lätt västkustiga kommer fram i bland andra Toto-lika »Don't look back« och »Can't let go«. Vissa låtar är riktigt lika det svenska bandet Fatal Attraction.

Christians röst är något tunn men fin och lär bli bättre med åren. Som gitarrist är han på god väg att bli fullfjädrad, för det är ett snyggt hantverk som han bjuder på. Oavsett tyngre eller softare partier kryddar Christian arrangemangen på ett läckert vis.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

OLA HEIWE GRÄNSHAGEN

»Det har sedan tidig ålder varit Toto, Chicago och annan väldigt vuxen musik«

Christian Rosander

Q&A

Var det inte lite brådmoget att som 14-åring skriva AOR-låtar och västkustrock?

– Det är det som jag har växt upp med, säger gitarristen och sångaren Christian Rosander. Jag har aldrig varit mycket för dagens radiomusik. Det har sedan tidig ålder varit Toto, Chicago och annan väldigt vuxen musik eftersom min farsa, Jan Rosander, lirade i band. Han har bland annat spelat med i princip alla medlemmar i AOR-bandet Perfect Plan.

Var du inte ganska ensam om att lyssna på den sortens musik i den åldern?

– Jag har tre kompisar som gillar det här, men jag var knappast populär för att jag gillade AOR och 80-talsrock. Dessutom kommer jag från Örnsköldsvik som är en ishockeystad och jag är totalt ointresserad av det.

Är det svårt att *inte* gilla ishockey i Modos hemstad?

– Så är det nog. När man var yngre var man lite dum i huvudet om man inte gillade ishockey. Alla höll på med det, eller i alla fall någon sport.

I skivbolagets presentation av din solodebut »King of hearts« står det att du har studerat musik i elva år, men du är bara 23 år gammal. Vad är det för utbildning de syftar på?

– Det är framförallt att jag har tagit gitarrlektioner väldigt länge. Sedan gick jag musikestetiskt program på gymnasiet och två år på musikfolkhögskola.

Var det där du upptäckte jazzen som du säger var avgörande för ditt eget sound?

– Precis. Jag lärde mig lite mer teori, så istället för att ta till exempel E-moll, C, G och A som i en klassisk rocklåt kan man peta in lite mer av vad Steve Lukather kallar vuxna ackord, som G13 eller A7+5 eller -5. Sedan kanske det är samma ackordsvända, men med färgningar.

Kan det inte bli för teoretiskt och att man glömmer bort själva låten om det »alltid« ska vara med en färgning?

– Jo, om man överanvänder det, men jag är inte ute efter att det ska vara för krångligt. Det ska bara vara lite mer färg i bilden.

Du spelar gitarr och keyboard, sjunger och har programmerat trummorna, men på bas har du fått hjälp av Perfect Plans P-O Sedin. Varför la du inte även basen?

– Det är svårt. Det är mycket teknik. Jag kan till exempel inte spela slapbas och det finns några inlägg av det som en rolig detalj. Jag kände också att jag ville ha fler musiker på plattan. Sedan hittade jag ingen som hade tid att lägga trummorna, så då la jag istället tusentals timmar på att programmera dem.

SIMON LUNDH

RRRags

High protein

LAY BARE

Kul 70-talsretro

Det börjar med att låta väldigt mycket som Who. Kraftfulla elgitarrackord med en akustisk gura som påfyllning i bakgrunden. Men så kommer inledningslåten »The fridge« igång, det börjar sjungas och vips flaxar tankarna iväg till Bad Company. Låten är läckert flerdelad i tyngre partier och svängigare sekvenser. Det blir aldrig tråkigt att lyssna. Enligt sagda underhållande mönster fortsätter sedan hela albumet. Som mest manifesteras det belgiska bandets allsköns 70-talsinfluenser i »Dark is the day«, ett åtta minuters omväxlande men hela tiden tämligen dystert nummer som nog får ses som albumets centralpunkt. Här visar sig förresten Ron Van Herpen på styva linan som mästerlig sologitarrist, detta mitt i ett töcken av psykedeliska effekter.

Men knappt hinner »Dark is the day« bedarra innan vi överfalls av den energiska »Sugarcube« och gruppen kan addera punk till sin redan digra influenslista. Ja, det är en riktigt präktig retrosalva som här avfyras från Utrecht och Antwerpen.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

DANIEL REICHBERG

»De tre r:en kommer från att vi heter Rob, Rob och Ron«

Rob Martin, Rrrags

Q&A

Varför heter ni Rrrags med tre r och hur uttalas det?

– Det uttalas helt enkelt som *rags* och de tre r:en kommer från att vi heter Rob, Rob och Ron och vi behövde ett namn när vi skulle spela på Roadburn-festivalen 2018, säger trummisen och sångaren Rob Martin.

Utöver dig är det alltså Rob Zim på bas och Ron Van Herpen på gitarr. Är du ändå inte lite knäckt över att ni inte heter Rob, Rob och Rob?

– Jag försöker att inte tänka på det, men tack för att du påminde mig.

Retar ni Ron för att han inte heter Rob?

– Nä, men vi borde. Det är en fantastisk idé.

Att livedebutera på en festival är få förunnat. Hur gick det till?

– Vi är alla stammisar på Roadburn och jag tror att Ron har spelat där åtta, nio gånger, bland annat med Devil's Blood och Astrosoniq. Jag har också spelat där ett par gånger, så vi har en lång historia med festivalen. När vi berättade för grundaren Walter Hoeijmakers om vår nybildade powertrio tyckte han att vårt koncept passade in. Så vi hade tur att han trodde på oss.

Ni spelade in 2018 års självbetitlade albumdebut efter bara fyra rep. Hur har man ens material till en skiva efter så kort tid?

– Vi hade ett testjam och sedan bestämde vi oss för att spela in en skiva. Vi skrev en låt per månad och sedan jammade vi för att fylla ut. Vi ville inte hålla på och repa i ett år. Vi ville spela in en startpunkt, hur opolerat det än må låta. Det kändes som rätt sak att göra i hela det här spontana projektet.

Är aktuella »High protein« mer inrepad?

– Ja. Vi hade mer tid, liveerfarenhet och fler förberedda låtar, men inspelningsprocessen var ungefär densamma. Kanske hade vi tre dagar i studion istället för två, men annars spelade vi in allt live utom sången.

Är jag rätt på det om jag beskriver er musik som tagen från San Francisco mot slutet av 60-talet?

– Det är nog ganska korrekt. Jag skulle säga slutet av 60-talet och början av 70-talet med mycket själ, groove och dynamik.

Vad betyder det att er musik är »vintage men inte retro«, som det står i skivbolagets presentation av er?

– Skrev jag det? Det kommer jag inte ens ihåg. Jag tror att retro är mer en aktion medan vintage är ett sinnestillstånd eller något. Man gör något i en old school-stil, men det är inte en gimmick. Det kanske är skillnaden?

SIMON LUNDH

She Bites

Joyride

PRIDE & JOY

AOR med pop- & punkstänk

Det är minsann inte ofta som man får Dalbello-vibbar, men när tyska She Bites drar igång hör jag direkt att skådespelerskan och sångerskan Melanie Stahlkopf bitvis har sådana spår i rösten! Musikstilen är däremot rockig och gitarrbaserad AOR.

Ihop med Lioncages Lars König plöjer de lite nya marker jämfört med tidigare arbeten och här finns även influenser från modern poprock med en småpunkig attityd. En styrka med skivan är intensiteten som främst kommer sig av Königs gitarrspel.

För att återknyta till Melanies röst är den i sanningens namn lite tunn, vilket främst hörs där hon stämsjunger med sig själv. Men överlag är det mesta bra, varken mer eller mindre. Man gungar med till musiken och kommer att tänka på än Blondie här och än Pat Benatar där. Allt avslutas med Sugababes »Push the button« som är ett inte oväntat låtval, då plattan har egna spår i liknande anda – som exempelvis titelspåret »Joyride«. En kanske inte ansträngande men ganska bra dag på jobbet för bandet.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

OLA HEIWE GRÄNSHAGEN

Shining Black Ft Boals & Thorsen

Shining Black Ft Boals & Thorsen

FRONTIERS

Melodisk metal

Huruvida Shining Black ska betraktas på samma vis som Geoff Tates (ex-Queensrÿche) Sweet Oblivion och Zak Stevens (Savatage) Archon Angel låter jag vara osagt. Upplägget är snarlikt men resultatet ett helt annat. Mark Boals torde för gemene man förknippas med neo-klassisk metal i stil med hans forna arbetsgivare Yngwie Malmsteen och Royal Hunt. Olaf Thorsen är å andra sidan italiensk blipp-metal personifierad med både Labÿrinth och Vision Divine på sitt cv.

Just Labÿrinth är också projektets gemensamma nämnare. För en kort sekund var Mark tänkt som bandet nye sångare. De planerna rann dessvärre ut i sanden på grund av tidsbrist. Det är nu dessa planer som har återupptagits i Shining Black och nog finns det spår av tidsbrist här med. Musiken må vara okej, melodisk metal. Likaså är arrangemangen ordentligt utförda och sången helt klanderfri. Men utan direkt innehåll faller allting platt och plattan är lika anonym den femte gången som den var efter den första lyssningen.

1 2 3 4 **5** 6 7 8 9 10

JANNE MATTSSON

Sinisthra

The broad and beaten way

ROCKSHOTS

Konceptuell goth metal

Sinisthra vill inte kallas goth metal, utan rabblar klyschor om gränslöshet och nämner influenser från 70-talets progressiva rock. Men nog är det deppigt och gothaktigt alltid. Och nej, långa låtar och en theremin räcker inte för att få leka Pink Floyd.

Bandet har inte släppt album sedan 2005 och tyckte att det vore lustigt att göra den längsta låten, 13 minuter långa »Closely guarded distance«, till singel. Den beskrivs som ett hopklipp av gamla idéer och lite så låter albumet från start till slutspurten. Ja, trots snygga idéer här och var känns endast avslutande »Ephemeral« som en färdig låt.

Mot en fondvägg av slöa passager med eviga gitarrsolon som vilar på fyra toner gör sig inte Tomi Joutsen tillnärmelsevis lika bra som i Amorphis. Nej, de har hunnit springa om Sinisthra flera gånger de senaste 15 åren. Här finns inga av hans bestialiska avgrundsvrål. Melodistyrkan och känslostormarna är utbytta mot navelskådande och fokus på ett osammanhängande koncept. En besvikelse.

1 2 3 **4** 5 6 7 8 9 10

JESPER ROBILD

Stygian Crown

Stygian Crown

CRUZ DEL SUR

Death metal-kryddad doom metal

»Candlethrower« har Los Angeles-gruppen Stygian Crown valt att kalla innehållet på sin självbetitlade albumdebut. Ordet är inte oväntat en sammanslagning av Candlemass och Bolt Thrower, vilket ger en relativt god beskrivning av musiken på »Stygian Crown«: klassisk doom metal i möte med mullrande death metal.

En kombination som visar sig fungera förvånansvärt bra. Det bör dock poängteras att sammanfogningen av dessa två genrer inte är särdeles dramatisk, då amerikanernas fäbless för svensk melankoli är långt större än böjelsen för brittiska slagfält. Dock är det just tack vare sammansmältningen av de båda stilarna, tillsammans med Melissa Pinions (emellanåt väl) dramatiska sång, som Stygian Crown står ut.

Särskilt lyckat blir det i de mångsidiga »Through divine rite« och »When old gods die«, men ytterligare nyanser i låtskrivandet hade varit att föredra. På det stora hela ett stabilt förstlingsverk likväl.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

TOMAS LAGERLÖF

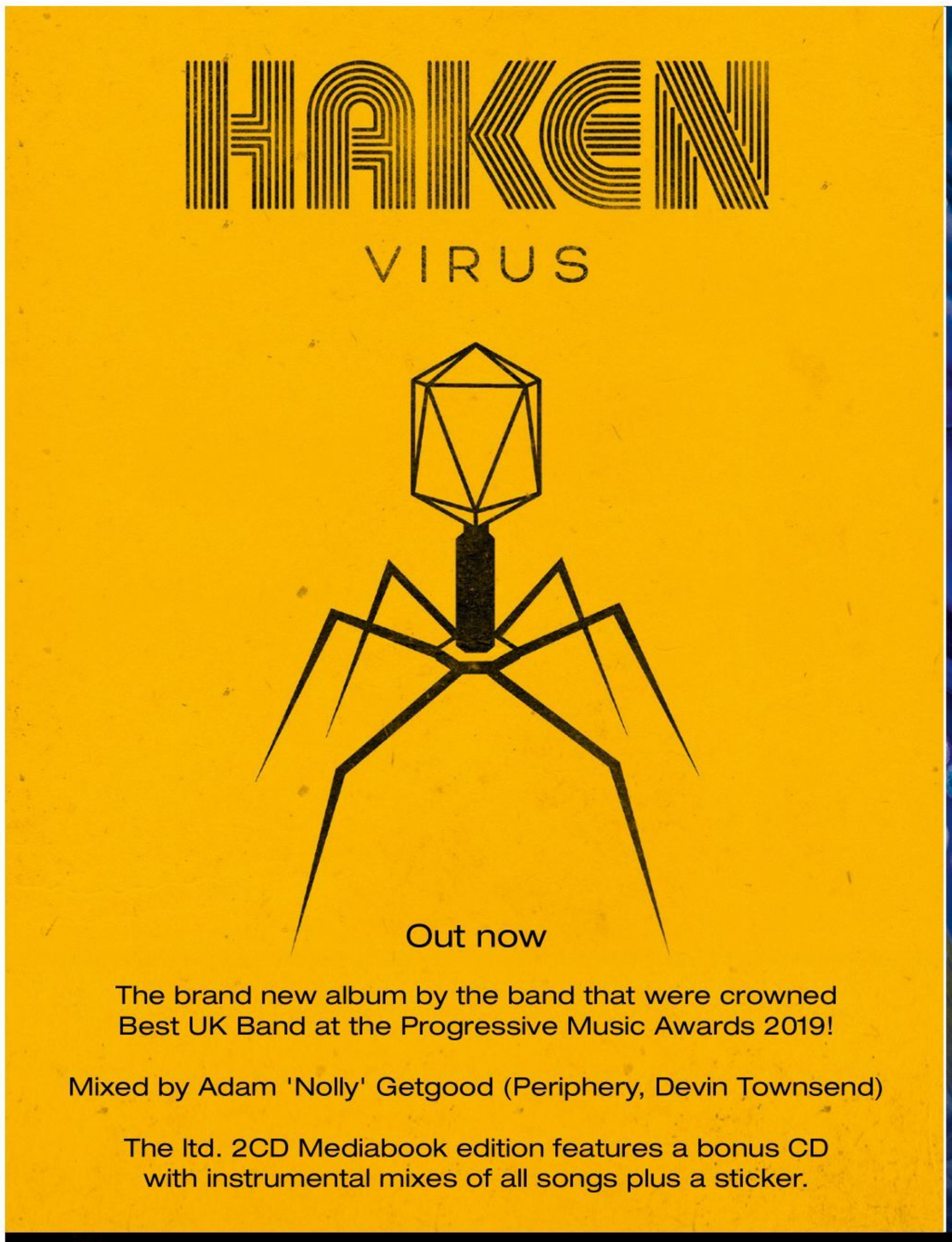

SONY MUSIC
www.insideoutmusic.com
INSIDE OUT MUSIC

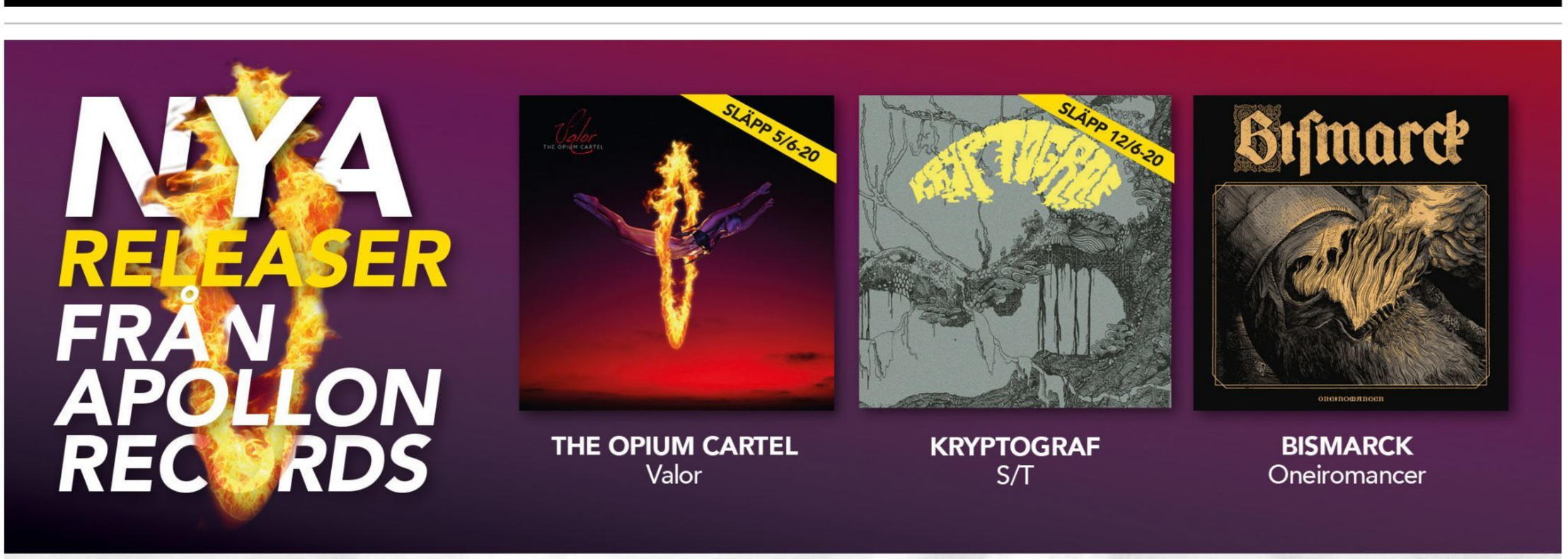

Shok Paris

Full metal jacket

NO REMORSE

Klassisk US metal-återkomst

Det har passerat mer än 30 år sedan Shok Paris senaste studioalbum »Concrete killers«. En fin platta som inte skäms för sig i samlingen. Det gör förresten inte deras två tidigare album heller. Däri ligger också anledningen till att Shok Paris går bäst hem på festivaler som Keep It True och Headbangers Open Air. Det är precis där, bland jeansvästar, tygmärken och hockeyfrillor bandet har sin entusiastiska publik. Det är där låtar som »Battle cry«, »Steel and starlight« och »Go for the throat« lockar till stordåd.

På återkomsten är stordåden betydligt färre. Ja, de lyser med sin frånvaro helt och hållet. Lyckligtvis gör dipparna samma sak. »Full metal jacket« är i stället en jämnstark skapelse. Trots klen produktion och ett lätt taffligt framförande visar bandet fortsatt prov på gott melodisinne. Att sångaren Vic Hix fortfarande har stämbanden i behåll väger upp mycket av det förlorade tempot. Men visst hade jag hoppats på mer än så här. Det går inte att förneka.

1 2 3 4 **5** 6 7 8 9 10

JANNE MATTSSON

»Jag tror att nästa album släpps inom ett år eller mindre«

Vic Hix, Shok Paris

Q&A

Efter de tre albumen »Go for the throat« (1984), »Steel and starlight« (1987) och »Concrete killers« (1989) lades Shok Paris ner 1989. Vad var det som gav bandet dödsstöten?

– Efter sista albumet ville vårt skivbolag IRS inte längre ge oss något ekonomiskt stöd, säger sångaren Vic Hix. Hade vi fått det kunde vi kanske ha slutat på våra dagjobb och lagt ner mer tid på att skriva låtar och repa. Jag försökte få med mig hela bandet för att driva den linjen mot skivbolaget, men när jag inte lyckades hoppade jag av. De andra flyttade från Cleveland till Los Angeles för att leta efter en annan sångare, men jag antar att de inte hittade någon. Jag har aldrig frågat dem.

Hur gick det till när Shok Paris återförenades?

– 2003 fick vi en förfrågan om att vara med på följande års Bang Your Head-festival. Det var en engångsföreteelse med målsättningen att få med så många gamla medlemmar som möjligt. När vi erbjöds att vara med på Headbangers Open Air 2010 satte vi ihop ett nytt Shok Paris med mig, gitarristen Ken Erb och våra tre nya killar. Det var då det slog oss: »Om vi ändå ska göra det här, varför inte börja skriva nya låtar?« Och efter den respons vi fick började vi tala om ett helt album. Ingenting går upp mot dessa europeiska festivaler. Jag häpnade när det var bröllop på Keep It True 2015 och alla, även människor i 80-årsåldern, gjorde horntecken för kamerorna.

Inspelningen av nya albumet »Full metal jacket« blev lindrigt sagt utdragen.

– Vi började spela in 2011, men kom av oss när vi började repa inför Up The Hammers i Aten 2012. Två nya låtar till en planerad ep, »Those eyes« och »Full metal jacket«, spelade vi på konserten. Ep:n lades på is när vi beslöt oss för att göra ett helt album istället. Själva albumet började vi inte spela in förrän 2017. I nuläget har vi material nog för att göra ett album till så snart »Full metal jacket« är släppt.

Är det vad ni tänker göra?

– Kanske. Vi återinspelade »Those eyes« och »Full metal jacket« till den här skivan och till uppföljaren ska vi göra samma sak med de fem eller sex resterande låtarna till den tänkta ep:n. Får vi inga spelningar för »Full metal jacket« kan det bli så att vi börjar spela in direkt istället. Jag tror att nästa album släpps inom ett år eller mindre.

ERIK THOMPSON

Tuple

Wooden box

AOR HEAVEN

Fin skandinavisk hårdrocks-AOR

När chocken lagt sig efter bakgrundspratet på finska i skivans inledning går det från klarhet till klarhet på Tommi »Tuple« Salmelas platta. Mest känd från bandet Tarot ger 50-åringen oss skandinavisk hårdrocks-AOR av klass, med textmässiga inslag från hans omtumlande liv.

Vid flera tillfällen längs låtlistan tänker jag på både Europe à la sent 80-tal och den tyngre sidan av Alien, som i »Demon alcohol«. Den fina »Get with the program« drar till och med åt amerikansk hårdrocks-AOR.

Variationen är det med andra ord inget fel på: allt från tempofyllda »Too far gone« till finstämd soft-AOR i »Miracle« fås och en hel del däremellan. Jag kan inte bortse från att det låter riktigt proffsigt om helheten. En bra sångare är han också. Produktionen är däremot lite modernt bomullsmättad. Det stör inte mycket, men de enskilda instrumenten är något svåra att urskilja. De klatschiga keyboardljuden är ibland perfekta, men i en del låtar väl sterila. Men ändå – starkt.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

OLA HEIWE GRÄNSHAGEN

Q&A

Är debutalbumet »Wooden box« terapeutiskt?

– Det är väldigt personligt, säger AOR-bandet Tuples sångaren Tommi »Tuple« Salmela (Tarot). Jag fyllde 50 år i fjol och har jobbat med musik sedan 1984. Det finns många historier att berätta, så jag kontaktade min vän Riitis och frågade om han ville skriva musik och texter utifrån mina berättelser. Mitt liv har varit som en bergochdalbana med skilsmässa, alkohol och droger. Jag har själv inte använt droger, men har förlorat vänner som har använt heroin. Öppningslåten »Wooden box« handlar om pappa och avslutande »Pretty much perfect« om mamma.

Vid sidan av musiken jobbar du med ungdomar som har drogproblem. Känner du igen dig i dem?

– Ibland och jag har historier att berätta som kanske kan få dem att inse att det finns ett bättre sätt att leva. Vi försöker alltid att förstå dem, för då kan man kanske lista ut varför de missbrukar. Vad var det som gjorde att de började? Det är oftast samma sak: dåliga föräldrar, arbetslöshet, tufft i skolan och den ständigt närvarande känslan av att vara värdelös när folk som inte förstår säger att de är ett problem. Vi försöker få dem att känna något positivt och förstå att allas liv har en mening.

Önskar du att någon hade gjort samma sak för dig?

– Visst, men det hjälper mig att prata med dem. Jag har förståelse för det som de går genom. Låten »Too far gone« handlar till exempel om hur droger till en början är roligt, men ju mer man använder dem desto värre blir det. Jag hade en del barndomskamrater som jag försökte prata med men där det ändå slutade med överdos.

Din röst överraskade mig. Du ser ut att ha mer av en whiskeyröst än den klara, vackra stämma som du har på »Wooden box«. Är det många som har kommenterat det?

– Faktiskt, men jag har sjungit många olika sorters musik. Jag kan sjunga hårt också, men försökte att sjunga lite annorlunda på den här skivan.

Det känns väldigt äkta och det märks att du har gjort det här med mycket hjärta. Var det väldigt känslosamt?

– När min pappa gick bort på 70-talet tog mamma hand om mig och min bror och det var inte lätt. Vi bodde i Helsingfors och det förekom mycket droger och alkohol och folk som sniffade bensin. Till slut flyttade vi till Kuopio och när jag la sången på låten om henne fick jag avbryta flera gånger eftersom jag grät och inte kunde fortsätta.

SIMON LUNDH

Tokyo Motor Fist

Lions

FRONTIERS

Trixter möter Danger Danger

Stjärnspäckade Tokyo Motor Fists tre år gamla albumdebut var en pigg liten melodiös rackare. Möjligen till och med av det förbisedda slaget. Med äkta spelglädje och det ena snygga riffet efter det andra krattade Trixters Steve Brown manegen för Danger Dangers karismatiska sångare Ted Poley. Och varför ändra på ett uppskattat koncept? »Lions« är som en direkt fortsättning på smekmånaden där allting fortfarande är nytt och spännande.

Tillsammans med de båda Rainbow-bekantingarna Greg Smith och Chuck Burgi på bas respektive trummor befinner sig Steve och Ted i vad som närmast kan liknas vid ett drömlandskap. Ett landskap sjudande av historia men också med gott om plats för egna influenser. Möjligen att Steve unnar sin gitarr lite mer plats i ljudbilden den här gången. Tur det då Ted med konstens alla medel har suddat bort kråkorna i halsen och nästan gör en för polerad insats. Om det stör? Inte ett dugg. En snygg platta förtjänar snygg sång och visst »kan« Ted bjuda på sådan med.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JANNE MATTSSON

Trotoar

No salvation

GMR

Medryckande déjà vu-retrometal

Den Göteborgsbaserade duon Linnéa Landstedt (Ice-Age, Tyranex) och Pontus Pettersson-Gull (Tyranex) har en förkärlek för 80-talsmetal, från NWOBHM-vågen till thrash/speed-delen av skalan. Linnéas fans kan förvänta sig en annan sida av henne, för inte ett enda growl lämnar hennes strupe på »No salvation«. Istället har hon hittat sin rena, ja, nästan smurfljusa sång som under de första sekunderna slår en som späd och oskuldsfull. Men hon innehar en stilettvass röst med mycket kraft som bär upp det tunga låtmaterialet med lätthet.

Duon har lyckats med vad de föresatte sig att göra, att skapa ett retrosound med dubbla gitarrer som låter som en autentisk 80-talsplatta. Det är medryckande, trallvänligt och lättillgängligt. Både Iron Maiden-galopper och Mercyful Fate-vibbar blixtrar förbi och det låter ruskigt välbekant utan att något känns som plagiat. Efter ett tag börjar det kännas som att formeln är lite för snäv och det blir smått enahanda. På det stora hela är detta dock ett lyckat projekt.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

DANIELA PILIC

Ulthar

Providence

20 BUCK SPIN

Dystopisk kaos-death metal

Det första mötet med Oaklandtrions andra album är allt annat än okomplicerat. Att jänkarna har valt att begränsa speltiden för de åtta spåren till drygt 36 minuter är logiskt, för runt halvtimmen börjar mitt nödvändiga fokus att svikta. »Providence« är ett intressant släpp, men den här typen av svärtad dystopisk kaos-death metal kräver rätt sinnesstämning för att man ska orka penetrera dess intrikata hölje.

Basisten Steve Peacocks domedagsröstinsats ger välbehagliga rysningar samtidigt som Justin Ennis frenetiska trummande ger låtarna ryggrad. Trots ett abstrakt uttryck vilar det något okomplicerat och futuristiskt avskalat över musiken. Suggestivt programmerade partier som introt till »Through downward dynasties« ger en industriell klang och skapar ytterligare en dimension till den smygande dynamiken.

Paradoxalt nog kan »Providence« både vara ledmotivet till pessimistens samtidssyn och ett musikaliskt verktyg till den som använder de kreativa glasögonen för att trigga sin skapandetörst.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

JESPER LÖFVENBORG

Vampire

Rex

CENTURY MEDIA

Kolsvart heavy metal

Att få till en magisk mixtur av black metal och heavy metal som gör att både urtida arv och nutida frontspaning faller på plats kräver sitt band. Vampire från Göteborg är ett sådant. Bandbilderna, tagna ute i havsbandet vid Stora Amundön, är monumentala och det gastkramande omslaget för tankarna till medeltida skräckhistorier. En perfekt språngbräda till »Rex« som är en fullständig upplevelse på alla sätt.

NWOBHM blandas med svartkrut så torrt att det stundtals nästan självantänder. Ta bara »Pandemoni«. Där träffar Vampire inte bara rätt i nutidsorientering utan blandar också in så smittande riff att Folkhälsomyndigheten bör kalla till presskonferens. Eller »Rekviem«, en uppsnabbad godbit som med ett annat bpm hade passat på en obskyr heavy metal-platta från tidigt 80-tal.

»Rex« är från början till slut en kolsvart modern hyllning till hur metal lät när nitbälte, ryggtavla och jeansväst var obligatoriskt och har dessutom utmärkta gitarrsolon. Missa inte den här ryggdunkningen till Watain.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

JONATHAN STRANDLUND

Withering Surface

Meet your maker

MIGHTY MUSIC

Melodisk death metal

Efter 14 års uppehåll är danska Withering Surface tillbaka. »Meet your maker« är bandets femte album, men efter en så lång tid blir det nästan som ett nytt debutalbum. Stilmässigt rör det sig om ösig melodisk death metal med en raspig ton men inte så mycket tyngd. Det finns klara paralleller såväl till thrash metal som till mer melodiska subgenrer. Även om tempot inte är oavbrutet högt känns plattan väldigt intensiv och driven. Michael H Andersen röjer runt ovanpå detta med sin speciella sångsinsats, som ligger någonstans mellan Rock'n'Rolf (Running Wild) och Alexi Laiho (Children Of Bodom).

Det är dock just det tidigare nämnda året som skivan lever på. När bandet försöker ta det lite lugnare i halvballaden »I'll soon be gone« fungerar det inte så bra. Överlag är detta ett habilt hantverk men några ytterligare dimensioner skulle behöva adderas för att inte Withering Surfaces återkomst ska landa i metalgenrens stora och rätt anonyma mellanskikt.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

ADAM WESTLUND

Woe Gothenburg

Too late too loud

DAREDEVIL

Bandit-hårdrock från Göteborg

Band som Woe Gothenburg är svåra att recensera. Inte för att de spelar utmanande musik eller för att det är svårt att bilda sig en uppfattning om dem. Nej, snarare för att man vill gilla bandet men inte kan förmå sig att göra det helhjärtat.

Det här är hårdrock som rent stilmässigt är som klippt och skuren för att passa in i rotationen på Bandit Rock (tänk Metallicas 90-tal, Corroded och Mustasch) men där kvaliteten på låtskrivandet helt enkelt är alldeles för låg. Entusiasmen finns där och hjärtat likaså. Woe Gothenburg är ett band som tveklöst älskar det de gör, men inte levererar vare sig riff eller melodier som håller högre klass än ett genomsnittligt demoband.

Visst finns det ljusglimtar. Refrängen i »The one« är trevlig och »Havoc blues« svänger. Jag kan definitivt se att Woe Gothenburg skulle vara ett underhållande liveband att svinga bärs till på den lokala rockbaren. Men finns det något på »Too late too loud« som motiverar en till upprepad lyssning? Nej.

1 2 3 **4** 5 6 7 8 9 10

SEBASTIAN ZWEINIGER

Jessica Wolff

Para dice

METALAPOLIS

Modern radiometal

Med två tidigare album i bagaget fortsätter finska Jessica Wolff sin vandring mot genombrottet. Om inriktningen tidigare har haft ett tydligt fokus på moderna melodier och radions breda massa av lyssnare är det lite mindre av den varan på »Para dice«. Volymen har vridits upp, riffen blivit hårdare och gitarrernas anslag stundtals direkt aggressiva. På papperet en svår uppgift att hantera, men med attityd i rösten gör Jessica det bästa hon kan av situationen. Dessvärre drunknar hon i sin egen skapelse.

Där föregångarna har levt lika mycket på det moderna som på det melodiska tar det förstnämndas typiska ljudbild alltför stor plats den här gången. Ljudbilden är så kompakt att albumets alla känsloyttringar effektivt stängs ute. I stället för att upptäcka hantverket bakom låtarna krockar man med en kompakt vägg av ljud. De få gånger rösten tillåts stå i fokus är det i trötta radioballader som hördes redan på Avril Lavignes 18 år gamla albumdebut »Let go«.

1 2 3 **4** 5 6 7 8 9 10

JANNE MATTSSON

Wolftooth

Valhalla

RIPPLE

Omväxlande stonerrock

Såväl titeln »Valhalla« som omslaget, förestående person av asagudstyp ridande på bevingad häst, konnoterar mullrande slagfältsmetal i sann Conan-anda, alternativt testosteronstinn metal à la Manowar eller Amon Amarth. Men Richmondbandet Wolftooths andra fullängdare är snarare fullmatad med stonerrock, Black Sabbath-riff och klassisk heavy metal. I mångt och mycket en skiva som gjord för förfesten således.

Efter det instrumentala introt »The lamentation of Frigg« bjuds nio »riktiga« låtar som svänger och kränger om vartannat – allt som oftast på medryckande vis. Särskilt bra lyckas amerikanerna i den ösiga smockan »Firebreather« och det lika livfulla titelspåret. Men »Valhalla« erbjuder överlag en nöjsam musikupplevelse där plattans 43 minuter fullkomligen svischar förbi. Det måste ses som ett gott betyg.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

TOMAS LAGERLÖF

ÖVRIGT

Ahab
Live prey
NAPALM
Livealbum

Ahab från Tyskland är i dag ett av de mer välkända namnen i den relativt svårtillgängliga subgenre som går under namnet funeral doom metal. Deras havsorienterade teman har blivit ikoniska och 2006 års debutalbum »The call of the wretched sea« har fått något av klassikerstatus. Det är just från detta verk som »Live prey« hämtar sitt material.

Det är bara fem låtar på listan men de knäcker alla tiominutersstrecket. Ljudkvaliteten på inspelningen är helt fantastisk. De långsamma och vemodiga riffen framträder oerhört tydligt samtidigt som tyngden från trummor och bas är just så enorm som jag vill ha den. Den snygga liveljudbilden skänker ytterligare liv till låtmaterialet och ger det organisk intensitet. Sången och growlandet är mer av ett komplement men ligger också helt rätt i mixen. Stämningsmässigt hittar skivan precis rätt och skapar en närmast hypnotisk känsla av djupa hav, mörka hemligheter, mullrande åska och annalkande undergång. För fans av genren är detta en riktig fullträff.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

ADAM WESTLUND

BPMD
American made
NAPALM
Coveralbum

Den högproduktive trummisen Mike Portnoy har på sociala medier varit snabb att försvara den senaste i raden av hans musikaliska sysslor. Inte för att den forne Dream Theater-legendaren alls behöver ursäkta ett projekt där syftet kort och gott är att ha kul tillsammans med några polare. Det är ju förstås inget köptvång på denna 70-talsbetonade coversamling, som förutom Portnoy framförs av Overkill-sångaren Bobby »Blitz« Ellsworth, Metal Allegiance-basisten Mark Menghi samt Vio-lence-gitarristen Phil Demmel.

Nu påstår jag inte heller att dessa tunga tolkningar av klassiker som Lynyrd Skynyrds »Saturday night special«, Grand Funks »We're an American band« och Aerosmiths »Toys in the attic« på något vis är omistliga. Men det är givetvis helt oklanderligt framfört, man hör i högsta grad spelglädjen och får jag chansen att se detta gäng live framöver kommer jag att ta den. Att suveräne Blitz här kör det klassiska liveintrot till Ted Nugents »Wang dang sweet poontang« vore bara det värt inträdet.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

NEVEN TROSIC

Danzig
Danzig sings Elvis
CLEOPATRA
Coveralbum

Ingen höjer på ögonbrynen när Glenn Danzig tolkar Elvis Presley på ett helt album och visst är det bra att det äntligen blev av. Det känns också befriande att han har valt att inte försöka leva upp till sitt smeknamn Evil Elvis, utan istället beslutat sig för att göra versioner trogna originalen, utan dunder och brak och spända muskler. Tommy Victor fingrar lätt på gitarren, Glenn spelar piano och otajta trummor.

Valet av låtar har slagsida mot Elvis tidiga material från 1954 och de närmaste åren framåt, med några inslag från tidigt 60-tal och två låtar från 70-talet. Det är likaså, med undantag av »Fever« och »Always on my mind«, ett urval av ett inbitet Elvis-fan med mestadels b-sidor och låtar som knappt gjorde avtryck på topplistorna.

Problemet är bara att det inte är särskilt roligt att lyssna på en tafatt och oinspirerad coverskiva. Kanske finns en tanke om att det ska låta inspelat i Sun-studion 1955, men resultatet är något som förmodligen bara är en dålig hemmainspelning.

1 2 3 **4** 5 6 7 8 9 10

PELLE GUNNARSSON

Destruction
Born to thrash
NUCLEAR BLAST
Livealbum

Basisten och sångaren Schmier slår sig för bröstet och hyllar det nya Destruction som det bästa som har hänt sedan förra gången de bytte ut en medlem. I det här fallet har ingen ersatts utan gitarristen Damir Eskić har tillkommit och gjort powertrion till en kvartett. Visst finns det en poäng i vad han säger. Damir fyller märkbart ut ljudbilden och avlastar Mike Sifringers seniga fingrar med pondus och karaktär. I synnerhet solopartierna som tidigare har låtit lite väl tunna tjänar på den dubbla strängattacken.

Inspelad under fjolårets Party San Open Air i Tyskland är »Born to thrash« uppbyggt på bandets kändare nummer. Det är ju sådant som går hem på festivaler. Åtta klassiker serveras med två nya nummer från då färska »Born to perish«. Då släppet är väldigt spontant och påläggen få, om ens några alls, haltar det dock stundtals. I synnerhet hos Schmier vars sång bitvis saknar mycket av den aggressivitet som krävs för att förbanna gudarna så som bara han kan.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

JANNE MATTSSON

Myrath
Live in Carthage
EAR
Dvd

Myraths historiska dubbelframträdande på SRF 2019 var så överväldigande att en dvd-upptagning av bandet på scen oundvikligen känns förkrympt och splittrad i jämförelse. Även bortsett från avsaknaden av en flygande illusionist på »Live in Carthage«.

Å andra sidan är musiker, showmän och låtskrivare av Myraths kaliber – liksom den idogt bispringande magdansösen – verkligen som klippta och skurna för filmmediet. I synnerhet inför dyrkande landsmän på en stor utomhusscen på hemlandet Tunisiens mest historiska plats: det antika Karthago. Ingen kan missta sig på att för alla de här församlade är låtar som »Endure the silence«, »Duat« och »No holding back« redan klassiker. Med all rätt. Myrath förenar melodisk metal och inhemska tonkonsttraditioner på ungefär samma sätt som Angra, men med långt bättre resultat än de överskattade brasilianarna.

På cd-versionen återfinns något av bandets inträdescertifikat till elitserien: ett gästspel av Don Airey. På en nyversion av »Believer«, mer bestämt.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

ERIK THOMPSON

Powerwolf
Best of the blessed
NAPALM
Samlingsalbum

Det har redan hunnit gå 15 år sedan sensationen Powerwolf ylade för första gången. Då med albumdebuten »Return in bloodred« och ett imponerande musikaliskt power metal-koncept. Nu är de framme vid sitt första samlingsalbum och visst finns det fog för det. Fanskaran har ökat kull för kull efter varenda (slutsåld) konsert de bockat av. Efter sju album har de heller inga problem att plocka ut 16 starka nummer att visa upp. Att de dessutom har lagt tassarna på sju av dem kan ses som en hädelse. Men faktum är att den nyare skrud de klätts i lyfter fram deras behag på ett helt annat sätt och gör dem fylligare än tidigare.

Visst saknas många personliga favoriter som »Blessed and possessed«, »Fire and forgive« och »Stossgebet«. Dessa har i stället hamnat på liveplattan som följer med om man köper dubbelcd-utgåvan. Snopet, absolut. Men å andra sidan är det i det vildare liveformatet de gör sig som allra bäst. Lite som Powerwolf överlag. Men som samling är bristerna ytterst få på »Best of the blessed«.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

JANNE MATTSSON

Mark Spiro
2+2 = 5: best of + rarities
FRONTIERS
Samlingsalbum

Kaxig titel på denna 3-cd, men när det handlar den mästerlige låtskrivaren och artisten Mark Spiro känns den träffande. I viss mån är hans inspelningar avskalade, men trots det är de små mästerverk i musikalisk minimalism. Att samla det bästa av det tidigare utgivna på två cd:s är inte lätt, med många »givna« favoriter. Till mina hör den makalösa »Midwestern skies« med underbart gitarrspel av Michael Thompson, »All the love we kill«, »Valdez«… listan kan göras lång. Poppig AOR är Spiros kännetecken, liksom »Beatles-rock i modern tappning«. Med åren har han släppt på AOR:en, men hans guldåder för melodislingor är intakt.

Även toppgitarristerna Dann Huff och Tim Pierce finns med, så bara det bästa duger. Frontiers har fokuserat något mer på det AOR-mässiga här, begripligt nog, och även bland de 13 tidigare outgivna spåren finns höjdare som »Cry me a river« och »Whirling dervish«.

Den som har missat Spiro som artist har en högtidsstund att se fram emot. Till och med hans röst är av världsklass.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

OLA HEIWE GRÄNSHAGEN

Whitesnake
The rock album
WARNER
Samlingsalbum

»The rock album«? David Coverdale förklarar visserligen titeln på annan plats i tidningen, men ändå. Alla Whitesnake-album är väl rockalbum? Och varför plockar denna samling från 1984 års »Slide it in« som tidigast, när Whitesnake har rockat sedan 1978?

Nåja, det som ingår är en frejdig koppling klassiker och doldislåtar, flera i nya mixar och vissa omgjorda. »Still of the night« får ett riktigt slut istället för att tonas ut. »Crying« bjuder på en ny mycket fylligare mix. Kul dessutom att de har plockat fram ärtiga »She give me« från Coverdales förnämliga soloplatta »Into the light« (2000) ur gömmorna, liksom ett par bonusspår från japanska »Restless heart« (1997), varav »Can't stop now« är ett tvättäkta vitaminpiller

Till de mer tveksamma valen hörs den småtrista »Tell me how« och »Always the same«, vilken förståeligt nog ratades inför den senaste energibomben »Flesh & blood« (2019). Då är det roligare att de tidiga tidernas vita orm har återupplivats till skivomslagets framsida.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

DANIEL REICHBERG

ROMAN OM LIVET SOM HÅRDROCKARE

– från vardagen till Sweden Rock Festival

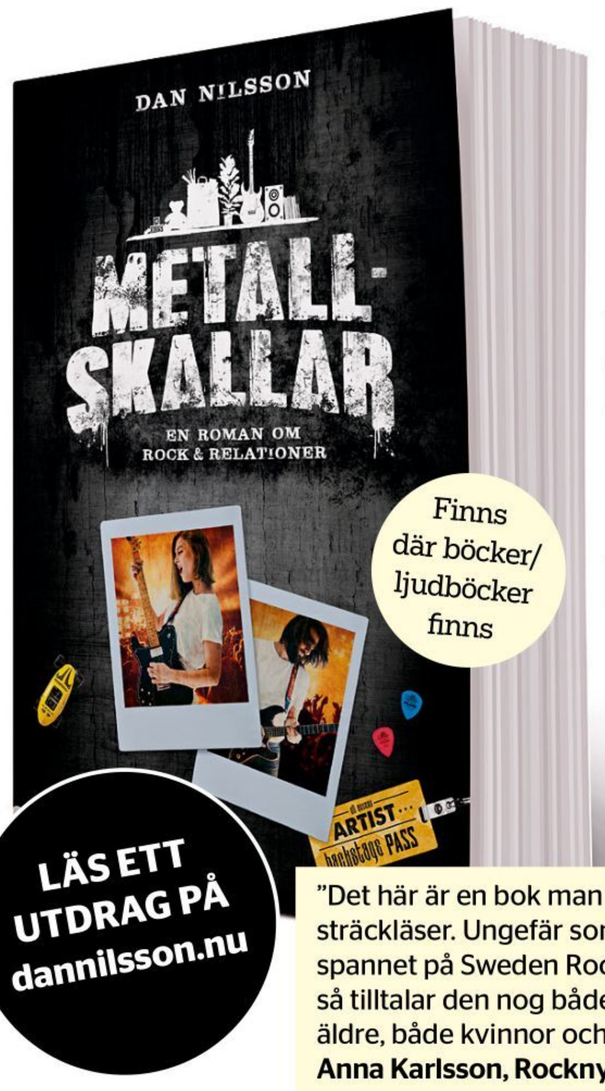

METALLSKALLAR
– en berättelse om rock, revolter och relationer, fylld med humor och nostalgi.
Varje kapitel refererar till en låt ur metalhistorien – från Black Sabbath via Judas Priest till Ghost ...

DAN NILSSON
har en bakgrund som journalist och hårdrocksrecensent.

”Det här är en bok man gärna sträckläser. Ungefär som ålders-spannet på Sweden Rock-besökarna, så tilltalar den nog både yngre och äldre, både kvinnor och män.”
Anna Karlsson, Rocknytt (Betyg: 4/5)

hoi förlag
www.hoi.se

EMP

powered by Sweden Rock

Ange kod*

UPTHEIRONS

Vi bjuder på frakten!

› www.emp-shop.se

*Lägsta ordervärde 400 SEK. Giltig till och med 20 juli 2020.

TA HAND OM ER!

Vi såg fram emot att träffa er på Sweden Rock Festival i sommar. Omständigheterna i världen tillåter inte det och säkerheten går alltid först. Hoppas vi kan ses snart igen i folkhavet framför en scen. Tills dess är det bara till att fortsätta att lyssna på och stötta din favorit-metal hemma eller i din lastbilshytt.

Var rädda om er!

SWEDISH METAL

Volvo Trucks. Driving Progress

„Putting our name on it is a statement.
This is **LAMB OF GOD**. Here and now."
D. Randall Blythe

CD | LP | DIGITAL | DELUXE EDITION BOX SET
(PICTURE LP, DIGIPAK (+ BONUS TRACK, 20-PAGE BOOKLET), DIN-A2 POSTER, SLIPMAT)

IN STORES **19.06.**

INCLUDES THE SINGLES "CHECKMATE" & "MEMENTO MORI"

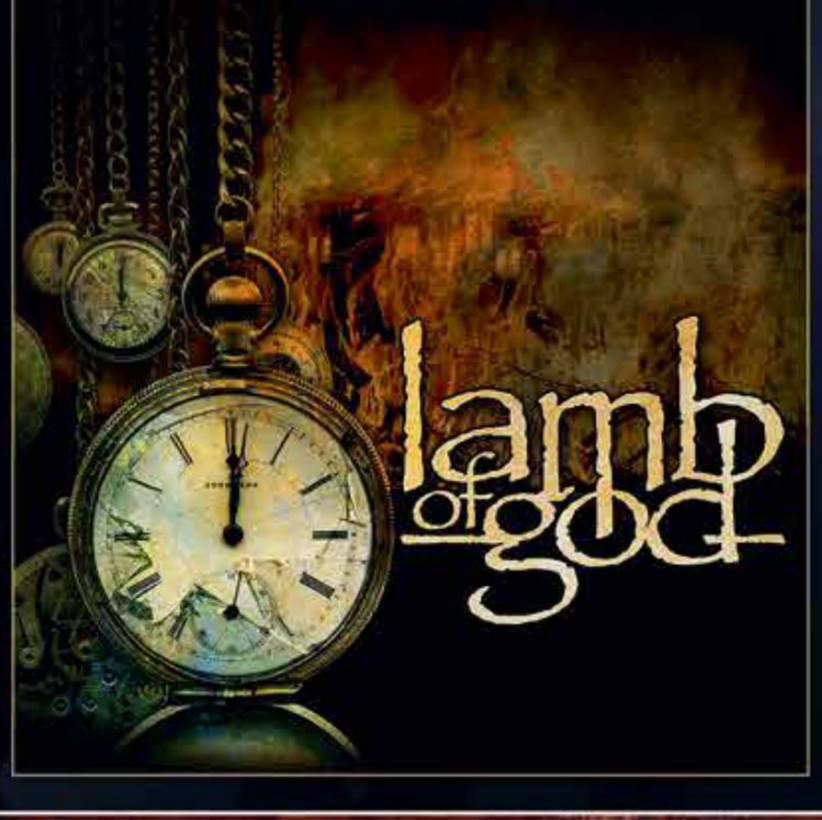

ON THEIR 4TH STUDIO ALBUM, "HELL WILL COME FOR US ALL",
AVERSIONS CROWN ARE MORE INTENSE AND AGGRESSIVE THAN EVER.
A MUST-HAVE FOR EVERY EXTREME METAL FAN."

AVERSIONS CROWN

HELL WILL COME FOR US ALL

CD | DIGITAL - **IN STORES NOW**

THE SEVENTH DATE OF BLASHYRKH
RE-RELEASE BLACK AND GREY VINYL INCL. SILK PRINT
IN STORES NOW

KILLER BE KILLED
RE-RELEASE VINYL
IN STORES NOW

CHECK OUT!
OUR NEW NUCLEAR BLAST MAGAZINE
More than 30000 CDs, Vinyl, T-Shirts, Longsleeves, Poster, DVDs... order free at:
Nuclear Blast - Oeschstrasse 40 - D-73072 Donzdorf - Germany
Tel. +49 (0) 7162-928026 - Fax +49 (0) 7162-24554 - email: mailorder@nuclearblast.de

Bertus

ginza.se

NUCLEAR BLAST

NUCLEAR BLAST MOBILE APP FOR FREE ON IPHONE, IPOD TOUCH + ANDROID!
Get the NUCLEAR BLAST mobile app NOW at **http://road.ie/nuclearblast FOR FREE** or scan this QR code with your smartphone reader!